Povestea lui O

Pauline Réage

EROSCOP

TREI

PAULINE RÉAGE
POVESTEA LUI O

Precedată de Fericirea în sclavie
JEAN PAULHAN

Traducere din limba franceză de
DORU MAREŞ

Prefață la ediția românească
MAGDALENA MĂRCULESCU

PREFAȚĂ LA EDIȚIA ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Se întâmplă uneori ca viețile cărților să fie mai fascinante chiar decât viețile oamenilor.

Manuscrise vechi, ediții distruse sau pierdute, exemplare care i-au putut duce pe pasionați şi bibliofili până în pragul nebuniei – iată un subiect care în mâinile unui Eco, Perez-Reverte sau Zafon devine absolut irezistibil pentru cititori.

Un editor trăieşte însă permanent în lumea în care aceste aventuri se nasc: lumea cărților, care apar zilnic cu duiumul, mare parte dintre ele pentru a fi date uitării, mică parte pentru a deveni celebre, o şi mai mică parte pentru a deveni celebre abia după ce au fost, în prealabil, ignorate sau chiar uitate.

Cartea de față este una specială. Mai întâi de toate, are un trecut pe cât de bogat, pe atât de captivant. În al doilea rând, iată, apare în limba română de-abia acum, cu 50 de ani mai târziu decât în limba în care a fost scrisă! În fine, chiar şi aşa, am convingerea că ea va fi percepută ca o carte îndrăzneață, provocatoare, incomodă. Cu atât mai mult cu cât este reală, în felul ei, reală tocmai pentru că nu a fost scrisă cu intenția de a deveni carte şi deci nici concepută potrivit unei strategii livreşti.

Astăzi, „Povestea lui O" face incontestabil parte din cele câteva titluri celebre ale unei adevărate biblioteci erotice. Timp de 40 de ani, autorul ei s-a ascuns cu grijă în spatele pseudonimului Pauline Réage. Au existat tot felul de speculații formulate de cercurile literare ale vremii. Albert Camus era convins că numai un bărbat poate scrie o istorie atât de crudă. S-au vehiculat o seamă de nume: André Malraux, André Pieyre de Mandiargue, Alain Robbe-Grillet, Jean Paulhan. Cartea a fost declarată intolerabilă de unii (printre care François Mauriac), genială de alții (Georges Bataille).

Cât despre editori, se pare că au fost tot atât de şocați pe cât

aveau să fie librarii. Gaston Gallimard a refuzat să o publice de teamă să nu se compromită, iar editorul de la Deux Rives, deşi a acceptat-o iniţial, va renunţa la ea, temându-se de repercusiuni politice. Jean-Jacques Pauvert, în vârstă de 27 de ani, a avut nu numai curajul să tipărească volumul, dar şi flerul de a spune că va intra în istoria literaturii. Nu s-a înşelat, după cum nu s-a înşelat nici atunci când, înfruntând cenzura şi ameninţările, avea să scoată „de la sertar" şi să pună pe piaţă textele licenţiosului Sade, pentru care Ministerul public i-a intentat proces în 1956. Tot el îi va publica şi pe Georges Bataille, André Breton, Pierre Klossowski, Raymond Roussel, Fulcanelli, Dali etc.

Încă de la apariţie, cartea creează un climat de intrigi şi scandaluri publice: este interzisă, considerată impudică de către comisiile de cenzură („redă aventurile unei tinere care, pentru a-i face pe plac amantului său, se supune tuturor capriciilor erotice pe care acesta le formulează, alternând scene de dezmăţ cu momente de o teribilă cruzime sexuală") şi devine obiectul anchetelor literare ce au drept scop descoperirea „îndrăznetului" autor. Cu toate acestea, timp de un an, vâlva creată de „Povestea lui O" se limitează mai mult sau mai puţin la cercul iniţiaţilor, înregistrând vânzări extrem de modeste. Abia în 1955, după ce este recompensat cu Prix des Deux Magots, din a cărui jurizare a făcut parte şi Michel Leiris, romanul devine un bestseller. Ceea ce nu va împiedica reacţiile, mai târzii, de după 1968 – când cenzura totuşi se relaxează considerabil – reacţii generate de apariţia filmului cu acelaşi nume, regizat de Just Jaeckin şi de articolul consacrat cărţii de prima pagină a ziarului Express (1975). La protestele şi inscripţiile celor care se opun aşa-zisei corupţii capitaliste („Nu vrem să se facă bani cu trupurile noastre"), se adaugă reacţia arhiepiscopului ce condamnă „spectacolul degradării umane", a jurnaliştilor ce numesc „Povestea lui O" un fel de Gestapo dans le boudoir şi a celor ce reclamă în Parlament sancţiuni pentru textele cu caracter licenţios.

Cum a putut o carte să stârnească atâta furie?

„O" este o tânără femeie, îndrăgostită de René. Într-o bună zi, acesta o duce într-un castel din Roissy, ascuns de ochii lumii, rezervat unei societăţi de iniţiaţi. „O" devine obiectul total al fantasmei amantului său, care decide să o împartă, din iubire, cu alţi bărbaţi. Ea trebuie să se supună, odată ce a acceptat acest pact, să fie necondiţionat femeia altora, pe care nu îi cunoaşte, uneori nici nu îi vede, întrucât, asemenea unei sclave, este legată la ochi. Se vor bucura de ea, „dacă vor avea chef şi atât cât vor avea

chef", atât prietenii lui René, cât şi valeţii care se ocupă de castel. „O" este femeia care se dăruieşte total, care acceptă supliciul de a deveni ceea ce vrea celălalt ca ea să devină, care-şi află fericirea în dreptul celuilalt de a se folosi de ea. Devine prostituata sfinţită prin abandon de sine, victima care va fi biciuită şi maltratată după bunul plac al „stăpânului". Degradarea pe care, evident, o resimte, este compensată de certitudinea că aparţine unei voinţe pe care o recunoaşte suverană. Şi de suferinţa prin care se achită de plăcerea... pe care nu se abţine să o trăiască ea, femeie, dorită – chiar dacă sălbatic şi impersonal – de mai mulţi bărbaţi.

În sine, lectura este pe cât de captivantă, pe atât de ofensatoare. Aparent, ea confirmă schema machistă a nevoii structurale a femeii de a fi supusă de către bărbat. (Din acest punct de vedere, „Povestea lui O" este cât se poate de aproape ca inspiraţie de un alt titlu clasicizat al literaturii: „Venus în blănuri" a lui Sacher-Masoch, care este numai aparent o carte a supunerii bărbatului de către femeie). Într-un fel era greu de crezut că o femeie ar îndrăzni să-şi mărturisească într-un mod atât de deschis şi explicit dorinţa. Trebuie să ai o prea mare francheţe în a-ţi trăi fantasmele, pentru a le pune pe hârtie cu atâta curaj. Tocmai de aceea, în modul lui crud şi hiperbolic, romanul desfăşoară o analiză psihologică de o tulburătoare profunzime, care redă într-un mod simbolic logica – nebunească poate, dar oare mal puţin reală? – a relaţiei „nesaturate", a eternei prăpăstii dintre femeia care se împlineşte, oferindu-se şi bărbatul care se împlineşte, sustrăgându-se.

Încă o dată, în ambele cazuri, ne plasăm la un nivel simbolic Poate tocmai în acest sens, Jean Paulhan a spus că, această carte, cutremurătoare şi obraznică, este de o nemaipomenită „decenţă". Este imposibil să nu remarci că la baza textului stă o metafizică a obedienţei, similară celei pe care o trăiesc sfinţii şi credincioşii. Ceea ce poate intriga este faptul că, în locul lui Dumnezeu apare, ca instanţă supremă, bărbatul. Să nu uităm însă că, statistic vorbind, posturile iubirii pământeşti sunt mult mai numeroase decât cele ale iubirii divine. Faptul că Dumnezeu este mai demn de iubit decât bărbatul e, în cele din urmă, o simplă convenţie culturală, de care inconştientul omenesc se îngrijeşte prea puţin să ţină cont.

Cred că multe femei vor fi revoltate de lectura unei astfel de cărţi. Nu şi bărbaţii! Deşi plină de admiraţie, prefaţa lui Jean Paulhan la ediţia franceză toarnă şi mai mult gaz pe foc el afirmă că „Povestea lui O" este o carte periculoasă, aşa cum a fost în 1838

caietul de doleanțe formulat de sclavii eliberați din Barbados, care s-au întors să-şi implore stăpânul să pună asupra lor jugul servituții. Au fost refuzați, în numele drepturilor omului, dar ei, neputându-şi accepta libertatea, au devenit agresivi şi şi-au masacrat fostul stăpân. Şi Paulhan continuă să spună despre autoarea cărții: „În sfârşit, o femeie care mărturiseşte! Ce mărturiseşte? Lucrurile de care femeile s-au apărat întotdeauna şi azi mai mult decât oricând. Lucrul pe care bărbații dintotdeauna li l-au reproşat: că nu încetează să îşi asculte glasul sângelui, că totul în ele este sex, trup şi suflet. Că trebuie fără încetare hrănite, fără încetare spălate şi fardate, fără încetare bătute. Fiindcă pur şi simplu ele au nevoie de un stăpân bun care să țină piept propriei bunătăți (...) Fără multă vorbă: trebuie să îți iei biciul când mergi să le vezi". Păi dacă lucrurile stau aşa, atunci de ce se mai miră Paulhan că finalul cărții ar fi neaşteptat (de fapt sunt două versiuni de final)? Doar pentru că el/ele contrazic de fapt emfaza unui astfel de raționament viril? Oare tipul (tipurile) de deznodământ ales nu este menit tocmai să contrazică raționamentul?

În prezent, nu mai există nici un dubiu asupra identității autorului: Pauline Réage este Dominique Aury, redactor-şef la Nouvelle Revue Française, editoare la Gallimard, persoană cultă, apropiată lui Borges, colaboratoare a lui Gide, traducătoare în limba franceză a unor autori importanți precum Mishima, Evelyne Waugh, Fitzgerald (pe care, de altfel, ea îl descoperă şi îl impune în Franța); fascinată în copilărie de jurăminte de castitate şi supunere, atrasă de cânturile religioase şi de cultul catolic. O nouă Heloise atrasă deopotrivă de rugăciunea intensă şi amorul impudic? Sobră şi reținută, cine ar fi crezut că autoarea unei „Antologii de poezie religioasă franceză" va semna unul dintre romanele scandaloase ale erotismului? De la mistică la senzualitate distanța (o spune şi Bataille) nu e deloc mare... rămâne doar curajul de a o rosti.

Îndrăgostită de Jean Paulhan, patronul NRF-ului, Pauline Réage, în vârstă de peste 40 de ani, îşi propune să scrie o lungă scrisoare ce avea să-l seducă pe cel ce afirmase că „femeile sunt incapabile să scrie romane erotice". Legătura lor secretă, marcată de inevitabila distanță pe care viața o pusese între ei, trece astfel în paginile unei epistole redactată noaptea şi trimisă, a doua zi, prin poştă, destinatarului. Impresionat de calitatea stilistică a mărturisirii erotice pe care o citea, Jean Paulhan s-a luptat să o aducă în atenția unui editor. Pauline Réage, care şi-a protejat

familia alegând acest pseudonim (referință la două eroine ale autoarei: Pauline Borghese şi Pauline Roland, o cunoscută feministă franceză din secolul al XIX-lea), avea să păstreze secretul identității sale până la vârsta de 87 de ani (1995), când va mărturisi ziarului american New Yorker că ea este autoarea „Poveştii lui O". Timp de patru decenii a rămas netulburată de succesul romanului ce avea să se vândă în peste 850 000 de exemplare şi să fie tradus în aproape toate limbile, lăsând celebritatea să planeze asupra altor nume.

Nu întâmplător, cărțile erotice au avut mai întotdeauna destine aventuroase: considerate nocive, au fost prohibite sau publicate doar în ediții clandestine, iar atunci când au ieşit pe piață au stârnit dispute politice şi adevărate vânători de moravuri.

Nu cred, ca editor aparținând culturii actuale, în care detabuizarea pare a-şi fi rostit chiar şi ultimul cuvânt, că există prea multe cărți erotice capabile să şocheze cu adevărat şi să stârnească, din acest punct de vedere, controverse. Adevărata problemă pe care trebuie să o ridice însă un discurs erotic nu este „ce mai rămâne de făcut", de cum putem înțelege şi accepta ceea ce este şi a fost întotdeauna omenesc. Modul în care este spusă „Povestea lui O" nu se rezumă la o provocare de moment, o încercare menită să dea apă la moară spiritului de frondă şi să excite mințile blazate, ci atinge, printr-un scenariu psihologic care, evident, se țese dincolo de sensul direct al cuvintelor, sensibilități şi atitudini relativ nealterate de trecerea vremurilor şi perindarea mentalităților.

Magdalena MĂRCULESCU

FERICIREA ÎN SCLAVIE

Jean Paulhan

O REVOLTĂ ÎN BARBADOS

O revoltă unică a însângerat, în vâltoarea anului 1838, paşnica insulă Barbados. Vreo două sute de negri, bărbaţi şi femei, a căror eliberare din sclavie abia le fusese promulgată de Ordonanţa din martie, au venit într-o dimineaţă să îşi implore fostul stăpân, un anume Glenelg, să îi ia înapoi ca sclavi. S-a citit caietul de doleanţe, redactat de un pastor anabaptist, pe care îl aduseseră cu ei. Apoi a început dialogul. Numai că Glenelg, fie prea timid, fie excesiv de scrupulos, fie pur şi simplu din teamă faţă de lege, a refuzat să se lase convins. Drept care a fost mai întâi burduşit uşurel şi apoi masacrat cu tot cu familie de către negrii care, în aceeaşi seară, s-au instalat la loc în colibele lor, şi-au văzut din nou de taclalele, de activităţile şi de ritualurile obişnuite. Chestiunea a fost iute muşamalizată prin grija guvernatorului Mac Gregor, iar operaţiunea de eliberare şi-a urmat cursul. Cât despre caietul cu doleanţe, nici că a mai fost găsit vreodată.

Câteodată mă gândesc la acel caiet care conţinea, foarte probabil – pe lângă plângerile justificate legate de organizarea caselor de muncă (workhouse), înlocuirea pedepsei cu arestul în celulă prin biciuire, interdicţia care era adresată „ucenicilor” (cum erau numiţi noii muncitori liberi) de a se îmbolnăvi –, chiar şi o sumară schiţă a unei apologii a sclaviei. S-a remarcat astfel că singurele libertăţi care ne sensibilizează sunt acelea care îi aruncă pe ceilalţi într-o servitute echivalentă cu gradul libertăţilor cu pricina. Nu ştiu să fie cineva fericit pentru că are voie să respire liber. Dacă însă obţin, de exemplu, dreptul de a cânta într-o veselie la banjo până la două dimineaţa, aproapele meu îşi pierde libertatea sa de a nu mă asculta cântând la banjo până la două dimineaţa. Dacă reuşesc să stau degeaba, aproapele meu trebuie

să muncească pentru doi. Şi-apoi se ştie că, în lumea în care trăim, pasiunea necondiționată pentru libertate antrenează destul de repede conflicte şi războaie, la fel de necondiționate. Adăugați la toate acestea şi faptul că sclavul, fiind predestinat, grație dialecticii, să ajungă la rândul lui stăpân, ar fi o mare greşeală, fără îndoială, să vrem să grăbim legile naturii. Şi, una peste alta, mai adăugați şi că nu e lipsit nici de măreție, nici de bucurie să te abandonezi voinței celuilalt (cum li se întâmplă îndrăgostiților ori misticilor) şi să te vezi, în sfârşit, debarasat de plăceri, interese şi complexe personale. Pe scurt, acum, după o sută douăzeci de ani, erezia micului caiet ar constitui, mai abitir decât la vremea sa, o carte periculoasă.

În cazul de față, este vorba despre un alt soi de carte periculoasă. Căci se aşază în rândul cărților erotice periculoase.

I.HOTĂRÂTOARE CA O SCRISOARE

De ce numim cărțile acestea „periculoase”? E cel puțin imprudent. O dată catalogate astfel, simțim cum o vitejie colectivă ne provoacă cheful de a le citi şi de a ne expune pericolului. Nu fără motiv, societățile geografice recomandă membrilor ca, atunci când îşi povestesc călătoriile, să nu insiste asupra pericolelor prin care au trecut. Nu din modestie, ci pentru a nu duce pe alții în ispită (cum se vede că se întâmplă, de pildă, cu uşurința de a merge la război). Păi, despre ce pericole vorbim?

Din poziția mea, ar fi unul pe care îl zăresc foarte bine. Un pericol modest. Povestea lui O este, evident, una dintre acele cărți ce marchează cititorii, care nu le mai lasă din mână o dată ce au dat de ele. Cărțile acestea sunt straniu supuse influenței pe care o exercită şi se transformă pe măsura evoluției influenței la care mă refer. Şi aşa, după câțiva ani, nu mai sunt aceleaşi cărți. Primele reacții critice au fost cam neghioabe. Cu atât mai rău ! Un critic nu trebuie niciodată să ezite în fața ridicolului. Cel mai simplu îmi e să mărturisesc că nu mă pricep. Înaintez bine dispus în Povestea lui O, ca într-un basm cu zâne – se ştie că basmele cu zâne sunt romanele erotice ale copilăriei –, ca printr-unul dintre acele castele feerice care par părăsite şi totuşi, de sub husele lor, fotoliile, scaunele şi paturile cu stâlpi înalți la cele patru colțuri n-au fir de praf, iar bicele şi cravaşele sunt la locul lor. Sunt la locul lor, aş zice, în mod natural. Nicio umbră de rugină pe lanțuri, nici o picătură de apă pe dalele de toate culorile.

Dacă este vreun cuvânt care îmi vine mai întâi în minte când

mă gândesc la O, acesta este „decență”. Cuvânt dificil de motivat. Aşa că, să trecem mai departe. Şi curentul ăsta neîncetat care trece prin toate camerele. Prin O mai suflă neîncetat şi un nu ştiu ce spirit mereu pur şi violent, fără să se amestece cu altceva. E un spirit hotărâtor, care nu se împiedică în nimic, spiritul suspinelor în oroare şi al extazului în greață. Dacă e să mărturisesc, gusturile mele navighează cel mai adesea pe alte ape: îmi plac lucrările ale căror autori ezită, lasă să se vadă, prin câteva mici încurcături, că, la început, subiectul i-a intimidat, că s-au îndoit că vor ieşi vreodată din capcană. Pe când Povestea lui O este, de la un capăt la celălalt, ca povestea unei fapte de vitejie. Îți vine în gând mai degrabă un discurs decât o simplă efuziune sentimentală, o scrisoare decât un jurnal intim. Cui să îi fie adresată scrisoarea? Pe cine vrea discursul să convingă? Cui să pui aceste întrebări? Păi, dacă nu ştiu cine sunteți...

Nu mă îndoiesc că sunteți o femeie. Şi asta nu din cauza detaliilor precum rochiile de satin verde, corsetele, fustele ridicate în repetate rânduri „ca buclele de păr pe bigudiuri”, ci iată de ce: în ziua în care O este părăsită de René pentru noi torturi, ea tot mai păstrează suficientă prezență de spirit pentru a observa că papucii iubitului ei s-au uzat şi, ca atare, va trebui să îşi cumpere alții. Iată un lucru care, pentru mine, ar fi de neimaginat. Iată un lucru care nu i-ar fi dat niciodată prin cap unui bărbat sau, în orice caz, pe care nu ar fi îndrăznit niciodată să îl spună.

Cu toate acestea, în felul ei, O exprimă un ideal viril. Viril ori cel puțin masculin. În sfârşit, o femeie care mărturiseşte! Ce mărturiseşte? Lucrul de care femeile s-au apărat întotdeauna şi azi mai mult decât oricând. Lucrul pe care dintotdeauna bărbații li l-au reproşat: că nu încetează să îşi asculte glasul sângelui, că totul în ele este sex, trup şi suflet. Că trebuie fără încetare hrănite, fără încetare spălate şi fardate, fără încetare bătute. Fiindcă pur şi simplu ele au nevoie de un stăpân bun care să țină piept propriei bunătăți, căci, pentru a se face iubite de ceilalți, ele îşi folosesc întreaga energie, bucurie, naturalețe, pe care le extrag din tandrețea noastră, imediat ce aceasta este declarată deschis. Fără multă vorbă: trebuie să îți iei biciul când mergi să le vezi. Puțini bărbați nu au visat să posede o Justine. Însă, după cât ştiu eu, nici o femeie nu s-a visat Justine. În orice caz, nu a făcut-o cu voce tare, cu acest orgoliu al lamentației, al plânsului, cu această cuceritoare violență, cu această rapacitate a suferinței, cu această voință întinsă până la sfâşiere, până la hohot. Sigur, sunteți femeie, dar cine joacă rolul cavalerului, al cruciatului? De parcă ați

poseda în dumneavoastră ambele naturi sau destinatarul scrisorii ar fi clipă de clipă alături, pentru a-i putea împrumuta gusturile şi vocea. Ce fel de femeie sunteți? Chiar aşa: cine sunteți cu adevărat?

Oricum ar fi, Povestea lui O vine de departe. Am simțit în ea mai întâi liniştea unor spații îndelung purtate în inima autorului până ce i-au ajuns familiare. Cine este Pauline Réage? O simplă visătoare, cum mai sunt şi altele?

(Ajunge, zic ele, să îți asculți inima. O inimă pe care nimic nu o poate opri.) O femeie cu experiență, care chiar a trecut printr-o asemenea poveste? A trecut şi tot miră că o aventură care a început atât de bine – sau, cel puțin, atât de grav, prin asceză şi pedeapsă – s-a încheiat rău până la urmă, s-a împlinit într-o satisfacție mai repede dubioasă, fiindcă, în fine, suntem de acord, O rămâne într-un fel de bordel în care dragostea a împins-o să intre. Rămâne acolo şi nici nu se simte prea rău. Totuşi, în această privință:

II.O DECENȚĂ NECRUȚĂTOARE

Şi pe mine mă miră încheierea. Nimeni nu îmi poate scoate din cap ideea că nu acesta este adevăratul final. Că, în realitate, ca să zic aşa, eroina dumneavoastră a reuşit să îl convingă pe Sir Stephen să îi provoace moartea. Să nu o descătuşeze decât moartă. Evident, nu a fost totul spus, iar albina asta – mă refer la Pauline Réage – a mai păstrat la ea ceva miere. Cine ştie, măcar o dată o fi fost pătrunsă de grijă scriitoricească şi, într-o bună zi, ne va povesti şi continuarea aventurilor lui O. Şi-apoi, finalul acesta era atât de evident, încât n-ar fi fost nici o pagubă dacă nu ar fi fost scris. L-am fi descoperit oricum, cu toții, fără cel mai mic efort. Îl descoperim şi ne obsedează un pic. Dar dumneavoastră cum ați făcut de l-ați inventat şi ce nume i se poate da acestei aventuri? Mă voi întoarce la asta, într-atât sunt de convins că, odată găsit numele, toate taburetele şi paturile cu stâlpi, ba chiar şi lanțurile se vor explica, vor lăsa să vagabondeze printre ele imensa figură obscură, fantoma doldora de intenții, stranii curenți.

Trebuie să mă concentrez aici asupra factorului cel mai ciudat ce rezidă în dorința masculină: intoleranța. Stâncile acestea, prin care suflă curenții de aer, pot fi văzute mişcându-se dintr-o dată, apucându-se să suspine, cântând ca o mandolină. Din depărtări vin oameni să le vadă. Deşi, chiar dacă-ți place muzica, parcă ai vrea mai întâi să-ți scapi pielea. Dar dacă rolul cărților erotice (sau

„periculoase”, dacă vreți) este să ne pună la curent cu adevărul? Să ne liniştească, aşa cum ar face-o un confesor? De obicei, te poți obişnui cu orice. Aşa că, nici bărbații nu sunt prea multă vreme în încurcătură. Îşi țin partea şi declară că ei au început. Mint şi, dacă putem spune aşa, iată faptele. Evidente. Mult prea evidente.

Şi femeile fac la fel, mi se va spune. Fără îndoială, numai că nu la fel de vizibil. Ele pot oricând nega. Câtă decență! De unde şi opinia că sexul lor e cel mai frumos, că frumusețea este sinonimă cu feminitatea. Sexul lor, mai frumos?... Nu sunt prea sigur. Mai discret, cu siguranță, mai puțin superficial. Şi acesta este un mod de a fi al frumuseții. Uite cum am ajuns să mă gândesc de două ori la decență, referindu-mă la o carte unde numai despre asta nu este vorba...

Însă, chiar nu este vorba? Nu mă gândesc la decența cam fadă şi cam falsă, care se mulțumeşte să disimuleze, care o şterge din fața stâncii şi neagă că a văzut-o mişcându-se. Există o altfel de decență, ireductibilă şi gata să pedepsească, ce umileşte carnea îndeajuns de viguros pentru a o putea reda întâiei ei integrități şi o trimite cu putere spre zilele în care dorința nu-şi ridicase încă glasul, iar stânca nu cântase încă. O decență pe mâinile căreia e periculos să încapi. Fiindcă, pentru a o satisface, nu-i poți dărui nimic mai puțin decât mâini legate la spate, genunchi desfăcuți, trup sfârtecat, sudoare şi lacrimi.

Par că spun lucruri îngrozitoare. Poate că da, însă atunci groaza înseamnă că e pâinea noastră cea de toate zilele şi poate că aceste cărți periculoase sunt cele care ne redau naturalului nostru pericol. Ce îndrăgostiți nu ar fi înspăimântați dacă ar măsura, pentru o clipă măcar, importanța jurământului pe care îl fac, deloc cu uşurință, legându-se unul de celălalt pentru întreaga viață? Ce îndrăgostită nu s-ar înfricoşa dacă numai o clipă ar cântări ceea ce vor cu adevărat, să spună asemenea cuvinte care i-ar veni pe buze: „Nu am cunoscut dragostea înainte de a te cunoaşte pe tine... Niciodată, înainte de tine, nu am ştiut ce înseamnă emoția...”. Sau, mai înțelept (înțelept?!): „Aş vrea să fiu pedepsită că am mai fost fericită înainte de a te cunoaşte”. Iat-o prizoniera cuvintelor. Iat-o, ca să zic aşa, servită.

Aşadar, în Povestea lui O nu lipsesc torturile. Nu lipsesc loviturile de cravaşă, nici însemnarea cu fierul roşu, ca să nu mai vorbim de lanțuri legate de gât sau exhibiționism obligatoriu. Aproape tot atâtea torturi câte rugăciuni pentru asceții din deşert Nu mai puțin diferențiate, ca şi clasificate, separate unele de celelalte cu pietricele. Şi nu este vorba numai de torturi vesele, cu

veselie aplicate, vreau să spun. Réne refuză, Sir Stephen consimte să o exercite ca pe o datorie. Evident, nu e distractiv. Nu e deloc sadic. Totul se petrece ca şi când, încă de la început, O singură ar fi hotărât să fie pedepsită, forțată la singurătate.

În acest moment, cine ştie ce idiot se va referi la masochism. Şi chiar sper să se întâmple. Asta nu ar face decât să adauge misterului partea de mister a erorilor de limbaj. Ce înseamnă „masochism”? Că durerea este în acelaşi timp plăcere, iar suferința bucurie? Posibil. Sunt acestea afirmații care abundă la metafizicieni – care mai spun că orice prezență este o absență, orice cuvânt, o tăcere – şi nu neg că ar putea avea un înțeles (deşi nu întotdeauna îl pricep) sau cel puțin o utilitate. Însă o utilitate care, în orice caz, nu relevă simpla observație. Nu e, aşadar, nici treaba doctorului, nici a simplului psiholog şi, în nici un caz, a idiotului. Nu, mi se va spune. Este vorba despre durere, pe care însă masochistul ştie să o transforme în plăcere. Despre o durere din care el scoate la lumină, printr-o chimie al cărei secret îl deține, bucuria pură.

Ce noutate! Astfel bărbații ar fi găsit, în sfârşit, ceea ce căutaseră cu asiduitate prin medicină, morală, filosofii şi religii: modalitatea de a evita durerea sau cel puțin de a o depăşi, de a o înțelege (fie şi observând efectele prostiilor şi ale greşelilor). Şi asta s-ar fi întâmplat încă de multă vreme, căci nici masochiştii nu sunt pe pământ de ieri, de-alaltăieri. M-aş mira ca, într-un asemenea caz, să nu li se fi adus cele mai mari onoruri, să nu le fi fost spionate secretele, să nu fi fost adunați în palate pentru a fi mai bine pândiți, să nu fi fost vârâți în cuşti.

Poate că bărbații nu îşi pun niciodată întrebări la care, în taină, să nu fi primit deja răspunsul. Poate că ar ajunge să fie puşi în legătură unii cu alții, poate că ar trebui smulşi din singurătate (ca şi când aceasta nu ar fi o dorință omenească pur himerică). Ei bine, aici, cel puțin, avem cuşca. Şi o tânără în cuşcă. Nu ne rămâne decât să o ascultăm.

III.CIUDATA SCRISOARE DE DRAGOSTE

Ea spune: „Greşeşti că te miri. Analizează-ți mai bine iubirea. S-ar înspăimânta dacă ar înțelege, măcar pentru o clipă, că sunt şi femeie, şi vie. Nu-ți vei secătui izvoarele înflăcărate ale sângelui, uitând de ele.

Gelozia nu te înşală. Sigur că mă bucuri, că mă însănătoşeşti, că mă faci de o mie de ori mai vie. Totuşi, nu pot împiedica această

bucurie să nu se întoarcă, în curând, împotriva ta. Stânca vibrează din ce în ce mai tare când sângele se simte în largul lui, iar corpul e odihnit. Mai degrabă păstrează-mă în cuşcă şi hrăneşte-mă abia-abia, dacă îndrăzneşti. Tot ceea ce mă apropie de boală şi de moarte mă face fidelă. Şi doar în momentele în care îmi produci suferințe sunt în afara oricărui pericol. Nu ar fi trebuit să accepți să fii dumnezeul meu, dacă îndatoririle zeilor te sperie. Cu toții ştim că zeii nu sunt prea tandri. M-ai mai văzut plângând. Nu-ți rămâne decât să prinzi gust de lacrimile mele. Nu e încântător gâtul meu când se strangulează şi palpită, în pofida mea, într-un strigăt pe care încerc să îl rețin? E prea adevărat că musafirul, atunci când ne vine în vizită, trebuie să ia un bici elastic şi iute ca o felină. Iar pisica asta sălbatică se cere să aibă nu una, ci nouă cozi, tari şi zbârlite cu toatele".

Şi imediat adaugă: „Ce glumă proastă! Păi, nici tu nu înțelegi nimic. Dacă nu te-aş iubi nebuneşte, îți închipui cumva că ți-aş vorbi astfel? Că mi-aş trăda semenele?".

Iar apoi: „Imaginația mea, visurile-mi nedefinite te înşală în fiecare clipă. Epuizează-mă. Scapă-mă de ele. Fă-mă să mă predau. Ia-mi-o înainte ca să nu mai am nici măcar timpul de a-mi da prin cap că ți-aş putea fi infidelă. (Realitatea nu mă interesează chiar atât cât crezi.) Ai însă grijă să mă marchezi cu pecetea proprietății. Dacă voi purta urmele cravaşei sau ale lanțurilor tale, ori inelele tale trecute prin buzele sexului meu, va fi limpede că îți aparțin. Atâta timp cât sunt lovită sau violată în numele tău, nu sunt altceva decât gândul tău, dorința ta, obsesia ta. Cred că asta şi vrei, nu-i aşa? Ei drăcie, eu te iubesc şi chiar asta vreau!

Dacă o dată pentru totdeauna încetez să fiu eu însămi, dacă gura, pântecele, sânii mei nu îmi mai aparțin, pot deveni creatura unei alte lumi, în care toate sensurile sunt schimbate. Poate că aşa, într-o bună zi, nu voi mai şti nimic despre mine. Din acel moment, ce-mi vor mai putea spune plăcerea, mângâierile atâtor bărbați, trimişii tăi, pentru ca eu să nu te descopăr în ele şi, prin ele, să nu te compar, victorios, cu ei?".

Cam aşa vorbeşte. O ascult şi observ că nu minte. Încerc să o urmăresc (prostituția m-a pus multă vreme în încurcătură...). Este posibil ca haina arzătoare a mitologiilor să nu fie decât o simplă alegorie, iar prostituția sacră, o curiozitate a istoriei. E posibil ca țesătura cântecelor naive şi acel „te iubesc de mor" să nu fie o simplă metaforă. Nici ceea ce târfele le spun adevăraților lor iubiți: „Eşti în carnea mea, poți să faci ce vrei cu mine". Ciudat e că, pentru a ne apăra de un sentiment care ne tulbură, îl punem doar

pe seama golanilor şi a curvelor. Este posibil ca Héloïse, atunci când îi scria lui Abélard: „O să fiu fata ta uşoară”, să nu fi vrut doar să alcătuiască o expresie drăguță. Fără îndoială, Povestea lui O este cea mai sălbatică scrisoare de dragoste pe care a primit-o vreodată un bărbat.

Îmi aduc aminte de acel olandez condamnat să zboare pe deasupra oceanului, fiindcă nu a găsit fata care să accepte să îşi dea viața pentru a-l salva. De cavalerul Guiguemar, care aştepta, pentru a i se vindeca rănile, o femeie care să sufere pentru el „ceea ce niciodată o femeie n-a suferit”. Fireşte, Povestea lui O este mai lungă decât micile poeme medievale şi mai detaliată decât o simplă scrisoare. Poate că şi ei i-a trebuit timp pentru a reveni din asemenea depărtări. Poate că niciodată nu a fost aşa de greu ca azi a înțelege exact ceea ce spun băieții şi fetițele străzii, acelaşi lucru pe care-l spuneau, presupun, sclavii din Barbados. Trăim vremuri în care până şi cele mai simple adevăruri nu ni se pot arăta gol-goluțe (ca O) decât sub masca de cucuvea.

Asta pentru că poți auzi indivizi aparent normali, ba chiar plini de bun-simț, vorbind cu plăcere despre dragoste ca despre un sentiment lejer, fără consecințe. Se spune că el oferă varii plăceri, iar contactul dintre două epiderme nu merge cum trebuie fără a fi pus sub semnul fascinației. Se adaugă că fascinația şi plăcerea îşi dau prinosul acelora care, în iubire, îşi ştiu păstra fantezia, capriciul şi libertatea naturale. Le este atât de simplu persoanelor de sexe diferite (sau de acelaşi sex) să îşi dăruiască unele altora bucuria cea aducătoare de atâta bine, încât ar greşi flagrant dacă le-ar fi ruşine de asta. Sunt în toată povestea asta doar unul sau două cuvinte care mă încurcă: „dragoste” şi „libertate”. Se înțelege de la sine că amândouă sunt contrare, dragoste este atunci când depinzi – şi nu mă refer numai la plăcere, numai la existența însăşi, dar şi la ceea ce e înaintea existenței: dorința de a exista – de o mie de lucruri baroce: de două buze (şi de grimasa ori de surâsul lor), de un umăr (şi de felul în care el se ridică ori se coboară), de doi ochi (de privirea mai umedă ori mai rece), în fine, de un corp străin, cu spiritul şi cu sufletul pe care le duce cu el, de un corp care, în fiece secundă, poate deveni mai fermecător decât lumina soarelui sau mai înghețat decât câmpia sub zăpadă. Nu are nici un haz să treci prin aşa ceva, chiar că mă faceți să râd cu suferințele voastre. Tremurați când corpul acela se apleacă pentru a-şi închide bareta pantofiorului şi când s-ar zice că toată lumea vă vede tremurând. Păi, nu sunt mai bune biciul şi inelele înfipte în carne? Cât despre libertate... Orice bărbat ori femeie, care a trecut

prin aşa ceva, mai degrabă ar fi urlat contra libertății, ar fi dat drumul tuturor injuriilor şi grozăviilor. Ei, de grozăvii nu duce lipsă nici Povestea lui O. Dar am uneori impresia că sunt supuse torturii mai degrabă o idee, o modă ideatică, o opinie, decât o femeie.

IV.ADEVĂRUL DESPRE REVOLTĂ

Ciudat: fericirea în sclavie pare astăzi o idee nou-nouță. Nici vorbă, în zilele noastre, despre dreptul de viață şi de moarte al capului familiei asupra membrilor ei, nici vorbă la şcoală de pedepse corporale sau de alte metode punitive jignitoare, nici vorbă de corecții corporale în căsnicii, însă, întristător lucru, sunt băgați la răcoare, spre a se fezanda prin beciurile închisorilor, bărbații aceia care, în secolele precedente ar fi fost cu mândrie decapitați în piața publică. Nu mai aplicăm decât tortura anonimă şi nemeritată. Or, tortura este de o mie de ori mai atroce când întreaga populație a unui oraş este arsă dintr-o singură lovitură a războiului. Blândețea excesivă a tatălui, a profesorului, a iubitului este plătită cu covoare de bombe cu napalm, de exploziile bombelor atomice. Totul se petrece ca şi când, în lume, ar exista un misterios echilibru al violenței, căruia i-am pierdut gustul, pe care nu îl mai putem sesiza. Nu mi-ar părea rău dacă o femeie ar fi aceea care l-ar redescoperi. Nici nu m-ar mira.

La drept vorbind, nu am atâtea păreri despre femei, cum au, în general, bărbații. Atâta doar că sunt surprins că există (femeile). Mai mult decât surprins: vag încântat De unde şi faptul că îmi par minunate şi nu mă pot opri nici un moment să le doresc. Dar ce doresc cu adevărat?

Mi se întâmplă să îmi regret copilăria. Însă lucrurile pe care le regret nu sunt nici surprizele, nici revelația, cele despre care vorbesc poeții. Nu. Copilăria îmi aminteşte de o epocă în care mă descopeream responsabil de lumea întreagă. Căci eram, pe rând, campion de box, bucătar, orator politic (ei, da!), general, hoț, ba chiar piele roşie, copac sau stâncă. Îmi veți spune că era vorba despre jocuri. Da, asta pentru dumneavoastră, oamenii mari, însă pentru mine, cel de atunci, nici vorbă. Pe atunci țineam lumea în palmă, cu toate grijile şi pericolele care decurgeau de aici. Pe atunci eram universal. Aici doream să ajung.

Femeilor le este dat să semene toată viața cu acei copii care am fost. Femeia pricepe foarte bine o mie de lucruri care mie îmi scapă. În general, ştie să coasă. Ştie să gătească. Ştie cum se

aranjează un apartament şi care sunt stilurile care se potrivesc (nu spun că face toate acestea perfect, dar nici eu nu am fost o piele roşie ireproşabilă).

Şi mai ştie încă multe lucruri. Se simte în largul ei cu pisicile şi câinii. Reuşeşte să dialogheze cu acei seminebuni cărora le admitem să viețuiască printre noi: copiii. Îi învață cosmologia şi bunele maniere, igiena şi basmele cu zâne, ba chiar şi pianul. Aşadar, din copilărie nu încetăm să ne visăm bărbatul care întruchipează toți bărbații mapamondului. Pe când, fiecărei femei îi este dat să întruchipeze toate femeile (şi toți bărbații) din lume în acelaşi timp. Şi sunt lucruri încă şi mai uimitoare.

Auzim spunându-se că este suficient să înțelegi totul pentru a ierta totul. Ei bine, mi s-a părut întotdeauna că pentru femei, cât de universale or fi fiind, este exact pe dos. Am nu puțini prieteni care mă iau drept ceea ce sunt, pe care îi iau drept ceea ce sunt, fără cea mai mică dorință de a ne metamorfoza... unii în ceilalți. M-aş bucura (şi ei la fel) ca fiecare dintre noi să poată semăna cu sine însuşi. Însă nu există femeie care să nu încerce să schimbe bărbatul pe care îl iubeşte, schimbându-se, în acelaşi timp, şi pe sine însăşi, dintr-o lovitură. Ce proverb mincinos! Cum vedeți, este suficient să înțelegi totul pentru a nu mai ierta absolut nimic.

Nu, Pauline Réage nu îşi iartă mare lucru. Ba chiar mă întreb dacă nu exagerează nițel, dacă semenele ei îi seamănă chiar atât de mult pe cât presupune ea. Însă nici un singur bărbat nu o iartă cu prea mare bucurie.

Chiar trebuie să ne pară rău că s-a pierdut caietul sclavilor din Barbados? Tare mă tem că excelentul anabaptist care l-a redactat l-a şi împopoțonat, în partea apologetică, cu tot felul de locuri comune şi platitudini. Spre exemplu, că întotdeauna vor exista sclavi (asta se poate observa cu ochiul liber), că sclavii vor fi mereu aceiaşi (asta se poate discuta), că fiecare trebuie să se resemneze cu situația lui şi să nu irosească, incriminând, un timp în care s-ar putea dedica jocului, meditației, plăcerilor obişnuinței. Şi celelalte. Mai presupun că nu a spus întreg adevărul: sclavii lui Glenelg erau îndrăgostiți de stăpânul lor şi, ca atare, nu îl puteau părăsi nici pe el, dar nici sclavia. Adevăr similar, după alte toate, cu acela din care izvorăşte, în Povestea lui O, hotărârea, surprinzătoarea-i decență şi uraganul fanatic ce nu încetează să şuiere..

Jean Paulhan

POVESTEA LUI O Pauline Réage

I.
ÎNDRĂGOSTIȚII DE LA ROISSY

Iubitul ei o invită într-o zi pe O să se plimbe printr-un cartier pe care nu-l mai frecventaseră niciodată, prin parcurile Montsouris şi Monceau. După plimbare, aşezați unul lângă altul la marginea unei pajişti, într-un ungher din vecinătatea unei străzi pe care nu existase niciodată vreo stație de taxi, zăresc o maşină cu un aparat specific totuşi taximetrelor. „Urcă”, îi zice el. Şi ea urcă. Înserarea nu e departe şi e toamnă. E îmbrăcată ca de obicei: pantofi cu tocuri înalte, taior şi fustă plisată, cămaşă de mătase. Nu poartă pălărie. În schimb, are mănuşi foarte lungi, iar în geantă actele, pudra şi rujul. Taxiul pleacă încetişor, fără ca bărbatul să fi adresat un singur cuvânt şoferului care trage perdelele din laterale şi din spate. O îşi scoate mănuşile, spunându-şi că iubitul ei vrea să o sărute sau să fie mângâiat. Însă îl aude zicând: „Prea eşti grăbită. Dă-mi geanta”. I-o dă, iar el o pune departe de ea, adăugând: „Şi eşti şi prea îmbrăcată. Desfă-ți port-jartierul şi rulează-ți ciorapii până deasupra genunchilor. Uite, am adus şi jartierele”. Nu-i vine chiar uşor să o facă, taxiul merge acum mai repede şi îi mai este şi teamă ca şoferul să nu se întoarcă spre ei. În fine, ciorapii sunt rulați şi nu se simte chiar bine cu picioarele goale, libere sub mătasea furoului. Sesizează, în plus, cum îi mai alunecă şi baretele portjartierului. „Desfă-ți portjartierul şi scoate-ți chiloții.” Asta nu e greu, ajunge să îşi treacă mâinile pe sub coapse şi să se ridice un pic. Îi ia din mână desuurile, le bagă în geanta pe care o închide, apoi adaugă: „Nu trebuie să te aşezi pe furou şi pe fustă, ci să le ridici şi să stai direct pe banchetă”. Îmbrăcată în muşama, bancheta e rece şi alunecoasă, şi i se lipeşte de piele. Îl aude iarăşi, spunându-i: „Acum pune-ți mănuşile la loc”. Taxiul înaintează mereu, iar ea nu îndrăzneşte să întrebe de ce René nu face nicio mişcare şi nu mai spune nicio vorbă, ce semnificație are pentru el faptul că ea e nemişcată şi tăcută, goală

şi dăruindu-se, bine înmănuşată, în automobilul negru care merge habar nu are unde. Nu i-a ordonat nimic, nu i-a interzis nimic, însă ea nu îndrăzneşte nici să pună picior peste picior, nici măcar să îşi strângă genunchii Mâinile înmănuşate se afundă în banchetă, de o parte şi de cealaltă a trupului.

„Ia te uită!", îl aude, dintr-o dată. Ia te uită: taxiul se opreşte pe un bulevard minunat, sub un copac (platan este!), în faţa unui soi de mic hotel care poate fi ghicit printre copacii din grădină, ca hotelurile micuţe din cartierul Saint-Germain. Felinarele se văd în depărtare, în maşină e întuneric, afară plouă. „Nu te mişca, zice René. Nu te mişca deloc." Îndreaptă mâna către gulerul cămăşii ei, îi desface primul nasture, apoi următorii. Ea se apleacă puţin, bănuind că bărbatul doreşte să îi mângâie sânii. Nu. Pipăie puţin, apoi îi taie bretelele sutienului cu un cuţitaş, după care i-l scoate. Acum, pe sub cămaşă, sânii sunt liberi şi goi, liberi şi goi cum sunt şi şoldurile şi pântecele, de la brâu până la genunchi.

„Ia ascultă!, îl aude. Acuma eşti gata. Te las. Cobori şi suni la uşă. Te iei după persoana care îţi va deschide şi îi urmezi ordinele. Dacă nu intri imediat or să vină după tine, iar dacă nu asculţi ordinele fără comentarii, or să te oblige. Geanta? De geantă nu ai nevoie. De acum eşti pur şi simplu fata pe care le-o livrez. Da, da, o să fiu şi eu pe acolo. Hai, dă-i drumul!"

O altă versiune a aceluiaşi început era mai brutală şi mai simplă: tânăra astfel îmbrăcată fusese dusă cu maşina de către iubitul ei şi de către un prieten necunoscut. Tocmai acest necunoscut, aflat la volan, i-a explicat că iubitul ei, aflat acum alături de ea, este însărcinat să o pregătească, legându-i mâinile la spate, peste mănuşi, desfăcându-i şi coborându-i ciorapii, scoţându-i portjartierul, chiloţii şi sutienul şi legând-o la ochi. Că apoi va fi predată la castel, unde va fi instruită asupra lucrurilor pe care le are de făcut într-adevăr, odată dezbrăcată şi legată, după un drum de vreo jumătate de oră, a fost ajutată să iasă din maşină, să urce câteva trepte, să treacă un prag, poate două, mereu legată la ochi, după care s-a trezit singură, cu legătura de la ochi scoasă, în picioare, într-o cameră întunecată, în care a fost lăsată o jumătate de oră, o oră sau două, nici nu mai ştiu, dar parc-a fost un veac. Apoi, când în sfârşit s-a deschis uşa, iar în cameră s-a aprins lumina, s-a putut vedea că aşteptase într-o încăpere absolut banală şi confortabilă şi totuşi deosebită: nu exista nici o mobilă, ci doar un covor gros, iar de jur împrejur, numai dulapuri încastrate în perete. Uşa fusese deschisă de către două femei

tinere şi frumoase, îmbrăcate ca servitoarele drăgălaşe din secolul al optsprezecelea: fuste lungi, lejere, bufante, care le ascundeau picioarele, corsete strânse în față cu șnur sau agrafe, care făceau să le țâşnească sânii, gulere de dantelă şi mâneci trei sferturi. Ochii şi buzele le erau fardate. Purtau, bine strânse, coliere la gât şi brățări la încheietura mâinilor.

Ştiu că i-au dezlegat mâinile şi că i-au spus că trebuie să se dezbrace pentru a o spăla şi farda. Aşadar, au lăsat-o goală şi hainele i-au fost puse într-unul dintre dulapuri. Nu i s-a permis să se spele singură, părul i-a fost aranjat ca la coafor, aşezând-o într-unul dintre acele fotolii pentru spălare care basculează, iar apoi revin la poziția inițială, pentru uscare, după punerea bigudiurilor. Ceea ce, de obicei, nu durează mai puțin de o oră. Aşa s-a şi întâmplat, a durat mai mult de un ceas, numai că pe fotoliu era aşezată goală şi i s-a interzis să stea picior peste picior sau să îşi lipească genunchii. Şi cum chiar în fața ei era o oglindă uriaşă, cât tot peretele, fără nicio etajeră, se vedea aşa, deschisă, de fiecare dată când privirile îi alunecau peste apele ei.

Când a fost gata, aranjată şi machiată, cu o uşoară umbră de fard pe pleoape, cu gura foarte roşie, cu sfârcurile şi areolele sânilor roz, cu marginile buzelor de sub pântece purpurii, cu părul de la subsuori şi de pe pubis îndelung parfumat, ca şi văile dintre coapse şi de sub sâni, ca şi căuşul palmelor, a fost introdusă într-o încăpere în care o oglindă în triptic şi încă una fixată pe perete îi permiteau să se vadă foarte bine. I s-a spus să se aşeze pe un taburet rotund, aflat între oglinzi, şi să aştepte. Taburetul era capitonat cu blană neagră, care o înțepa un pic, covorul era tot negru, iar pereții roşii. Picioarele i le încălțaseră în papucii roşii. O fereastră mare dădea din micul budoar către un parc frumos, acum întunecat. Ploaia încetase, vântul agita copacii, luna fugea în înalt, printre nori. Nu ştiu nici cât timp a rămas în budoarul roşu, nici dacă era cu adevărat singură, aşa cum îşi închipuia, sau dacă cineva o privea printr-o fantă camuflată într-un perete. Ceea ce ştiu însă este că, atunci când cele două femei s-au întors, una dintre ele avea un centimetru de croitorie, iar cealaltă un coş. Le însoțea un bărbat îmbrăcat într-o rochie lungă, violet, cu mâneci bufante şi manşete strâmte, care se desfăcea în mers de la brâu în jos. Se putea astfel vedea că, pe dedesubt, purta un fel de pantaloni mulați, care îi acopereau gambele şi coapsele, dar îi lăsau sexul liber. De la primul pas făcut în încăpere, O i-a văzut mai întâi sexul, apoi biciul din fâşii de piele, fixat la centură, după care a realizat că bărbatul era mascat cu o cagulă neagră, a cărei

textură de mătase neagră îi ascundea chiar şi ochii şi, în sfârşit, că purta mănuşi negre din piele fină de ied. Tutuindu-le, le-a recomandat celor două femei să se grăbească, iar ei să nu se mişte. Femeia cu centimetrul i-a luat dimensiunile gâtului şi încheieturilor mâinilor. Erau măsuri obişnuite, chiar dacă ceva mai mici. Aşa că a fost uşor să i se găsească în panerul celeilalte colierul şi brățările corespunzătoare. Iată cum erau ele făcute: mai multe straturi de piele (fiecare strat destul de subțire, astfel ca grosimea totală să nu depăşească un deget), închise printr-un sistem automat, ca un fel de lacăt, care, odată blocat nu mai putea fi deschis decât cu o cheiță. În partea opusă, printre straturile de piele, aproape fără să aibă joc, era trecut un inel de metal, prin care se puteau fixa şi brățările, şi colierul, strânse bine pe brațe şi, respectiv, pe gât, nu însă până la a provoca răni. După ce i s-au pus colierul şi brățările, bărbatul i-a cerut să se ridice. S-a aşezat în locul ei pe taburetul îmbrăcat în blană, a tras-o pe genunchii lui, i-a trecut mâna înmănuşată printre coapse şi peste sâni şi i-a explicat că va fi prezentată în chiar acea seară, după ce va cina de una singură. Chiar aşa a şi luat masa, dezbrăcată în continuare, într-un fel de cabină strâmtă în care o mână invizibilă îi întindea platourile printr-o vizetă. După încheierea cinei, cele două femei s-au întors. Înapoi în budoar, i-au legat mâinile la spate, fixând unul de celălalt inelele de pe brățări, i-au pus pe umeri o mantie roşie, lungă, fixând-o de colier, mantie care o acoperea cu totul, dar care se desfăcea la fiecare pas, căci nu putea interveni deloc, cu mâinile legate la spate cum era. Una dintre femei mergea înainte şi deschidea uşile, cealaltă le urma, pentru a le închide. Au traversat vestibulul, două camere şi au intrat în bibliotecă, unde patru bărbați îşi beau cafeaua. Purtau rochii lungi, ca şi primul bărbat, dar nu şi măşti. Totuşi, O nu a avut destul timp pentru a le vedea fețele şi a-şi da seama dacă iubitul ei era şi el prezent (era, era...), fiindcă unul dintre ei a întors o lampă către ea, orbind-o. Toți au încremenit, cele două femei de-a dreapta şi de-a stânga ei, bărbații în față, privind-o. Apoi lampa s-a stins şi femeile au plecat, nu înainte de a o lega la ochi. I s-a cerut să înainteze, ceea ce a şi făcut, poticnindu-se uşor, până când a înțeles că a ajuns lângă foc, în jurul căruia erau aşezați cei patru bărbați. Simțea căldura şi auzea buştenii trosnind încet, în deplina tăcere. Se afla în fața focului. Două mâini i-au ridicat mantia, altele două i-au coborât pe şolduri, după ce, în trecere, i-au verificat brățările. Nu erau înmănuşate, iar una dintre ele a pătruns-o în ambele părți, dintr-o dată, atât de brusc încât i-a smuls un strigăt. Cineva a chicotit.

Altcineva a spus: „Întoarceți-o, ca să-i putem vedea sânii şi pântecul”. A fost întoarsă, iar căldura focului îi învăluia acum fesele. O mână i-a apucat un sân, o gură i-a prins sfârcul celuilalt. Dintr-o dată şi-a pierdut echilibrul şi s-a răsturnat – oare în care brațe? –, în timp ce picioarele îi erau desfăcute, iar buzele sexului deschise cu blândețe. Părul cuiva îi mângâia interiorul coapselor. A auzit pe cineva spunând că ar trebui să fie aşezată în genunchi. Zis şi făcut. Nu se simțea bine aşa, mai ales că nu avea voie să şi-i apropie, iar mâinile legate la spate şi forțate spre în sus o aplecau prea tare înainte. Aşa că i s-a permis să îşi coboare bazinul, retrăgându-şi puțin fesele spre tălpi, sprijinindu-se parțial pe vârful picioarelor, cum fac cele ce se roagă în biserică. „— Nu ați mai legat-o până acum? — Nu, niciodată. — Nici nu ați biciuit-o? — Nici asta, deşi tocmai...” Iubitul ei era cel care răspundea. „Tocmai, s-a auzit cealaltă voce. Dacă ați mai fi legat-o din când în când, dacă ați fi şi biciuit-o puțin, şi dacă ar fi început să îi placă... Nu, nu! Ceea ce trebuie este depăşirea momentului plăcerii, pentru a obține lacrimi.” Drept pentru care O a fost ridicată şi dezlegată, fără îndoială pentru a fi legată în altă parte, de vreun stâlp sau de vreun perete, când cineva a protestat, declarând că vrea mai întâi să o aibă, şi asta imediat, aşa încât a fost din nou aşezată în genunchi, de data asta cu pieptul sprijinit de un taburet, tot cu mâinile la spate şi cu şoldurile mai sus decât torsul. Unul dintre bărbați, ținând-o cu mâinile de mijloc, i-a pătruns în pântece. Apoi i-a cedat locul unui al doilea. Al treilea a vrut să îşi croiască un drum mai strâmt şi, forțând prea brusc, a făcut-o să urle. Când a lăsat-o, gemând şi mânjită de lacrimi pe sub legătura care îi acoperea ochii, a alunecat pe podea, simțind nişte genunchi de care figura i se apropiase şi realizând că nici gura nu îi va fi cruțată. În sfârşit a fost lăsată în pace, în fața focului, captivă, căzută pe spate, în zdrențele-i roşii. Asculta cum erau umplute paharele, cum se bea şi se mutau scaune. Pe foc s-au mai pus lemne. Dintr-o dată, i s-au dezlegat ochii. Camera vastă, cu cărți pe pereți, era slab luminată de o lampă aflată pe o etajeră şi de focul care se revigora. Doi dintre bărbați fumau în picioare. Un altul stătea jos cu o cravaşă pe genunchi, iar cel aplecat asupra ei, mângâindu-i un sân, era chiar iubitul ei. Numai că toți patru o avuseseră, iar ea nu reuşise să îl deosebească de ceilalți.

I s-a explicat că va fi mereu la fel, cât timp va sta la castel, că niciodată, noaptea, nu va putea vedea chipurile celor care o vor viola şi o vor tortura, aşadar niciodată nu va şti care vor fi cei răspunzători de tot ce poate fi mai rău. La fel se va întâmpla şi

când va fi biciuită, mai puțin în momentul când va dori să vadă cum este biciuită, drept care nu va fi legată la ochi, însă bărbații vor purta măşti, aşa încât nici atunci nu le va putea vedea fețele. Iubitul ei o ridicase aşa, îmbrăcată în mantia roşie, şi o aşezase pe brațul unui fotoliu, la colțul şemineului, pentru a putea asculta ceea ce avea să i se spună şi pentru a putea vedea ceea ce urma să i se arate. Tot cu mâinile legate la spate. I s-au arătat: cravaşa, care era neagră, lungă şi fină, din bambus îmbrăcat în piele, din cele ce pot fi văzute în vitrinele marilor şelari; biciul de piele, pe care primul bărbat pe care îl întâlnise îl purta la centură, care era lung, compus din zece fâşii terminate printr-un nod; exista şi un al treilea bici, din corzi destul de fine, terminate prin mai multe noduri, tari de parcă ar fi fost înmuiate-n apă, şi aşa şi era, a constatat atunci când i s-a mângâiat pântecul cu el şi când i s-au desfăcut coapsele, pentru a simți mai bine umiditatea şi răceala corzilor, direct pe pielea fină dintre ele. Pe o consolă rămăseseră chei şi lănțişoare de oțel. De-a lungul unuia dintre pereții bibliotecii, până la jumătatea înălțimii, se deschidea o galerie susținută de doi stâlpi. Într-unul dintre ei, cam la înălțimea la care ar fi putut ajunge un bărbat dacă s-ar fi ridicat pe vârfuri şi ar fi întins brațele, era înfipt un cârlig. Lui O, pe care iubitul ei o luase în brațe, cu o mână pe sub umeri şi cealaltă presată pe scobitura pântecelui care o ardea, pentru a o obliga să se desfacă, i s-a spus că mâinile nu îi vor fi dezlegate decât spre a o lega apoi de stâlp, grație aceloraşi brățări şi a unui lănțişor. Că, în afara mâinilor ridicate deasupra capului, se va putea mişca şi va putea vedea sosind loviturile. În principiu, nu va fi biciuită decât peste şolduri şi peste coapse, pe scurt, de la brâu până la genunchi, şi de asta şi fusese pregătită în maşină, când i se recomandase să se aşeze goală pe banchetă. Că unul dintre cei patru ar dori, probabil, să îi marcheze coapsele cu cravaşa, printr-o serie de minunate zebruri lungi şi profunde, care să persiste mult timp. Însă nu se va întâmpla totul dintr-o dată, iar ea va putea alege între a urla, a se zbate şi a plânge. Va fi lăsată să-şi mai tragă sufletul, dar imediat ce se va fi odihnit, totul va fi reluat, rezultatul urmând să fie judecat nu după țipete ori lacrimi, ci după urmele mai mult sau mai puțin vizibile ori durabile pe care bicele le vor lăsa pe pielea ei. I s-a explicat că această modalitate de a calcula eficacitatea biciului, dincolo de corectitudinea ei, dincolo de faptul că făcea inutile tentativele victimelor de a trezi mila, exagerând gemetele, putea fi utilizată, printre altele, şi dincolo de pereții castelului, în aer liber, în parc, aşa cum se întâmpla adeseori, sau în oricare

cameră de hotel ori apartament obişnuit, cu condiția să se adauge un căluş (cum i se va arăta la un moment dat), care nu dă frâu liber decât lacrimilor, înăbuşă strigătele şi abia dacă permite câteva suspine.

Nu se punea problema, în această seară, să fie folosit căluşul Din contră. Doreau să o audă urlând, şi asta cât mai repede. Orgoliul care o susținuse spre a rezista şi a rămâne tăcută nu a durat prea mult: au putut-o astfel auzi chiar implorându-i să o dezlege, să se oprească măcar o secundă, numai una. Se răsucea cu o asemenea frenezie spre a scăpa de muşcăturile şfichiurilor, încât se întorsese aproape cu totul către stâlpul de care era fixată, fiindcă lanțul subțire cu care era legată era suficient de lung şi oarecum elastic, deşi zdravăn. Astfel încât pântecele, partea din față şi laterală a coapselor şi-au avut şi ele partea lor de lovituri, nu doar fesele. Partida s-a reluat după ce, într-adevăr, a fost decisă o scurtă pauză, în timpul căreia o frânghie i-a fost trecută peste mijloc şi în jurul stâlpului. Cum aceasta a fost strânsă destul de tare, pentru a fixa cum trebuie corpul de stâlp, torsul s-a aplecat inevitabil într-o parte, uşor, ceea ce a făcut ca, de cealaltă parte, crupa să iasă în evidență. Din acel moment loviturile nu s-au mai rătăcit în altă zonă a corpului decât deliberat Ținând cont de modalitatea în care iubitul ei o predase acestui gen de plăcere, O s-a gândit că a-i cere îndurare putea fi mijlocul cel mai sigur pentru a-i spori cruzimea, într-atât dovedea că îi place să îi smulgă sau să vadă cum i se smulg neîndoielnicele dovezi ale propriei puteri. Într-adevăr, el a remarcat cel dintâi că biciul de piele, sub loviturile căruia gemuse O, o afecta mai puțin (acelaşi lucru se mai putea obține cu corzi umezite, dar şi cu cravaşa, la prima lovitură), aşadar permitea prelungirea pedepsei şi reluarea ei aproape imediat ce vreo sclipire de fantezie o cerea. Aşa încât a solicitat să nu mai fie utilizat decât acel bici. Între timp, bărbatul căruia nu-i plăcea, la femei, decât ceea ce ele aveau în comun cu sexul lui, sedus de fundul dăruit privirilor, care se cambra sub frânghia ce-i strângea mijlocul, care se oferea cu atât mai mult cu cât încerca să se ferească, a cerut o pauză pentru a putea profita, a desfăcut cele două emisfere arzânde şi le-a pătruns nu fără greutate, gândindu-se cu voce tare că strâmta trecătoare ar trebui să fie mai comodă. Au convenit că se putea face şi asta şi că se vor lua toate măsurile necesare.

După ce tânăra a fost dezlegată, împletícindu-se, aproape leşinată sub mantia-i roşie, a fost aşezată într-un fotoliu mare, aproape de foc, pentru a i se da, înainte de a fi condusă în celula în

care urma să locuiască, amănunte despre regulile pe care le putea observa şi le va avea de urmat cât timp va sta la castel, dar şi în viaţa de mai târziu, în care nici vorbă să îşi mai regăsească întreaga libertate. Unul dintre cei patru a sunat şi cele două femei care o aduseseră au apărut cu veşmintele în care putea fi recunoscută de către aceia care fuseseră musafirii castelului, dar şi de către cei ce urmau să treacă pe acolo, după plecarea ei. Costumul semăna cu al celorlalte două: dedesubt, un corset foarte strâns şi fix pe talie şi un jupon de linon scrobit, deasupra o rochie lungă şi largă, al cărei corsaj lăsa ca şi dezveliţi sânii ridicaţi de corset şi abia ascunşi de dantelă. Juponul era alb, corsetul şi rochia de satin de un verde acvatic, dantela albă. Când O a fost gata îmbrăcată şi aşezată la loc pe fotoliul de lângă foc, palidă încă în pala-i rochie, cele două femei, care nu scoseseră nici un cuvânt, au dat să plece. Unul dintre cei patru bărbaţi a prins, în trecere, una dintre femei, făcându-i semn celeilalte să aştepte, apoi, întorcând-o către O şi luând-o de mijloc cu o mână, i-a ridicat fustele cu cealaltă, pentru a-i arăta tinerei nou sosite, zicea el, de ce este astfel croit costumul, de ce este deosebit de ingenios gândit, căci fustele puteau fi foarte bine ţinute ridicate cu o simplă curea, atât cât se dorea, ceea ce lăsa la dispoziţie, funcţională, partea descoperită. De altfel, erau adesea trimise la plimbare, prin parc, femei cu poalele suflecate în acel fel, chiar până sus de tot. I s-a arătat lui O, luând acea femeie ca model, cum trebuie să îşi ridice fustele, repetând tehnic (cam cum ai rula o buclă de păr pe bigudiu) de mai multe ori, trăgându-le prin curea când în faţă, până la dezgolirea pântecelui, când în spate, până la dezvelirea feselor. În ambele cazuri, juponul şi fusta cădeau în mari pliuri diagonale, amestecându-se ca într-o cascadă. Ca şi O, şi acea femeie avea peste şolduri urme proaspete de cravaşă. Apoi au fost lăsate să plece.

Iată discursul care, ulterior, i-a fost ţinut lui O. „Sunteţi aici în serviciul stăpânilor dumneavoastră. În timpul zilei veţi face muncile care vi se vor încredinţa pentru bunul mers al casei, fie măturând, fie punând cărţile în ordine, fie aranjând florile ori servind la masă. Altele mai grele nu vor fi. Însă veţi lăsa totul baltă la cel mai mic ordin, la cel mai mic semn, pentru singura preocupare cu adevărat importantă, aceea de a vă dărui. Nu vă aparţin nici mâinile, nici sânii şi nici, mai ales, vreunul dintre orificiile trupului dumneavoastră, pe care le putem scormoni şi în care ne putem scufunda după bunul nostru plac. Ca semn că aţi pierdut dreptul de a vă sustrage acestor obligaţii, lucru care

trebuie să vă stăruie permanent în minte, să vă fie prezent cât mai constant cu putință, în fața noastră nu vă veți lipi niciodată buzele, nu veți sta picior peste picior şi nici nu vă veți alătura genunchii (cum ați observat că vi s-a interzis încă de la sosire), ceea ce va garanta şi în ochii noştri, şi într-ai dumneavoastră faptul că gura, pântecele şi şoldurile ni le țineți mereu deschise... În fața noastră nu veți duce nicicând mâinile deasupra sânilor: de-asta sunt ridicați de corset, fiindcă ne aparțin. Pe durata întregii zile veți fi deci îmbrăcată, însă vă veți ridica poalele de câte ori vi se va ordona, oricine va voi se va folosi de dumneavoastră, cu fața descoperită şi în felul în care va dori, cu excepția biciuirii. Biciul nu vă va fi aplicat decât între culcarea şi trezirea soarelui. Însă, în afara biciuirii din partea celor care vor dori, veți fi şi suplimentar pedepsită astfel, seara, în cazul încălcării, pe timpul zilei, a vreunei reguli, adică dacă nu ați fost îndeajuns de serviabilă sau ați îndrăznit să ridicați privirea la cel care vă vorbeşte ori vă foloseşte. Nu aveți dreptul să ne priviți pe nici unul dintre noi în ochi. În costumul pe care îl purtăm noaptea, cel în care mă puteți vedea şi pe mine acum, dacă sexul ne este descoperit, aceasta nu se datorează nevoii de comoditate, care ar putea fi satisfăcută şi altfel, ci insolenței, pentru ca ochii să vi se agațe de imaginea sexului nostru, să nu vagabondeze aiurea, să învățați că acesta vă este stăpânul căruia îi sunt destinate buzele dumneavoastră, înainte de orice altceva. Ziua – când noi, bărbații, suntem îmbrăcați în mod obişnuit, iar dumneavoastră, ca acum – sunteți supusă aceluiaşi consemn, dar va fi destul, când vi se va cere, să vă desfaceți veşmintele, pe care le veți aranja de îndată ce vom termina ceea ce avem de făcut cu trupul dumneavoastră. În schimb, noaptea ne veți putea onora doar cu buzele şi cu coapsele cât mai bine desfăcute, fiindcă mâinile vă vor fi legate la spate şi veți fi complet goală, aşa cum ați fost şi mai devreme adusă. Ochii nu vă vor mai fi legați decât când vă vom tortura şi vă vom biciui în modul în care deja ați observat că o facem. În legătură cu acest subiect: am convenit că este necesar să vă obişnuiți cu biciul, aşa că, atâta timp cât veți sta aici, veți avea parte de porție zilnică, nu atât pentru plăcerea noastră, cât pentru educația dumneavoastră. În nopțile în care nu va avea nimeni poftă de dumneavoastră, îl veți aştepta pe valetul însărcinat cu această activitate, care va sosi în singurătatea celulei în care locuiți, pentru a vă aplica porția pe care trebuie să o primiți şi pe care noi nu vom mai avea chef să v-o servim. Căci, într-adevăr, prin acest mijloc, ca şi prin lanțul care, fixat de inelul colierului de la gât, vă va ține legată de pat, mai

strâns sau mai relaxat, mai multe ore în fiecare zi, nu urmărim neapărat să vă facem să atingeți durerea, să urlați şi să vă curgă lacrimile, ci să sesizați, prin intermediul acestei dureri, că sunteți supusă constrângerii, că trebuie să învățați că sunteți pusă cu totul în slujba unui lucru din afara dumneavoastră. Când veți ieşi de aici, veți purta pe inelar un inel de fier, pentru a putea fi recunoscută. Veți învăța să ascultați de cei care poartă acelaşi însemn, iar ei vor şti că, pe sub fustă, sunteți mereu goală, indiferent cât de sobru şi de obişnuit ar fi costumul pe care îl veți purta, şi că sunteți mereu gata. Cei care vă vor considera lipsită de docilitate vă vor aduce înapoi aici. Iar acum veți fi condusă în celulă."

În timpul în care i se vorbea, cele două femei care veniseră să o îmbrace rămăseseră în picioare, de o parte şi de cealaltă a stâlpului de care fusese legată pentru a fi biciuită, fără a-l atinge însă ca şi cum le-ar fi înspăimântat sau le-ar fi fost interzis, ceea ce părea mai demn de crezare. Când bărbatul şi-a încheiat cuvântarea, femeile au înaintat către O şi ea a înțeles că trebuia să se ridice pentru a le urma. A făcut-o deci ținându-şi poalele spre a nu se împiedica, lipsită de obişnuința rochiilor lungi şi a papucilor cu tălpi groase şi tocuri înalte, pe care doar o baretă groasă de satin, la fel de verde ca şi rochia, îi făcea să nu îi scape din picioare. Aplecându-se, şi-a întors capul. Femeile aşteptau, bărbații nu-i aruncau nici o privire. Iubitul ei, aşezat pe jos, cu spatele sprijinit de taburetul pe care fusese răsturnată la începutul serii, cu genunchii ridicați şi brațele înconjurându-i, se amuza cu biciul de piele. La primul pas pe care l-a făcut pentru a le ajunge pe cele două femei, fusta ei i-a mângâiat fața. A ridicat privirea, i-a zâmbit, i-a spus pe nume şi s-a ridicat şi el în picioare. I-a mângâiat uşor părul, i-a netezit sprâncenele cu vârful degetelor, a sărutat-o blând pe buze. Cu voce tare, i-a spus că o iubeşte. Tremurând, O s-a văzut răspunzându-i, terorizată, „te iubesc", realizând că aşa şi era. El a strâns-o la piept, zicându-i „draga mea, sufletul meu iubit", a sărutat-o pe gât şi pe vârful obrazului. Capul ei i s-a lăsat pe umărul acoperit de rochia violet. Încet, i-a repetat că o iubeşte şi, pe acelaşi ton: „Acum o să îngenunchezi, o să mi-o mângâi şi o să mi-o săruți". După care a împins-o înapoi, făcând semn celorlalte femei să se dea la o parte, ca să se poată apropia de consolă. Era masiv, dar, cum consola nu era prea înaltă, picioarele lui înfăşurate în acelaşi material violet s-au îndoit puțin. Rochia deschisă venea deasupra ca o draperie, iar suprafața consolei îi ridica uşor sexul greu şi blănița de culoare deschisă care îl încorona. Ceilalți trei bărbați s-au apropiat. O s-a lăsat

în genunchi pe covor, cu rochia-i verde ca o corolă în jurul şoldurilor. Corsetul o strângea, iar sânii, cărora li se puteau vedea sfârcurile, ajungeau până la înălțimea genunchilor iubitului ei. „E nevoie de ceva mai multă lumină”, a remarcat unul dintre bărbați. După ce lumina puternică a unei lămpi a fost orientată în aşa fel încât să îmbăieze strălucitor sexul bărbatului, figura iubitei sale, aproape lipită de el, şi mâinile care-l mângâiau, René i-a ordonat brusc: „Repetă: Te iubesc!”.

O a repetat cu o asemenea încântare, încât buzele ei abia de îndrăzneau să mângâie vârful sexului masculin, încă ascuns în dulcea teacă de carne. Cei trei bărbați fumau şi comentau gesturile femeii, mişcările gurii ei strânse în jurul sexului pe care urca şi cobora, mimica ei descompusă, figura inundată de lacrimi de fiecare dată când membrul învârtoşat o lovea până-n fundul gâtului, apăsând limba şi provocându-i senzația de vomă. Însă tot gura asta a ei, pe jumătate umplută de căluşul de carne întărită, încă mai murmura „te iubesc”. Cele două femei veniseră una în stânga, cealaltă în dreapta lui René, care se sprijinea cu mâinile de umerii lor. O auzea comentariile martorilor, însă pândea, dincolo de cuvintele lor, gemetele iubitului, foarte atentă la modul în care îl mângâia, cu un infinit respect şi cu lentoarea care ştia că îi e pe plac. Simțea că gura ei este frumoasă, căci iubitul ei binevoia să i-o bage până-n gât, binevoia să facă din acest gen de mângâiere un spectacol, în fine, binevoia să i-o umple cu sperma-i, pe care i-a primit-o cum ai primi un dumnezeu, ascultându-l cum strigă, ascultând râsetele celorlalți. S-a prăbuşit apoi, cu fața la pământ. Celelalte femei au ridicat-o şi, de această dată, chiar au părăsit împreună încăperea.

Papucii răsunau pe dalele roşii, pătrate, ale culoarului pe care uşile se succedau, discrete şi curate, cu broaşte minuscule, ca uşile camerelor din marile hoteluri. O nu îndrăznea să întrebe dacă fiecare cameră era locuită şi de către cine. Una dintre însoțitoare, a cărei voce încă nu o auzise, i-a spus: „— Sunteți în aripa roşie, iar valetul dumneavoastră se numeşte Pierre. — Ce valet? a întrebat O, cucerită de blândețea vocii. Dar dumneavoastră cum vă numiți? — Andrée. — Eu sunt Jeanne”, a zis cealaltă. Prima a reluat: „— Valetul care are cheile, care vă va lega şi vă va dezlega, care vă va biciui când veți fi pedepsită sau când ceilalți nu vor avea ei timpul de a o face. — Şi eu am fost, anul trecut, în aripa roşie, i-a spus Jeanne. Pierre era de pe atunci repartizat acolo. Venea adesea, nopțile. Valeții au cheile şi, în camerele care fac parte din sectorul lor, au dreptul să se servească de noi”.

O le-a întrebat cum este Pierre. Nu au mai avut timp să îi răspundă. La o cotitură a culoarului a fost oprită înaintea unei uşi pe care nimic nu o distingea de celelalte. Pe o banchetă, între uşa aceea şi următoarea, a zărit un fel de ţăran roşcovan, îndesat, cu părul tuns foarte scurt, cu ochi mici, negri, înfundaţi în orbite şi cu ceafa numai cute groase de carne. Era îmbrăcat ca un valet de operetă: o cămaşă cu jabou de dantelă ieşea de sub vesta neagră, care acoperea un brâu roşu. Avea pantaloni scurţi, negri, ciorapi albi şi pantofi vernil de bal. Şi el avea la centură un bici din fâşii de piele. Mâinile îi erau acoperite de peri roşii. Din buzunarul vestei a scos o cheie cu care a deschis uşa, făcând semn celor trei femei să intre: „ Sunaţi când e treaba gata”.

Celula era micuţă şi, în fapt, cuprindea două încăperi. După ce treceai de uşa încuiată, dinspre coridor, te trezeai într-o anticameră din care dădeai în celula propriu-zisă. Pe acelaşi perete cu intrarea în celulă se găsea uşa băii. Vizavi de uşi se afla fereastra. În dreptul peretelui din stânga, între uşa băii şi fereastră, era căpătâiul unui pat mare, pătrat, foarte jos, acoperit cu blănuri. Nici o altă mobilă, nici o oglindă. Pereţii erau tapetaţi în roşu aprins, covorul era negru. Andrée a lămurit-o pe O că patul nu era tocmai un pat, o platformă matlasată, acoperită cu o stofă neagră cu păr foarte lung, imitând blana naturală. Perna, plată şi tare ca şi salteaua, era îmbrăcată în acelaşi material, tot din el era făcută şi cuvertura cu faţă dublă. Singurul obiect de pe perete, aflat, în raport cu patul, la aceeaşi înălţime ca şi cârligul fixat pe stâlpul de care fusese legată, faţă de podeaua bibliotecii, era un inel gros din oţel strălucitor, prin care era petrecut un lanţ lung, tot din oţel, care atârna deasupra patului. La un capăt al lanţului, zalele cădeau în neorânduială, formând o grămăjoară, la celălalt capăt, un cârlig cu încuietoare prindea ambele părţi ale lanţului, ca o draperie trasă şi strânsă cu un şnur.

„Trebuie să vă îmbăiem, i-a comunicat Jeanne. Vă voi desface rochia.”

Singurele particularităţi ale băii erau veceul turcesc din colţul cel mai apropiat de uşă şi faptul că pereţii erau îmbrăcaţi în oglindă. Andrée şi Jeanne nu au lăsat-o pe O să intre decât atunci când a fost complet goală, i-au aranjat rochia într-unul dintre dulapurile din perete, din apropierea lavaboului, în care se mai aflau papucii şi mantia roşie, şi au rămas împreună cu ea, aşa încât, atunci când a trebuit să se lase pe vine, deasupra soclului de porţelan, s-a trezit la fel de reflectată şi de expusă ca şi în bibliotecă, atunci când mâini necunoscute o torturau. „—

Aşteptaţi să fie Pierre în locul nostru, a zis Jeanne, şi atunci o să vedeţi... — De ce Pierre? — Când o să vină să vă pună lanţurile, poate că o să vrea să staţi şi ca acum." O a simţit cum se păleşte. „— Dar de ce-ar face-o? — Pentru că sunteţi obligată, a răspuns Jeanne. Dar chiar că aveţi noroc. — De ce? — Păi, nu v-a adus chiar iubitul dumneavoastră? — Ba da, a confirmat O. — Deci vor fi cu mult mai duri cu dumneavoastră. — Nu înţeleg... — Veţi înţelege foarte repede. Acum îl sun pe Pierre. O să ne-ntoarcem mâine dimineaţă."

Plecând, Andrée i-a zâmbit, iar Jeanne, înainte de a o urma, i-a mângâiat sfârcurile lui O, care rămăsese tablou, în picioare, la marginea patului. Cu excepţia colierului şi a brăţărilor, pe care apa le întărise în timpul băii, aşa că acum o strângeau mai tare, era complet goală. „Iat-o şi pe frumoasa doamnă!", a exclamat valetul intrând şi apucând-o de amândouă mâinile. Inelele brăţărilor au culisat unul într-altul, lipindu-i pumnii, apoi valetul le-a trecut prin inelul colierului. Acum mâinile i se aflau la nivelul gâtului, ca pentru o rugăciune. Nu mai rămânea decât să fie legată de perete cu lanţul de pe pat, care era petrecut prin inelul de deasupra. Bărbatul a desfăcut cârligul care fixa celălalt capăt al lanţului, trăgând de el pentru a-i mai reduce din lungime. O a fost obligată să înainteze spre capul patului, în care a fost culcată. Lanţul a zornăit, trecând prin inel, şi s-a întins atât de bine încât tânăra nu mai putea să se mişte decât până la marginile patului ori să stea în picioare la capul acestuia. Cum lanţul forţa colierul către spate, iar mâinile aveau tendinţa să se întindă înainte, s-a stabilit un echilibru, mâinile strânse lipindu-se de umărul stâng, pe care se lăsa şi capul Valetul a întins peste O cuvertura neagră, nu înainte de a-i lipi, pentru un moment, genunchii de piept, ca să îi poată examina despicătura dintre coapse. Nu a mai atins-o apoi, nu a mai scos nici un cuvânt, a stins lumina (o aplică pe peretele dintre uşi) şi a ieşit.

Culcată pe partea stângă, singură în întuneric şi tăcere, înfierbântată între cele două valuri groase de blană, nemişcată, prin forţa împrejurărilor, O se întreba de unde descoperea în ea atâta desfătare amestecată cu teroare şi de ce teroarea o desfăta în asemenea măsură. Îşi dădea seama că unul dintre lucrurile cele mai dureroase era că nu se mai putea folosi de mâini. Nu fiindcă nu se mai putea apăra cu ele (chiar dorea să se apere?), însă, dacă ar fi fost libere, ar fi schiţat totuşi gesturi de apărare, ar fi încercat să respingă mâinile care o apucau, să se aşeze între şolduri şi bici. Aşa, fusese eliberată de propriile mâini. Sub blănuri, trupul îi era

inaccesibil. Ce straniu era să nu îşi poată atinge nici genunchii, nici scobitura de sub pântece. Buzele dintre picioare o ardeau, însă îi erau interzise, o ardeau, căci le ştia deschise oricui ar fi vrut, fie şi valetului Pierre, dacă acesta ar fi dorit să intre între ele. Se mira că amintirea biciului nu o tulbura deloc, dar că o bulversa gândul că nicicând nu va afla care dintre cei patru bărbaţi a intrat de două ori în gaura secretă dintre fesele ei, dacă au fost doi sau unul singur, dacă acela, sau unul dintre aceia, a fost şi iubitul ei. S-a lăsat să alunece uşor pe burtă, visând ca iubitului să îi placă valea ei dintre fese în care, până în seara aceea (dacă a fost el), nu mai pătrunsese. Îşi dorea să fi fost el. Îl va întreba oare? Ah! Niciodată! Revedea mâna care, în maşină, îi luase portjartierul şi chiloţii şi care îi întinsese jartierele pentru a-şi fixa ciorapii rulaţi până deasupra genunchilor. Imaginea fusese atât de puternică încât, uitând că are mâinile legate, a încercat să le mişte, făcând lanţul să scrâşnească. De ce, dacă amintirea supliciului era atât de uşoară, numai ideea, cuvântul, vederea biciului o făceau să îi bată inima de să-i sară din piept şi să strângă pleoapele de groază? Nu s-a putut opri să analizeze atent dacă era vorba doar de frică. A cuprins-o panica. Lanţul va fi tras prin inel pentru a o ridica în picioare în pat, va fi lipită cu pântecele de perete şi va fi biciuită, va fi biciuită, cuvântul i se învârtea nebuneşte prin minte. Pierre o va biciui, doar Jeanne îi spusese. Aveţi noroc, îi repetase Jeanne, vor fi mult mai duri cu dumneavoastră. Ce-o fi vrut să zică? Nu îşi mai simţea colierul, brăţările, lanţul, trupul îi pleca în derivă. Avea să înţeleagă. A adormit.

Pe la ora două, când noaptea e mai neagră şi mai rece, chiar înaintea semnelor zorilor, Pierre şi-a făcut din nou apariţia. A aprins becul din baie, lăsând uşa deschisă şi formând astfel un pătrat de lumină în mijlocul patului, loc în care trupul lui O, subţire şi ghemuit, umfla uşor cuvertura pe care valetul a aruncat-o în tăcere de pe ea. Cum O era culcată pe partea stângă, cu faţa spre fereastră şi genunchii uşor ridicaţi, oferea privirii imaginea unei pulpe foarte albe pe blana neagră. Scoţându-i perna de sub cap, bărbatul i-a spus politicos: „Vreţi să vă ridicaţi, vă rog!” şi, când a ajuns în genunchi, ceea ce nu a putut face decât agăţându-se de lanţ, a ajutat-o, prinzând-o de umeri, să se îndrepte şi să se lipească cu faţa de perete. Slabele reflexe ale becului din baie pe patul negru luminau doar trupul ei, nu şi gesturile valetului. Aşa că nu a văzut, ci a ghicit că acesta desfăcea cârligul cu încuietoare pentru a-l prinde de o altă verigă, în aşa fel încât să se întindă mai bine, iar ea să simtă asta. Picioarele îi

stăteau, goale, pe pat. Nu a văzut nici că bărbatul nu mai avea acum prins în brâu biciul de piele, ci o cravaşă neagră, asemănătoare cu aceea cu care fusese lovită numai de două ori, şi atunci nu prea tare, pe când era legată de stâlpul din bibliotecă. Mâna lui Pierre i s-a aşezat pe şold, salteaua s-a adâncit puțin când acesta şi-a pus piciorul drept pe pat pentru a-şi putea lua mai bine avânt. În acelaşi timp, a auzit în penumbră un şuierat şi a simțit, peste fese, o arsură atroce. A urlat. Pierre o cravaşa din toate puterile. Fără a o aştepta să tacă, a mai lovit-o de patru ori, cu grija de a o nimeri mai sus ori mai jos de lovitura precedentă, în aşa fel încât urmele să se deseneze cât mai clar. A terminat pe când ea încă mai țipa, iar lacrimile îi curgeau în gura căscată. „Vă rog să vă întoarceți" i-a spus, dar cum ea era complet pierdută şi nu-l mai asculta, a prins-o de şolduri fără să lase din mână cravaşa al cărei mâner îi atingea piciorul. Când au ajuns față în față, valetul s-a dat puțin înapoi, apoi, cât a putut de tare, a lovit-o cu cravaşa peste partea din față a coapselor. Totul nu durase decât cinci minute. Când a plecat, după ce a stins lumina şi a închis uşa băii, O gemea clătinându-se de durere, de-a lungul peretelui, la capătul lanțului, în plin întuneric. La o vreme a amuțit şi a rămas nemişcată până când soarele a început să răsară, lipită de peretele al cărui tapet din pânză subțire, de bumbac, îi mai răcorea pielea sfâşiată. Fereastra de mari dimensiuni, din tavan până la podea, spre care era întoarsă aşa cum stătea pe o parte, dădea către est şi nu avea nici o perdea, dacă nu punem la socoteală draperia din aceeaşi stofă roşie ca şi tapetul, care era legată cu şnur de ambele părți, căzând în pliuri rigide. O se uita cum se naşte o dimineață palidă, care îşi plimba cețurile printre tufele de ochiul-boului de sub ferestre şi scotea la iveală un plop. Din el cădeau răsucindu-se, din când în când, frunze îngălbenite, deşi nu era nici o adiere de vânt. În fața ferestrei, după tufele mari de ochiul-boului mov, se găsea o pajişte şi, la capătul ei, o alee. Era deja ziuă de-a binelea, însă O tot nu reuşea să se mişte. Pe alee şi-a făcut apariția un grădinar, împingând o roabă. Roata-i de fier se auzea scârțâind prin pietriş. Dacă s-ar fi apropiat să măture frunzele căzute lângă tufele de ochiul-boului, cum fereastra era atât de mare, iar camera atât de mică şi de bine luminată acum, ar fi putut-o vedea pe O înlănțuită şi goală, cu urmele ei de cravaşă pe coapse. Cicatricele se umflaseră şi formaseră un fel de suluri subțiri, chiar mai închise la culoare decât roşul pereților. Pe unde i-o fi dormind iubitul? Cum i-o fi plăcând să doarmă într-o asemenea dimineață liniştită? în ce cameră? în ce pat? Oare ştia la

ce tortură fusese supusă? Sau chiar el a hotărât-o? O se gândea la prizonierii din gravurile din cărțile de istorie, care şi ei fuseseră puşi în lanțuri şi biciuiți acum oare câți ani, câte secole, şi care muriseră. Ea nu ar fi vrut să moară, dar dacă tortura era prețul de plătit pentru ca iubitul ei să continue să o iubească, ar fi dorit numai ca el să fie mulțumit de suferințele ei, aşa că aştepta, blândă şi mută, să fie dusă înapoi.

Nicio femeie nu avea nici un fel de chei: nici de la uşi, nici de la lanțuri, nici de la brățări şi coliere. În schimb, fiecare bărbat avea un inel cu trei chei: una descuia toate uşile, una toate lacătele şi alta toate colierele. Şi valeții erau dotați în acelaşi fel. Numai că dimineața valeții care fuseseră noaptea de serviciu dormeau, iar încuietorile erau desfăcute de către unul dintre stăpâni sau de către un alt valet. Bărbatul care a intrat în celula lui O era îmbrăcat cu o haină de piele, pantaloni de călărie, iar în picioare purta cizme. Nu l-a recunoscut. Mai întâi a desfăcut lanțul din perete, aşa că O s-a putut întinde pe pat. Înainte de a-i dezlega mâinile, i-a trecut o mână printre coapse, aşa cum făcuse şi mascatul cu mănuşi pe care îl văzuse primul, în micul salon roşu. Poate că era acelaşi. Fața îi era osoasă, descărnată, privirea fixă ca aceea din portretele vechilor hughenoți, iar părul cărunt. O i-a susținut privirea un timp care i s-a părut că nu se mai sfârşeşte, apoi, brusc, a înghețat, amintindu-şi că era interzis să priveşti stăpânii mai sus de centură. A închis ochii, însă prea târziu, aşa că l-a auzit râzând şi spunând, în timp ce îi dezlega mâinile: „După cină vă veți primi pedeapsa". A vorbit cu Andrée şi cu Jeanne, care intraseră o dată cu el şi care aşteptau de o parte şi de cealaltă a patului. După care a plecat. Andrée a ridicat de pe jos perna şi a aranjat cuvertura, pe care Pierre o împinsese la marginea patului, când venise să o biciuiască pe O, în timp ce Jeanne trăgea mai aproape o masă cu rotile, care aşteptase pe coridor şi pe care se găseau cafea, lapte, zahăr, pâine, unt şi cornuri. „— Mâncați repede, i-a spus Andrée, e ora nouă, pe urmă o să aveți destul timp să dormiți până la prânz. Când veți auzi soneria înseamnă că trebuie să vă pregătiți pentru masă. Vă veți spăla şi vă veți pieptăna, iar eu voi veni să vă fardez şi să vă strâng corsetul. Nu veți fi de serviciu decât după-amiază, i-a comunicat Jeanne, la bibliotecă. Va trebui să serviți cafeaua, lichiorurile şi să aveți grijă de foc. — Dar dumneavoastră? a întrebat O. — A, noi vă avem în grijă doar pentru primele douăzeci şi patru de ore, apoi veți rămâne singură şi nu veți mai avea de-a face decât cu bărbați. Dacă ne vom mai întâlni, nu vom mai avea voie să ne vorbim, nici

noi dumneavoastră, nici dumneavoastră nouă. — Mai rămâneți puțin şi spuneți-mi...", însă nu a mai avut timp să îşi termine fraza, căci uşa s-a deschis: era iubitul ei, şi nu era singur. Era îmbrăcat de parcă atunci s-ar fi dat jos din pat şi şi-ar fi aprins prima țigară: pijama reiată şi haină de casă din lână albastră, cu revere de mătase matlasată, haină pe care o aleseseră împreună cu un an în urmă. Papucii îi erau cam jerpeliți, ar trebui să-şi cumpere alții. Cele două femei dispăruseră fără vreun alt zgomot decât fâşâitul mătăsii, atunci când îşi ridicaseră fustele (toate fustele erau puțin cam prea lungi). Pe covoarele groase, zgomotul papucilor nu se auzea. O, care ținea o ceaşcă de cafea în mâna stângă şi un corn în cealaltă, aşezată cu picioarele pe jumătate încrucişate, la marginea patului, căci îşi lăsase unul dintre ele să îi atârne liber, rămăsese nemişcată, cu ceaşca dintr-o dată tremurându-i, pe când cornul îi căzuse din mână. „Ridică-l!", a spus René. Au fost primele sale cuvinte. Ea a aşezat ceaşca pe măsuță, a ridicat cornul deja început şi l-a pus alături de ceaşcă. O bucată mare de corn rămăsese pe covor, lipit de piciorul gol. La rândul lui, René s-a aplecat şi a ridicat şi acea bucată. S-a aşezat apoi lângă O, a răsturnat-o pe pat şi a sărutat-o. Ea l-a întrebat dacă o iubeşte. I-a răspuns: „Ah! Te iubesc!", apoi s-a ridicat, a ridicat-o şi pe ea, apăsând-o cu palmele curate, apoi a început să îşi plimbe buzele pe cicatricele proaspete. Întrucât sosise împreună cu iubitul ei, O nu ştia dacă îl poate privi ori nu şi pe celălalt bărbat care, deocamdată, stătea cu spatele şi fuma, aproape de uşă. Ceea ce a urmat nu a scos-o din încurcătură. „Vino să te vadă", i-a zis iubitul ei, trăgând-o spre capul patului, mărturisindu-i însoțitorului că avusese dreptate, mulțumindu-i şi adăugând că, dacă doreşte, poate să i-o tragă el primul. Necunoscutul, pe care tot nu îndrăznea să-l privească, i-a trecut o mână peste sâni şi peste fese, apoi i-a cerut să îşi desfacă picioarele. „Ascultă-l!", a spus René, care o sprijinea cu spatele de el, în picioare. Mâna lui dreaptă îi mângâia un sân, stânga o ținea de umăr. Necunoscutul se aşezase pe marginea patului, o prinsese şi îi desfăcea încetişor, dând la o parte părul, buzele care-i apărau despicătura de sub pântece. René a împins-o înainte, pentru a fi mai la îndemână, înțelegând ce se dorea din partea ei, iar brațul lui drept i-a alunecat în jurul taliei pentru a o putea ține mai bine. O se simțea pierdută, dându-şi seama că acum nu va mai scăpa acestui gen de mângâiere pe care nu l-a acceptat niciodată fără să se zbată şi să se simtă umplută de ruşine, de care încerca să scape cât de repede se putea, atât de repede încât de-abia putea fi atinsă,

şi care i se părea un sacrilegiu, căci sacrilegiu considera a fi ca iubitul ei să stea în genunchi în fața ei, când ea era aceea datoare să îngenuncheze în fața lui.

Pierdută, căci a gemut, brusc înfierbântată atunci când buzele străine au apăsat carnea boltită de sub care începe corola fiorii dinlăuntru. Şi când buzele au părăsit-o pentru a lăsa vârful cald al limbii să o aprindă şi mai mult a gemut şi mai tare când buzele s-au lipit iarăşi de buzele ei. Simțea cum i se întăreşte şi i se ridică mugurele ascuns, între dinții şi buzele care o muşcau îndelung, aspirând-o şi nemaipărăsind-o, îndelungă şi dulce muşcătură care o făcea să gâfâie. Picioarele i s-au înmuiat şi s-a trezit întinsă pe spate, cu gura lui René lipită de gura ei. Mâinile lui îi apăsau umerii pe pat, în timp ce alte două mâini, apucând-o de sub genunchi, îi desfăceau şi îi ridicau picioarele. Mâinile ei, care îi erau sub fese (fiindcă, în momentul în care René o împinsese către necunoscut, îi legase mâinile la spate cu ajutorul inelelor de pe brățări), au fost mângâiate de sexul bărbatului, care îi atingea despicătura dintre ele, urcând şi afundându-se în teaca pântecelui. La prima lovitură a țipat de parcă ar fi fost biciuită, apoi la fel, lovitură de lovitură, pe când iubitul îi muşca buzele. Bărbatul a părăsit-o dintr-o dată, smulgându-se parcă din ea, aruncat pe jos ca de un fulger, strigând, la rândul lui. René i-a dezlegat mâinile, a ridicat-o şi a culcat-o pe cuvertură. Celălalt bărbat s-a ridicat şi s-au îndreptat amândoi către uşă. Într-o străfulgerare, O s-a văzut descătuşată, aneantizată, blestemată. S-a văzut gemând sub apăsarea buzelor, cum nicicând iubitul ei nu a făcut-o să geamă, strigând sub şocul sexului străinului cum nicicând iubitul ei nu a făcut-o să strige. Era profanată şi vinovată. Ar fi fost drept să fie părăsită. Dar nu, nu e aşa, uşa se închide, iubitul ei rămâne cu ea, se întoarce, se culcă lipit de ea, sub cuvertură, alunecă în pântecul ei umed şi înfierbântat şi, ținând-o în brațe, îi spune: „Te iubesc. După ce o să te dau şi valeților, într-o noapte o să vin să te biciuiesc până la sânge”. Soarele sfâşiase cețurile şi inundase camera. Însă numai soneria care anunța prânzul i-a putut trezi.

O nu ştia ce să facă. Iubitul ei se afla lângă ea, la fel de aproape, la fel de tandru abandonat ca şi în dormitorul cu tavan jos în care venea să se culce lângă ea, aproape în fiecare noapte, de când locuiau împreună. Era un pat mare, lucrat în manieră englezească, din acaju, fără baldachin şi cu stâlpi mai înalți la căpătâi decât la picioare. Dormea întotdeauna în stânga ei şi, când se trezea, fie şi în miez de noapte, întindea de fiecare dată mâna

către picioarele ei. Din această cauză nu purta decât cămăşi de noapte şi, când totuşi opta pentru pijama, nu folosea niciodată pantalonii. Şi acum, el a făcut la fel, ea i-a luat mâna şi a îndreptat-o spre în jos, fără însă a îndrăzni să îi ceară ceva anume. Însă el i-a vorbit, ținând-o de colier, cu două degete strecurate între pielea acestuia şi gât, explicându-i că înțelege ca, din acest moment, ea să fie un bun comun pe care îl va împărți cu aceia pe care îi va alege, dar şi cu necunoscuții afiliați societății de la castel, aşa cum se întâmplase în seara precedentă. Că ea depindea de el şi numai de el, chiar dacă primea ordine şi de la ceilalți, în prezența ori în absența lui, fiindcă, în principiu, el participa la tot ceea ce ei i se cerea şi la toate pedepsele care i se aplicau, că el era cel care o poseda şi se bucura de ea prin intermediul celor în mâinile cărora o predase, din simplul motiv că el era cel care le-o predase. Trebuia să fie supusă şi să îi primească cu acelaşi respect pe care îl dovedea față de el, ca şi cum ar fi fost vorba despre alte înfățişări ale lui. O va poseda aşa cum un zeu îşi posedă creaturile, de care se foloseşte sub masca unui monstru ori a unei păsări, a unui spirit invizibil sau a extazului. Nu voia să se despartă de ea. Din contră, o iubea cu atât mai mult cu cât o dăruia. Faptul că o dăruia şi altora era o dovadă pentru el, şi aşa trebuia să fie şi pentru ea, că era a lui. Nu poți dărui altora decât ceea ce îți aparține. O dăruia pentru a o lua imediat înapoi, îmbogățită, în ochii lui, ca şi când ar fi fost un obiect lipsit de importanță care, utilizat în rang divin, îşi primise de acum botezul. Dorea de multă vreme să o prostitueze şi simțea cu bucurie că plăcerea pe care o resimțea astfel era mai mare decât sperase şi îl lega şi mai mult de ea, ca şi pe ea de el, şi asta cu cât ea era mai umilită şi mai lovită. Fiindcă îl iubea, ea nu putea iubi decât ceea ce venea din partea lui. O îl asculta şi tremura de fericire fiindcă el o iubea. Tremura consimțind. Fără îndoială, René a priceput şi a continuat: „Aparent, îți este uşor să fii de acord cu lucrul pe care ți-l cer. În fapt, îți va fi imposibil să fii de acord, chiar dacă în prealabil accepți, chiar dacă acum zici da, închipuindu-ți că eşti capabilă să te supui. Nu vei avea dreptul să te revolți. Aici vom obține supunerea ta totală, în pofida ta, nu doar pentru incomparabila plăcere pe care o vom degusta astfel eu şi mulți alții, dar şi pentru ca tu să conştientizezi ceea ce se va face din tine”. O i-a răspuns că era sclava lui şi îşi va purta cu bucurie lanțurile. René a oprit-o: „Ți s-a spus ieri că, atâta vreme cât vei locui în acest castel, nu ai voie nici să priveşti bărbații în ochi, nici să le vorbeşti. Nici cu mine nu trebuie să te porți altfel, ci doar să taci şi să asculți. Te iubesc. Ridică-te. Din acest moment, în

prezența oricărui bărbat, nu vei mai deschide gura decât pentru a urla sau pentru a mângâia". O s-a ridicat. René a rămas întins pe pat. Ea s-a spălat, s-a pieptănat, apa călduță a făcut-o să se înfioare când şoldurile învinețite s-au udat, aşa că a fost nevoită doar să se mângâie cu buretele, pentru a nu trezi iarăşi durerea. S-a rujat, s-a pudrat, nu şi-a fardat ochii şi, goală în continuare, cu privirile plecate, s-a întors în celulă. René o privea pe Jeanne, care intrase şi stătea în picioare, la capul patului, cu privirile plecate şi mută şi ea. I-a ordonat să o îmbrace pe O. Jeanne a luat corsetul de satin verde, juponul alb, rochia, papucii verzi şi, după ce a prins copcile corsetului lui O în față, a început să-i strângă şnururile la spate. Corsetul avea balene tari, lungi şi rigide, ca pe vremea taliilor de viespe, iar la subsuori avea clinuri care aranjau sânii. Pe măsură ce corsetul era strâns, sânii se ridicau, țâşneau pe deasupra clinurilor şi îşi ofereau şi mai mult sfârcurile privirilor. În acelaşi timp, talia se îngusta, ceea ce făcea ca pântecele şi fundul să iasă puternic în relief. Curios era că toată această armătură era foarte confortabilă şi, până la un punct, chiar odihnitoare. Ținea corpul foarte drept, însă sensibiliza, nu era prea clar de ce, poate din cauza contrastului, libertatea sau, mai degrabă, disponibilitatea părților nestrânse de corset. Fusta largă şi corsajul răscroit în trapez, de la baza gâtului până la sfârcuri şi pe toată suprafața sânilor, clădea tinerei senzația că era îmbrăcată nu atât cu ceva protector, cât provocator, cu funcție de prezentare. După ce Jeanne a legat şnurul cu nod dublu, O a luat de pe pat rochia cu juponul cusut pe fustă ca o dublură mobilă şi cu corsajul încrucişat în față şi legat la spate, pentru a urma linia mai mult sau mai puțin fină a bustului, în funcție de gradul de strângere a corsetului. Jeanne o strânsese mult, iar O se vedea în oglinda din baie, prin uşa rămasă deschisă, subțirică şi pierdută în marea adâncă de satin verde clocotindu-i peste şolduri, din spuma căreia părea că se naşte. Cele două stăteau în picioare, una lângă alta. Jeanne a întins mâna pentru a aranja o cută a uneia dintre mânecile verzi, iar sânii i s-au mişcat în dantelele care-i mărgineau corsajul, cu sfârcurile lor lungi, cu areole maronii. Rochia îi era din pai galben. René s-a apropiat de ele şi i-a zis lui O: „Priveşte!". Şi lui Jeanne: „Ridică-ți rochia!". Cu ambele mâini, aceasta şi-a ridicat mătasea foşnitoare şi dublura de linon, descoperind pântecele auriu, coapsele şi genunchii netezi, triunghiul negru. René a început să îl exploreze uşor pe acesta din urmă, cu mâna cealaltă scoțând şi mai la vedere unul dintre sfârcuri. „Ca să vezi", i-a repetat lui O. Care vedea. Vedea figura lui ironică, dar atentă,

ochii lui care pândeau gura întredeschisă a lui Jeanne, gâtul ei aplecat, strâns de colierul din piele. Ce plăcere îi putea ea dărui, plăcere pe care Jeanne sau oricare alta să nu o poată oferi? „La asta nu te gândeai?", l-a auzit adăugând. Nu, la asta nu se gândise. S-a lăsat, dărâmată, lângă peretele dintre cele două uşi, dreaptă, cu braţele atârnând. Nici nu mai era nevoie să îi ordone să tacă din gură. Cum ar mai fi putut vorbi? Să-l fi emoţionat disperarea ei? A lăsat-o pe Jeanne pentru a o lua din nou în braţe, numind-o iubirea, viaţa lui, repetându-i că o iubeşte. Mâna cu care îi mângâia gâtul era umedă şi mirosea a Jeanne. Şi apoi? Disperarea care o asfixiase a dat înapoi: o iubea! Ah! O iubea! Şi, din moment ce o iubea, avea tot dreptul să îşi găsească plăcerea cu Jeanne sau cu oricine altcineva. „Te iubesc", i-a spus ea încet, la ureche, atât de încet încât abia de a auzit-o, „te iubesc!" René nu a plecat decât atunci când a văzut-o liniştită, cu privirea limpede, fericită.

Jeanne a luat-o pe O de mână şi a tras-o după ea, pe culoar. Papucii le-au făcut iarăşi zgomot pe dalele pătrate şi iarăşi au dat de un valet pe bancheta dintre uşi. Era îmbrăcat ca şi Pierre, dar nu era el, ci un altul, mai înalt, mai slab şi brunet. Acesta le-a luat-o înainte şi le-a introdus într-o anticameră în care, în faţa unei uşi din fier forjat încadrată de perdele mari şi verzi, aşteptau alţi doi valeţi, având la picioare nişte câini albi. „Carcera", şopti Jeanne. Numai că valetul care mergea înainte a auzit-o şi s-a întors. Stupefiată, O a văzut-o pe Jeanne îngălbenindu-se, lăsându-i mâna, dar şi rochia pe care o ţinea relaxată cu cealaltă mână, şi căzând în genunchi pe mozaicul de marmură neagră al anticamerei. Cei doi valeţi de lângă grilaj au izbucnit în râs. Unul dintre ei s-a apropiat de O şi a rugat-o să îl urmeze, deschizând uşa din faţa celei prin care intrase, după care a dispărut. A mai auzit râsetele, zgomot de paşi, apoi uşa s-a închis în urma ei. Niciodată, dar niciodată nu a aflat ce s-a mai întâmplat, dacă şi cum a fost Jeanne pedepsită fiindcă vorbise, sau dacă pur şi simplu a cedat unui capriciu al valetului, dacă aruncându-se în genunchi ascultase de vreo regulă ori voise să se strecoare pe lângă pedeapsă şi chiar reuşise. În timpul primei ei şederi la castel, care a ţinut două săptămâni, a aflat numai că, deşi regula tăcerii era strictă, aceasta era încălcată nu foarte rar, şi numai în prezenţa valeţilor, în timpul deplasărilor prin castel sau al meselor, mai ales ziua, ca şi cum hainele ar fi oferit o anumită siguranţă pe care nuditatea şi lanţurile nocturne, dar şi prezenţa stăpânilor, o anulau. A mai înţeles că dacă şi cel mai mic gest care ar fi putut aduce a avans făcut unuia dintre stăpâni era pur şi simplu de

neconceput, nu acelaşi lucru se întâmpla în relația cu valeții. Aceştia nu dădeau niciodată ordine, deşi politețea rugăminților lor era la fel de implacabilă ca şi ordinele. Aparent le era interzis să ordone pedepse pe loc, pentru încălcarea regulilor, atunci când doar ei erau martorii acestor evenimente. Totuşi, de trei ori, o dată pe culoarul care ducea în aripa roşie, de două ori în sala de mese în care tocmai fusese introdusă, văzuse aruncate pe jos şi biciuite fete surprinse vorbind. Aşadar, puteai fi biciuită şi în plină zi, în ciuda a ceea ce i se spusese în prima seară, ca şi când lucrurile care îi priveau pe valeți nu contau şi erau lăsate la discreția lor. Lumina zilei dădea costumelor valeților un aspect straniu, amenințător. Unii dintre ei purtau ciorapi negri şi, în locul vestei roşii şi al jaboului alb, o cămaşă elastică de mătase roşie, cu mâneci largi, plisată la gât şi cu manşete strânse la încheieturile mâinilor. Într-a opta zi la castel, la prânz, unul dintre aceştia, cu biciul în mână, a ridicat o opulentă Magdalenă blondă, cu pielea alb-trandafirie, de pe scaunul de lângă O, însă femeia i-a surâs şi i-a spus câteva cuvinte, atât de iute încât O nu le-a priceput. Înainte ca bărbatul să apuce să o atingă, femeia era deja în genunchi, iar mâinile ei atât de albe îi mângâiau sexul încă în repaus, pe sub mătasea neagră, apropiindu-şi-l de buzele întredeschise. De data aceea nu fusese biciuită. Şi cum în sala de mese nici un alt supraveghetor nu mai era de față, iar cel prezent închisese deja ochii, acceptând mângâierea, celelalte fete au putut să mai stea de vorbă. Aşadar, cu valeții mai puteai negocia. Dar la ce bun? Dacă era o regulă căreia cu greu O reuşea să i se supună şi, de fapt, niciodată nu i s-a supus întru totul, aceea era regula de a nu privi bărbații în ochi, regulă care se aplica şi în privința valeților. Din această cauză, O se simțea în permanent pericol, într-atât o devora curiozitatea de a privi figurile. Şi, într-adevăr, a şi fost biciuită pentru asta de unul sau de altul, la drept vorbind nu chiar de fiecare dată când a fost surprinsă, ci, neîndoielnic, de fiecare dată când doreau să o umilească. Fiindcă şi ei îşi mai luau libertăți privitoare la consemn şi poate că țineau prea mult la fascinația pe care o exercitau pentru a se lipsi, printr-o rigoare prea exagerată şi prea eficace, de privirile care nu le părăseau ochii sau gurile decât pentru a reveni la sexe, la bice, la mâini, pentru ca apoi să o ia de la capăt. Oricât de crud ar fi tratat-o, când se hotărau să o facă, nu ar fi avut totuşi niciodată curajul sau poate laşitatea, de a se arunca din proprie inițiativă la picioarele lor, şi deşi a mai fost iertată din când în când, nu a cerut-o vreodată. Cât despre regula tăcerii, cu excepția iubitului ei, îi era atât de uşor să o respecte, încât nu a încălcat-o nicicând, răspunzând prin semne de câte ori vreuna dintre fete, profitând de neatenția paznicilor, i se adresa. Asta se întâmpla, de obicei, în timpul meselor, care aveau loc în sala unde fusese introdusă

când valetul care le însoțea se întorsese spre Jeanne. Totul era negru, acolo: pereții, dalele pătrate, masa lungă din sticlă groasă şi toate scaunele rotunde, îmbrăcate în piele, care se aflau la dispoziția lor. Pentru a se aşeza pe ele, trebuiau să îşi ridice fustele, aşa că O regăsea cu acel prilej, la contactul coapselor cu pielea netedă şi rece, senzația din prima clipă când iubitul ei o pusese să îşi scoată ciorapii şi chiloții pentru a se aşeza astfel pe bancheta din maşină. Şi invers: după ce a părăsit castelul şi a trebuit, îmbrăcată ca toată lumea, însă cu fesele goale pe sub taiorul banal ori pe sub rochia obişnuită, să îşi ridice de fiecare dată furoul şi fusta pentru a se aşeza alături de iubitul ei sau de oricare alt bărbat, fie pe bancheta unui automobil, fie pe scaunul vreunei cafenele, tot viața la castel o regăsea, tot sânii oferindu-se din corsetul de mătase, tot mâinile şi gurile cărora totul le era permis, tot teribila tăcere. Acum însă nimic nu îi era mai de ajutor decât tăcerea, dacă nu cumva lanțurile. Acestea două, care ar fi trebuit să o arunce, legată fedeleş, în sinea-i, să o înăbuşe, să o stranguleze, în realitate o eliberau de sine însăşi. Ce s-ar fi ales de ea dacă i s-ar fi dat cuvântul, dacă i s-ar fi lăsat dreptul de a alege în timp ce se prostitua în fața propriului iubit? Ce e drept, vorbea în timp ce era torturată, dar se pot numi cuvinte acele lamentații şi urlete? Adesea nu putea fi făcută să tacă decât cu ajutorul căluşului. Sub privirile, sub mâinile, sub sexele lor care o ultragiau, sub bicele care o sfâşiau, se pierdea de ea însăşi într-o absență delirantă, absență care o reda iubirii şi o apropia, poate, de moarte. Căci ea era o oarecare, oricare dintre celelalte fete deschise şi violate ca şi ea, pe care le vedea deschise şi violate, fiindcă într-adevăr le putea vedea, atunci când nu trebuia să şi ajute la toate astea. A doua zi, după masă, deci la nici douăzeci şi patru de ore de la sosire, a fost condusă în bibliotecă pentru a servi cafeaua şi a avea grijă de foc. O însoțeau Jeanne, pe care valetul brunet o adusese înapoi, şi încă o fată pe care o chema Monique. Acelaşi valet care le condusese a rămas în încăpere, în picioare, lângă stâlpul de care fusese legată O. În bibliotecă nu se afla nimeni. Uşile-fereastră dădeau către apus, iar soarele de toamnă care cobora încet pe imensa boltă liniştită, aproape lipsită de nori, lumina, pe o comodă, un buchet enorm de crizanteme mirosind a pământ şi a frunze moarte. „Pierre v-a biciuit aseară?", a întrebat-o valetul pe O. Ea a confirmat printr-un semn. „Ia arătați-mi, vă rog. Ridicați-vă rochia." Bărbatul a aşteptat ca O să îşi ruleze rochia în spate, aşa cum a învățat-o Jeanne în seara din ajun, şi ca aceasta să i-o fixeze astfel. Apoi i-a spus să aprindă focul. Fesele lui O, coapsele, picioarele ei fine erau încadrate de cascada de cute din mătase verde şi linon alb. Cele cinci cicatrice erau negre. Focul era pregătit în vatră, iar O nu mai avea decât să arunce un chibrit aprins în paiele de sub

rămurelele care urmau să ia foc. Crengile de măr se vor aprinde şi ele, apoi butucii de stejar, care vor arde cu flacără înaltă, limpede şi sclipitoare, aproape invizibilă ziua, însă parfumată. Un alt valet şi-a făcut apariția, a aşezat pe consola de unde a luat lampa un platou cu ceşti şi cafea, după care a plecat. O a înaintat spre consolă, Monique şi Jeanne au rămas de o parte şi de cealaltă a şemineului. În acel moment au intrat doi bărbați, iar cel dintâi valet a ieşit şi el. O a crezut că îl recunoaşte, după voce, pe unul dintre ei, cel care o forțase, ieri seară, şi solicitase să îi fie facilitată intrarea între fesele ei. L-a privit pe furiş, în timp ce turna cafeaua în ceştile negre şi aurii pe care Monique li le-a oferit împreună cu zahărul. Vasăzică ăsta era, băiatul ăsta slab şi atât de tânăr, blond, cu figură de englez. După ce l-am mai ascultat vorbind, nu a mai avut nici un dubiu. Şi celălalt era tot blond, scund şi îndesat, cu figură grosolană. Amândoi se aşezaseră în fotoliile mari, de piele, cu picioarele spre foc, fumând liniştiți şi citind ziarele, fără a le păsa de femei, ca şi când acestea nici nu ar fi fost pe acolo. Din când în când se auzea fâşâitul hârtiei sau trosnetul jăratecului. O era aşezată pe jos, pe o pernă, aproape de coşul cu lemne, Monique şi Jeanne la fel, în fața ei. Fustele li se amestecau. A lui Monique era roşu închis. Dintr-o dată, cam după o oră, băiatul cel blond a chemat-o pe Jeanne, apoi pe Monique. Le-a spus să aducă şi taburetul rotund, acela pe care, în seara de dinainte, O fusese răsturnată pe burtă. Monique nu a mai aşteptat şi alte ordine, ci a îngenuncheat şi s-a aplecat cu pieptul strivind blana taburetului, de care se ținea cu ambele mâini. Când băiatul a pus-o pe Jeanne să îi ridice rochia roşie, nici nu s-a clintit. La ordinul dat în cuvintele cele mai brutale, Jeanne a trebuit să îi desfacă pantalonii şi să îi ia în palme paloşul de came care o străpunsese pe O cu atâta cruzime, cel puțin o dată. Acesta s-a umflat şi s-a întărit în palmele închise, iar O a văzut aceleaşi palme subțiri, palmele lui Jeanne, desfăcând coapsele lui Monique, în groapa cărora, cu încetul, cu mici zguduiri care îi smulgeau acesteia gemete, sexul băiatului a dispărut. Celălalt bărbat, care se uita la scenă fără un cuvânt, i-a făcut semn lui O să se apropie şi, fără să îşi schimbe direcția privirii, a răsturnat-o înainte pe unul dintre brațele fotoliului şi, cum rochia ridicată îi oferea toată lungimea coapselor, bărbatul i-a cuprins în palmă întreg sexul. Aşa a descoperit-o René un minut mai târziu, când a deschis uşa. „Vă implor, nu vă mişcați”, a exclamat aşezându-se pe jos, pe perna de lângă şemineu pe care stătuse şi O înainte de a fi solicitată, urmărind-o cu atenție şi zâmbind de fiecare dată când mâna care o palpa, care o scormonea, care ieşea şi intra iarăşi tot mai adânc în ea, în sexul şi în rozeta ei secretă care se deschideau din ce în ce mai tare, îi smulgea gemete pe care nu şi le putea înfrâna. Monique se

ridicase de mult, iar Jeanne aţâţa focul în locul lui O. Cea din urmă i-a adus lui René, care i-a sărutat mâna, un pahar de whisky pe care acesta l-a băut fără a o scăpa din ochi pe O. Bărbatul care nu înceta să o mângâie l-a întrebat: „— Vă aparţine? — Da, a răspuns René. — Jacques are dreptate, a continuat celălalt, e prea strâmtă, trebuie să o mai lărgim. — Nu prea mult totuşi, a intervenit şi Jacques. — Cum doriţi, a spus René ridicându-se, sunteţi mai buni judecători decât mine". După care a sunat.

Din acel moment, timp de opt zile, între asfinţiturile când îşi încheia serviciul în bibliotecă şi ora nocturnă (opt sau zece, în general) când se întorcea, dacă era chemată, legată şi fără nimic pe sub mantia roşie, O a purtat în miezul anusului, fixată cu trei lănţişoare prinse de o centură de piele strânsă de mijloc, în aşa fel încât mişcările musculare interioare să nu o poată rejecta, o tijă de ebonită care imita un sex masculin erect. Un lănţişor urma despicătura dintre fese, celelalte două şanţurile coapselor, de o parte şi de cealaltă a triunghiului pântecelor, în aşa fel încât să nu împiedice, la nevoie, penetrarea. Când René sunase, o făcuse tocmai spre a se aduce o cutie care, într-unul dintre cele două compartimente ale sale, avea un întreg sortiment de lănţişoare şi de centuri, iar în celălalt o gamă largă de tije, de la cele mai subţiri până la cele mai groase. Toate aveau în comun detaliul că se lărgeau la bază, pentru a avea siguranţa că nu vor intra înlăuntrul corpului, riscând să lase să se strângă inelul de came pe care trebuiau să îl forţeze să se destindă. Astfel era desfăcută pe zi ce trecea tot mai mult, căci Jacques, care o aşeza în genunchi sau, mai degrabă, o făcea să se prosterneze, veghind ca Jeanne sau Monique, sau o alta să îi fixeze bine noua tijă, alegea de fiecare dată una din ce în ce mai groasă. Tija o purta şi în timpul cinei, pe care fetele o serveau împreună în aceeaşi sală de mese, după ce se spălau, goale şi fardate, şi, din cauza lănţişoarelor şi a centurii, toată lumea putea să îşi dea seama de asta. Nu îi era scoasă decât de către Pierre, când acesta venea să o lege fie de perete, pentru noapte, dacă nimeni nu o solicita, fie cu mâinile la spate, dacă trebuia să fie condusă la loc, în bibliotecă. Nopţile în care să nu se găsească cineva care să utilizeze acea cale atât de repede relaxată, deşi întotdeauna mai strâmtă decât cealaltă, au fost însă rare. După opt zile, aparatul nu a mai fost necesar, iar iubitul ei i-a comunicat că e fericit de dubla ei deschidere şi că va avea grijă ca lucrurile să rămână aşa. În acelaşi timp, a avertizat-o că va lipsi în ultimele ei şapte zile de sejur la castel, aşa că nu îl va mai vedea decât atunci când se va întoarce pentru a o lua înapoi, la Paris.

„Dar nu uita că te iubesc, a adăugat el.” Ah, cum ar fi uitat! Doar el era mâna care o lega la ochi, biciul valetului Pierre, lanțul de deasupra patului, necunoscutul care îi muşca pântecele şi toate vocile care îi dădeau ordine vocea lui erau. Se săturase? Nu. Faptul că era insultată o obişnuia cu insulta, faptul că era mângâiată o obişnuia cu mângâierea, ba chiar şi faptul că era biciuită o obişnuia cu biciul. O periculoasă saţietate provocată şi de durere, şi de voluptate o aruncase puțin câte puțin în prăpastia insensibilității, în vecinătatea somnului ori a somnambulismului. În schimb, corsetul care o ținea dreaptă, lanțurile care o păstrau supusă, tăcerea în care se refugia aveau, pesemne, rostul lor, ca şi spectacolul perpetuu al fetelor care se ofereau ca şi ea, al trupurilor lor permanent accesibile. Spectacolul şi conştiința propriului ei corp. Zilnic şi, aşa zicând, în mod ritualic acoperită de salivă şi de spermă, amestecându-şi sudoarea cu a celorlalți, se simțea literalmente receptaculul impurităților, mocirla despre care vorbeşte Scriptura. Totuşi, părțile trupului ei constant ofensate, ajunse cele mai sensibile, îi păreau, în acelaşi timp, că deveniseră cele mai brumoase, ca şi înnobilate: gura care se închidea pe atâtea sexe anonime, sfârcurile pe care mâini după mâini le striveau şi, între coapsele desfăcute, căile pântecelui ei, drumurile tuturor, bătute după cheful fiecăruia. Deşi părea de mirare, a fi prostituată însemna a-ți câştiga viața în demnitate, şi chiar despre demnitate era vorba. Era luminată ca de nişte raze interioare, în încercările ei se vedea calmul, pe față i se citea serenitatea şi un imperceptibil surâs sosind ca dinlăuntrul ființei, acelaşi care se poate ghici şi în ochii schimnicilor.

Tocmai se lăsase noaptea, pe când René o avertiza că va rămâne singură la castel. Era goală, în celula ei, şi aştepta să vină cineva să o conducă în sala de mese. Iubitul ei era îmbrăcat, ca de obicei, în costumul său obişnuit de oraş. Când a luat-o în brațe, tweed-ul costumului i-a mângâiat sfârcurile. A sărutat-o, a culcat-o pe pat, s-a culcat şi el alături de ea şi tandru, încet, blând a pătruns-o, intrând şi ieşind când pe o cale, când pe cealaltă, căci ambele îi erau deschise, pentru ca, la sfârşit, să explodeze în gura ei, după care a sărutat-o din nou. „Înainte de a pleca aş vrea să fii biciuită, dar, de această dată, o să te rog să fii de acord. Accepți?” Ea a acceptat. „Te iubesc, a repetat el. Sună acum, să vină Pierre.” Ea a sunat. Pierre i-a legat mâinile deasupra capului, cu lanțul de la căpătâi. Când a fost astfel imobilizată, iubitul ei a sărutat-o iarăşi, stând în picioare, alături de ea, în pat, i-a repetat că o iubeşte, apoi a coborât şi i-a făcut un semn lui Pierre. A privit-o

zbătându-se inutil, i-a ascultat gemetele devenind urlete. Când lacrimile au început să curgă şiroi, a expediat valetul. Ea a mai găsit puterea să îi spună lui René că îl iubeşte. Bărbatul i-a sărutat chipul umed, gura gâfâitoare, a dezlegat-o, a culcat-o şi a plecat

A spune că O, din chiar clipa în care iubitul ei a părăsit-o, a şi început să îl aştepte este prea puțin. Pur şi simplu, a devenit toată numai aşteptare şi noapte. Ziua era ca o figurină pictată, cu pielea dulce şi buzele ascultătoare. Doar în acele zile a respectat cu strictețe regula de a păstra privirile coborâte. Aranja lemnele, făcea focul, punea cafeaua în ceşti şi le-o servea doritorilor, proceda la fel cu alcoolurile, oferea foc fumătorilor, punea în ordine florile şi împăturea ziarele ca o fetiță cuminte în sufrageria părinților, strălucitoare cu gâtul dezgolit şi colieru-i de piele, cu strâmtul corset şi brățările-i de prizonieră, aşa încât era suficient să îşi facă datoria în apropierea bărbaților care violau vreo altă fată, ca aceştia să vrea să o facă şi cu ea. Fără îndoială, din acest motiv era şi mai torturată decât toate celelalte. Greşea ea, sau iubitul ei o părăsise tocmai pentru ca bărbații pe mâna cărora o lăsase să se simtă mai liberi pentru a profita de ea? Oricum ar fi fost, a doua zi după plecarea lui René, la căderea serii, când tocmai se dezbrăca şi îşi privea în oglinda din baie semnele aproape şterse ale cravaşei lui Pierre, de pe coapsele ei, valetul şi-a făcut apariția. Mai erau două ore până la cină. Bărbatul a anunțat-o că nu va lua masa în sala comună, aşa că să înceapă pregătirile de seară. Cu un semn i-a indicat closetul turcesc, unde a trebuit să se lase pe vine, după cum o avertizase Jeanne că sunt obligate să facă în prezența lui Pierre. Tot timpul l-a putut vedea în oglindă cum o fixează, şi se vedea şi pe ea, incapabilă să mai rețină apa care îi scăpa din corp. Bărbatul a aşteptat-o să se spele şi să se fardeze, dar când s-a îndreptat către papuci şi mantie, a oprit-o cu un gest, adăugând, în timp ce îi lega mâinile la spate, că nu e nici o grabă, aşa că mai poate aştepta un moment. O s-a lăsat pe marginea patului. Afară era furtună, vântul sufla înghețat, plopii de lângă fereastră se aplecau sub rafale. Frunze veştede şi ude se lipeau din când în când de fereastră. Era întuneric ca în miez de noapte, deşi nu era încă ora şapte, numai că toamna era deja târzie şi zilele se scurtaseră. Pierre s-a întors către ea, având în mână o bandă ca aceea cu care i se mai legaseră ochii şi în prima seară. Şi mai avea încă un lanț, care zornăia, asemănător celui din perete. Lui O i s-a părut că ezită între a-i pune mai întâi lanțul sau a o lega la ochi. Cât despre ea, privea doar ploaia, indiferentă la ceea ce se aştepta din partea-i, îşi spunea doar că René promisese să se întoarcă şi că

mai erau cinci zile şi cinci nopți până atunci, că nu ştia pe unde este, dacă era singur sau nu, şi, dacă nu, atunci cu cine să fi fost? Dar se va întoarce. Pierre pusese lanțul pe pat şi, fără a o deranja din gânduri, o legase la ochi cu bucata de catifea neagră. Aceasta se ridica puțin peste globii oculari, după care se lipea perfect de obraji. Era imposibil să fi strecurat pe lângă marginile ei şi cea mai mică privire ori să fi ridicat pleoapele. Preafericită noapte adăugându-se celei de afară, primită de O cu atâta bucurie. Preafericite lanțuri care o vor fura din ea însăşi. Pierre a legat noul lanț de colier şi a rugat-o să îl urmeze. S-a ridicat, s-a simțit trasă de lanț şi a înaintat. Picioarele goale i-au înghețat pe dalele reci, aşa că şi-a dat seama că sunt pe coridorul din aripa roşie. Apoi pardoseala, mereu la fel de rece, a devenit mai aspră, ca făcută din gresie ori din granit. În două rânduri, valetul a oprit-o, a auzit zgomot de cheie descuind, apoi încuind. „Atenție la trepte", l-a auzit, apoi a coborât o scară. O dată s-a împiedicat. Pierre a prins-o în brațe. Nu o atinsese nicicând altfel decât pentru a o lega sau pentru a o bate şi iată-l acum culcând-o pe treptele reci, de care se agăța cum putea pentru a nu aluneca, şi mângâindu-i sânii. Gura bărbatului trecea de la unul la celălalt şi, în acelaşi timp, cum era lipit de ea, i-a simțit sexul întărindu-i-se încetişor. Nu a ridicat-o decât după ce s-a bucurat de ea. Udă şi tremurând de frig, a coborât apoi şi ultimele trepte şi a mai auzit încă o uşă deschizându-se, a simțit pragul sub picioare şi, după asta, un covor gros. S-a mai simțit încă un pic trasă de lanț, apoi Pierre i-a dezlegat şi mâinile, şi ochii. Se găsea într-o încăpere rotundă şi boltită, foarte mică şi joasă. Pereții şi tavanul erau din piatră netencuită, aşa că se vedeau toate rosturile zidăriei. Lanțul fixat de colier era prins de un piron, înfipt în perete, cam la un metru de podea, lăsându-i libertatea de a face cel mult doi paşi înainte. Nu exista nici pat, nici simulacru de pat, nici cuvertură, ci doar trei sau patru perne asemănătoare celor marocane, dar atât de departe, încât, evident, nu pentru ea erau pregătite. La îndemână, în schimb, într-o nişă slab luminată, ca întreaga încăpere de altfel, exista un fund de lemn pe care se găseau apă, fructe şi pâine. Căldura radiatoarelor dispuse la bază şi fixate în pereții groşi forma de jur împrejur un fel de plintă fierbinte, care totuşi nu era suficientă pentru a-i veni de hac mirosului de mâl şi de pământ, specific vechilor închisori şi donjoanelor nelocuite din castelele supraviețuind vremilor demult apuse. În penumbra călduță, prin care nici un zgomot nu răzbătea, O a pierdut iute socoteala timpului. Nu mai existau nici ziua şi nici noaptea, iar lumina nu se

stingea niciodată. Pierre, sau un alt valet complet indiferent, aşeza pe fundul de lemn apă, fructe sau pâine, atunci când acestea se terminau, şi o conducea să se spele într-un ungher de alături. Pe bărbaţii care intrau nu îi putea vedea niciodată, căci un valet sosea înaintea lor pentru a o lega la ochi şi a o dezlega abia după ce aceia plecau. Şirul li-l pierduse, iar mâinile ei blânde şi buzele mângâietoare nu ar fi putut recunoaşte vreodată, pe orbeşte, pe cine atinseseră. Uneori veneau mai mulţi, dar cel mai adesea câte unul, însă de fiecare dată, înainte să se apropie, era aşezată în genunchi cu faţa la perete, cu inelul colierului legat de acelaşi piron din perete de care se fixase şi lanţul. Apoi era biciuită. Îşi punea palmele pe perete şi îşi lipea faţa de dosul mâinilor, în aşa fel încât peretele să nu o zgârie. Însă genunchii şi sânii tot şi-i zgâria superficial. Pierduse şi numărul torturilor şi al propriilor ţipete, care se înfundau în tavanul boltit. Aştepta. Şi, dintr-o dată, timpul a încetat să mai fie nemişcat. În noaptea de catifea, lanţurile i-au fost desfăcute. Aştepta de trei luni, de trei zile sau, poate, de zece zile, dacă nu de zece ani. A simţit cum cineva o înveleşte într-o ţesătură groasă, o ia de umeri şi de sub genunchi, o ridică şi o poartă pe sus. Şi-a revenit în celula ei, culcată sub cuvertura de blană neagră, într-un început de după-amiază. Avea ochii deschişi, mâinile libere, iar René era aşezat alături de ea, mângâindu-i părul. „Trebuie să te îmbraci, i-a spus, plecăm.” A făcut o ultimă baie. El a pieptănat-o, i-a întins pudra şi rujul. Când s-a întors în celulă, taiorul, cămaşa, furoul, ciorapii, pantofii, geanta şi mănuşile cu care venise erau pe pat. Ba chiar şi mantoul pe care şi-l punea peste taior când începea să îi fie frig, chiar şi eşarfa de mătase pe care o înfăşură în jurul gâtului. Portjartierul şi chiloţii, însă, nu. S-a îmbrăcat pe-ndelete, rulând ciorapii deasupra genunchilor, fără însă a-şi pune haina, fiindcă în celulă era foarte cald. În acel moment, a intrat bărbatul care, în prima seară, îi explicase ce se aştepta de la ea şi i-a desfăcut colierul şi brăţările care o ţineau captivă de două săptămâni. Chiar o eliberau sau încă mai lipsea ceva? Nu a rostit însă nici un cuvânt, abia îndrăznind să ajute la scoaterea brăţărilor, dar nici vorbă să îşi ducă mâinile până la gât. Apoi a fost rugată să îşi aleagă, dintre inelele identice dintr-o lădiţă de lemn, unul care să i se potrivească pe inelarul mâinii stângi. Era un inel ciudat, de fier, aurit pe dinăuntru, a cărui montură amplă şi grea, ca de inel cu sigiliu, însă mai arcuită, avea încrustaţii din email negru şi din aur care desenau un fel de roată cu trei spiţe, fiecare închizându-se în spirală, ca roţile solare ale celţilor. Al doilea inel încercat a fost cel

care s-a potrivit, chiar dacă puțin forțat. Era greu, iar aurul strălucea parcă pe furiş, prin griul mat al fierului polisat. Ce semnificație să fi avut fierul, aurul şi simbolul pe care nu ajungea să îl înțeleagă? Îi era imposibil să vorbească în această cameră îmbrăcată în roşu, cu lanțul ei atârnând în continuare deasupra patului, cu acea cuvertură neagră în dezordine şi atârnând pe jos, cu Pierre, valetul care putea intra, care urma să intre, absurd în costumul lui de operă, în lumina vătuită de noiembrie.

Se înşela. Pierre nu a intrat. René a ajutat-o să îşi pună haina şi mănuşile lungi, care îi acopereau manşetele. Şi-a luat eşarfa, geanta şi mantoul pe braț. Pe coridor, tocurile pantofilor făceau mai puțin zgomot decât cele ale papucilor. Uşile erau închise. Anticamera era goală. Îşi ținea iubitul de mână. Necunoscutul îi însoțea. Le-a deschis uşa din bare de fier forjat, ca şi grilajul despre care Jeanne spusese că protejează castelul, pe care nu îl păzeau nici valeți, nici câini. A ridicat o draperie de catifea verde şi i-a lăsat să treacă pe amândoi. Draperia a căzut la loc. S-a auzit cum uşa este din nou încuiată. Erau doar ei sub o boltă care dădea către parc. Nu mai aveau decât de coborât treptele în dreptul cărora O a recunoscut maşina care o adusese aici. S-a aşezat alături de iubitul ei, care a trecut la volan şi a demarat. După ce au ieşit din parc pe poarta uriaşă, cu două canaturi, René a oprit maşina, la câteva sute de metri, şi a sărutat-o. Chiar înainte de sătucul liniştit pe care îl traversaseră şi la venire. O a putut astfel să îi citească numele pe placa indicatoare: Roissy.

II.SIR STEPHEN

O locuia la mansarda unei case vechi de pe insula Saint-Louis, cu ferestrele dând către miazăzi, spre Sena. Cele două camere mansardate, largi şi joase, dinspre fațadă, se prelungeau cu două balcoane protejate de panta acoperişului. Una dintre camere era dormitorul, cealaltă, având un perete acoperit de rafturi pline de cărți, încadrând şemineul, servea drept salon, birou şi chiar, la nevoie, ca un al doilea dormitor. Aici se mai găsea un pat mare, aşezat în fața celor două ferestre, iar în fața şemineului o masă uriaşă şi veche, la care se putea mânca, dacă mica sufragerie

îmbrăcată în tapet din mătase verde închis, care dădea spre curtea interioară, era cu adevărat prea mică pentru un număr prea mare de invitați. O altă cameră, dând tot spre curte, era a lui René, care îşi ținea acolo hainele şi tot acolo se şi îmbrăca. O împărțea cu el baia galbenă. Tot galbenă era şi bucătăria. O menajeră era angajată să vină zilnic. Camerele cu ferestrele spre curtea interioară erau podite cu dale roşii, poliedre cu şase fețe pe care le găseşti, imediat după ce treci de al doilea etaj, în componența treptelor şi a pereților vechilor hoteluri pariziene. Reîntâlnirea cu ele a făcut-o pe O să i se strângă inima: erau la fel cu dalele de pe coridoarele de la Roissy. Dormitorul ei era micuț, perdelele din stofă de bumbac imprimată, în roz şi negru, erau trase peste ferestre, focul ardea în spatele țesăturii metalice a uşiței de la sobă, patul era pregătit, cuvertura aranjată.

„Ți-am cumpărat o cămaşă de noapte din nailon, i-a spus René, din asta n-ai mai avut până acum." Într-adevăr, o cămaşă de nailon alb, plisată, fină ca veşmintele statuetelor egiptene, aproape transparentă, era desfăcută pe marginea patului, pe partea unde dormea O. Cămaşa se putea strânge pe talie cu un şnur subțire trecut printr-o bandă cu găurele elastice, materialul extensibil fiind atât de uşor încât sânii, care se conturau vizibil, îl colorau în roz. Cu excepția perdelelor, a tăbliei de la capul patului, îmbrăcată în acelaşi material cu cel din care erau făcute perdelele, şi a celor două fotolii minuscule, acoperite cu stofă verde de bumbac, în dormitor totul era alb: pereții, cuvertura patului cu stâlpi de mahon, blănurile de urs de pe jos. Şi aşa, în cămaşa albă de noapte, aşezată în fața focului, O şi-a ascultat iubitul. Mai întâi, acesta i-a explicat că nu trebuie să se considere, de acum, liberă. Sigur că era liberă să nu îl mai iubească şi, prin urmare, să îl părăsească imediat. Dar dacă tot îl mai iubea, atunci nu era sub nici o formă liberă. Îl asculta fără un cuvânt, gândindu-se cât e de fericită că René vrea ca ea să îi dovedească, nici nu mai contează cum, faptul că e proprietatea lui, dar şi cât de naiv se dovedea el, neînțelegând că apartenența aceasta era dincolo de orice fel de dovadă. Sau poate că înțelegea, însă asemenea dovezi îi făceau plăcere. În timp ce i se vorbea, O fixa focul. Nu şi René, care nu îndrăznea să îi întâlnească privirea. Bărbatul rămăsese în picioare şi măsura camera în lung şi-n lat. Dintr-o dată, i-a spus că ar dori să îl asculte stând cu brațele şi picioarele desfăcute, fiindcă ea se aşezase în fața focului cu genunchii lipiți, înconjurându-i cu brațele. Aşa că O şi-a ridicat cămaşa şi, în genunchi, sprijinindu-se însă pe vârful picioarelor, precum carmelitele ori

japonezele, a aşteptat Atâta doar că, din cauza genunchilor desfăcuți, simțea între coapsele întredeschise blana albă şi uşor înțepătoare. René a insistat, nu îşi desfăcuse picioarele îndeajuns.

Cuvântul „desfăcuse" şi expresia „a-şi desface picioarele" se încărcau, în gura iubitului ei, de atâta tulburare şi simț al puterii, încât nu reuşea niciodată să le asculte fără un fel de prosternare interioară, de supunere sacră, ca şi cum nu el, ci un zeu ar fi vorbit. Aşa încât rămăsese nemişcată, cu palmele în aer de o parte şi de cealaltă a genunchilor între care cămaşa strânsă în jurul taliei îşi reordona faldurile. În definitiv, ceea ce dorea iubitul ei era simplu: să fie constant şi imediat accesibilă. Nu era suficient să ştie că este aşa: era necesar ca ea să nu ridice nici cel mai mic obstacol, ca ținuta ei, veşmintele, să simbolizeze asta în ochii celor avizați. Ceea ce înseamnă, şi-a continuat el teoria, două lucruri. Primul, deja cunoscut, asupra căruia fusese atenționată încă din seara sosirii la castel: genunchii nu trebuie încrucişați, buzele trebuie să rămână mereu întredeschise. Poate îşi închipuia că nu e mare lucru (aşa şi era!), însă va realiza că, din contră, pentru a se conforma acestei discipline, este nevoie de un perpetuu efort de atenție, care îi va reaminti de fiecare dată – ca un secret al amândurora şi, poate, al câtorva încă, în timpul ocupațiilor de zi cu zi şi în mijlocul tuturor celor care habar nu aveau – realitatea condiției ei. Cât despre haine, rămâne la latitudinea ei să le aleagă ori să le inventeze, în aşa fel încât acea semidezbrăcare la care a obligat-o în maşina care îi ducea la Roissy să nu mai fie necesară. Mâine O va face trierea a tot ceea ce înseamnă portjartiere şi chiloți, alegându-le dintre rochiile din şifoniere, dintre desuurile din sertare. La fel se va întâmpla şi cu sutienele asemănătoare celui căruia René îi tăiase bretelele pentru a i-l scoate, cu a căror parte superioară i-ar fi acoperit sânii, cu bluzele şi rochiile care nu se desfăceau în partea din față, cu fustele prea strâmte pentru a putea fi ridicate dintr-o singură mişcare. Să îşi procure alte sutiene, alte bluze, alte rochii. Deci, din acest moment, va trebui să meargă la croitoreasă cu sânii goi pe sub cămaşă sau pe sub pulover? Ei da, va merge cu sânii goi. Dacă se va prinde cineva de chestia asta, să îi explice cum o vrea, ori să nu o facă deloc, rămâne la alegerea ei şi nu o priveşte decât pe ea. Acum, pentru restul lucrurilor pe care le mai are de învățat, ar mai fi de aşteptat câteva zile, iar dorința lui era ca ea să îl aştepte îmbrăcată aşa cum se cuvenea. Va găsi în sertăraşul secretairului toți banii de care ar putea avea nevoie. Când bărbatul şi-a încheiat spusele, ea a şoptit „te iubesc", fără a face nici cel mai mic gest. El a fost cel care a mai

pus lemne pe foc şi a aprins lampa de opal roz, de pe noptieră. I-a spus lui O să se bage în pat şi să îl aştepte, căci vor dormi împreună. Când s-a întors, O a întins mâna stângă pentru a stinge lampa şi ultimul lucru pe care l-a mai văzut, înainte ca întunericul să şteargă toate contururile, a fost sclipirea întunecată a inelului de fier. Era culcată pe jumătate, pe o parte. În aceeaşi clipă, iubitul ei a strigat-o pe nume, cu voce joasă, şi i-a lipit toată palma de spintecătura de sub pântece, trăgând-o către el.

A doua zi, O tocmai îşi termina micul dejun, singură, în rochie de casă, în sufrageria verde – René plecase devreme şi nu avea să se întoarcă decât pe seară, pentru a o lua la cină –, când a sunat telefonul. Aparatul era în dormitor, la capul patului, lângă lampă. O s-a aşezat pe jos şi a ridicat receptorul. Era René care dorea să ştie dacă menajera a plecat. Da, tocmai plecase, după ce îi servise micul dejun, şi nu avea să revină decât a doua zi dimineaţă. „— Ai început să-ţi faci ordine printre haine? — Aş fi început, a răspuns tânăra, numai că m-am sculat foarte târziu şi, până am făcut şi o baie, s-a făcut prânzul. — Te-ai îmbrăcat? — Nu, sunt în cămaşa de noapte şi în rochia de casă. — Pune aparatul de-o parte şi scoateţi-le!”

O a ascultat cu asemenea dăruire, încât telefonul, pe care îl aşezase pe pat, a alunecat, căzând pe covor. A fost convinsă că s-a întrerupt legătura. Nu, nu se întrerupsese. „— Eşti goală?, s-a interesat René. — Da. Dar de unde mă suni?” Nu i-a răspuns la întrebare, adăugând doar: „— Ţi-ai păstrat inelul?”

Sigur că îl păstrase. I-a spus să rămână aşa cum era până la întoarcerea lui şi aşa să-şi facă valizele cu hainele de care trebuia să scape. Apoi a închis. Era trecut de ora unu şi vremea era frumoasă. Câteva raze de soare luminau cămaşa de noapte albă şi rochia de casă din catifea reiată verde pal, precum coaja de migdală necoaptă, pe care O, scoţându-le, le lăsase să cadă pe jos. Le-a adunat şi s-a îndreptat spre baie, pentru a le pune într-un dulap încastrat în perete. În trecere, oglinda fixată pe o uşă, care împreună cu aceea de pe perete şi de pe uşa următoare realiza o oglindă uriaşă cu trei feţe, i-a reflectat brusc propria imagine: nu mai avea decât papucii de piele, de acelaşi verde cu al rochiei de casă, doar ceva mai verzi decât papucii pe care îi purtase la Roissy, şi inelul. Îi lipseau şi colierul, şi brăţările din piele. Era singură, era unicul ei spectator. Totuşi, nicicând nu se simţise mai profund predată unei voinţe care nu era a sa, sclavă până-n măduva oaselor, mai fericită că este aşa şi nu altfel. Când s-a aplecat pentru a deschide un sertar, şi-a văzut sânii mişcându-se

încetişor. I-a luat două ore pentru a pune pe pat hainele care, ulterior, trebuiau aranjate în valiză. În privința chiloților, nu a fost mare lucru, a făcut o grămăjoară lângă unul dintre stâlpii patului. Cu sutienele a fost la fel: nu a mai rămas nici unul, căci toate se închideau într-o parte. S-a gândit în ce fel ar putea fi executat acelaşi model, având grijă să se închidă în față, chiar sub scobitura dintre sâni. Nici cu port-jartierele nu a fost vreo problemă, însă a avut o ezitare când să arunce şi corsetul de satin roz, brodat, care se lega la spate, semănând atât de mult cu acela pe care îl purtase la Roissy. L-a pus deoparte, pe comodă. O să hotărască René. Va face la fel şi cu puloverele, care toate se trăgeau pe cap şi erau strânse la baza gâtului, aşadar nu se puteau desface. Puteau fi însă ridicate din talie şi dezveli, astfel, sânii. În schimb, toate furourile le-a făcut grămadă pe pat. În sertarul comodei nu au mai rămas decât un jupon de fai negru cu volan plisat şi danteluță de Valencienne, pe care îl folosea ca dublură a unei fuste plisate, din lână neagră, prea uşoară pentru a nu fi şi transparentă. Va avea nevoie de alte jupoane, deschise la culoare şi scurte. Şi-a dat seama că ar trebui să renunțe să mai poarte rochii drepte, ori să aleagă nişte modele gen mantou, cu nasturi de sus până jos, şi să îşi comande desuuri care să se desfacă o dată cu rochiile. În privința jupoanelor şi a rochiilor era simplu, dar ce îi va spune croitoresei despre desuuri? O să îi explice că îşi dorea o dublură mobilă, fiindcă era friguroasă. Chiar aşa şi era, drept care s-a întrebat, dintr-o dată, cum va suporta, atât de prost protejată, frigul iernii. După ce a terminat – nemaipăstrând în garderobă decât cămăşile (care, toate, se închideau în față), fusta neagră plisată, bineînțeles mantourile şi taiorul cu care se întorsese de la Roissy –, a mers să pregătească ceaiul. În bucătărie, a schimbat termostatul la cald. Menajera nu încărcase coşul cu lemne pentru a face focul în salon, iar O ştia că iubitului ei îi place să o descopere, seara, în salon, lângă foc. A umplut, aşadar, coşul din lada de pe coridor, l-a dus lângă şemineu şi a aprins focul. Şi astfel l-a aşteptat să se întoarcă, ghemuită în fotoliul uriaş, cu ceaiul alături, dar, de această dată, aşa cum fi ordonase, dezbrăcată. Pentru O, prima dificultate a fost aceea privitoare la profesia ei. Poate că dificultate este prea mult spus. Mirare ar fi cuvântul mai potrivit. O lucra în departamentul de modă al unei agenții fotografice, unde prelucra ore în şir imaginile celor mai ciudate ori mai frumoase fete, alese de creatorii de modă pentru a le prezenta colecțiile. Cei de la serviciu se miraseră că O îşi prelungea atât de mult vacanța, până târziu, în

toamnă, şi că absenta exact în perioada cea mai încărcată, când o nouă linie a modei urma să apară pe piață. Dar se miraseră, mai ales, că revenise atât de schimbată. La prima vedere, nu se prea putea spune însă în ce consta schimbarea dar, pe măsură ce o observau, erau tot mai convinşi de ea. Se ținea dreaptă, privirile îi erau mai limpezi, însă ceea ce frapa, mai ales, era perfecțiunea imobilității sale şi măsura gesturilor. Se îmbrăcase întotdeauna sobru, ca toate fetele care au un serviciu care, în principiu, este proprietatea bărbaților. Însă, oricât de rezervată s-ar fi dovedit, celelalte fete – care erau obiectul însuşi al muncii sale, ale căror ocupație şi vocație erau îmbrăcămintea şi coafurile – au remarcat rapid ceea ce alți ochi nu ar fi putut zări. Puloverele purtate direct pe piele, care lăsau să se deseneze sânii pe sub ele – până la urmă René fusese de acord cu puloverele –, fustele plisate care se înfoiau fără greutate căpătaseră aerul discret al unei uniforme, într-atât de des ajunsese O să le poarte. „Greşeşti, fetițo, i-a zis într-o zi, cu maliție, un manechin blond, cu ochii verzi, cu pometi slavi, înalți, şi cu tenul cenuşiu-cafeniu, totuşi ți-ar trebui jartiere, o să-ți distrugi picioarele." Asta pentru că O se aşezase, neatentă, în fața ei, cam repezită şi în diagonală, pe brațul unui fotoliu mare, de piele, iar gestul îi făcuse fusta să se ridice. Fata cea înaltă zărise sclipirea coapsei goale deasupra ciorapilor rulați, care acopereau genunchii şi se opreau imediat deasupra rotulelor. O a zâmbit, curioasă să ştie ce şi-o fi închipuit blonda. Dacă nu cumva chiar a înțeles... A tras de ciorapi, pe rând, ca să îi mai întindă, ceea ce era mai greu decât atunci când urcau până la jumătatea coapsei şi erau ținuți de jartiere, şi i-a răspuns lui Jacqueline, ca pentru a se justifica: „— E mai practic aşa. — Practic pentru ce? — Nu suport centurile, deci nici portjartierul". Jacqueline nu a mai fost atentă la răspunsul lui O, privind inelul de fier.

Cu Jacqueline a făcut vreo cincizeci de clişee în câteva zile. Fotografiile nu semănau cu nimic din ceea ce lucrase mai înainte. Dar poate că nici nu avusese un asemenea mod. În orice caz, niciodată nu ştiuse să extragă dintr-o figură sau dintr-un corp asemenea semnificații emoționante. Nu se punea problema să înfrumusețezi mătăsurile, blănurile, dantelele, prin frumusețea de zână surprinsă în oglindă a Jacquelinei, fie în cea mai simplă cămaşă, fie în cea mai somptuoasă blană de vizon. Era tunsă scurt, firul de păr era gros şi blond, uşor ondulat, la orice cuvânt îşi apleca puțin capul spre umărul stâng, lipindu-şi obrazul de gulerul ridicat al blănii, dacă în acel moment purta vreuna. O a surprins-o odată astfel, surâzătoare şi tandră, cu părul uşor

ridicat ca de o boare de vânt, cu obrazul neted şi ferm lăsat pe vizonul albastru, de parcă pe blană s-ar fi aşezat cenuşa proaspătă a unui foc de lemne. Buzele îi erau întredeschise, ochii pe jumătate închişi. În apele sclipitoare şi înghețate ale fotografiei ai fi zis că pluteşte o înecată fericită, şi palidă, ah, atât de palidă!. .. O scosese o probă într-un uşor ton de gri. Dar făcuse şi o altă fotografie Jacquelinei, care o tulbura încă şi mai tare: în contre-jour, cu umerii goi, cu capul şi figura ascunse de o voaletă neagră din plasă cu ochiuri mari, cu o absurdă pană dublă de egretă, ale cărei fire impalpabile o încoronau parcă într-un nimb de ceață. Era îmbrăcată într-o imensă rochie de mătase groasă, brodată, roşie ca rochiile de mireasă din Evul Mediu, care o acoperea până la gleznă, se umfla în jurul şoldurilor, îi strângea mijlocul şi îi reliefa sânii. Era ceea ce creatorii de modă numesc „rochie de galăˮ, pe care nimeni nu o poartă niciodată. Sandalele cu tocuri foarte înalte erau şi ele îmbrăcate în mătase roşie. Tot timpul în care Jacqueline a stat în fața ei, îmbrăcată cu rochia aceea şi încălțată cu sandalele care i se potriveau, ascunsă de voaleta care părea premoniția unei măşti, O îi completa şi îi modifica în gând detaliile. Nu ar fi fost mare lucru: dacă talia ar fi fost şi mai strânsă, iar sânii şi mai dăruiți privirilor, ar fi fost întocmai ca rochia ei de la Roissy, ca rochia lui Jeanne, aceeaşi mătase groasă, netedă, casantă, mătase care era ridicată cu amândouă mâinile când i se ordona... Şi, ia te uită, Jacqueline chiar o ridica, folosindu-şi ambele mâini, pentru a coborî de pe platforma pe care poza de un sfert de ceas. Acelaşi fâşâit, acelaşi zgomot de frunze uscate strivite sub talpa pantofului. Chiar nimeni nu poartă asemenea rochii de gală? Ah, ba da! Dar Jacqueline mai purta şi un colier de aur, la baza gâtului, şi brățări de aur. O s-a surprins gândindu-se că i-ar fi stat şi mai bine dacă brățările şi colierul ar fi fost din piele. Aşa că, de data asta, a făcut ceea ce nu s-a mai întâmplat vreodată: a urmat-o pe Jacqueline în încăpătoarea cabină a studioului, în care modelele se îmbrăcau, se machiau şi unde, la plecare, îşi lăsau costumele şi fardurile de serviciu. A rămas în picioare în cadrul uşii, cu privirile ațintite în oglinda în fața căreia se aşezase Jacqueline, fără a-şi fi scos rochia. Oglinda era mare cât peretele, pe când măsuța de machiaj din sticlă neagră era chiar foarte mică, astfel încât le putea vedea, în acelaşi timp, pe Jacqueline, pe cea care o ajuta să îşi scoată penele de egretă şi voaleta, dar şi propria imagine. Colierul şi l-a scos singură, ridicând brațele ca două toarte ale unei amfore. Câteva picături de sudoare îi periau subsuorile perfect epilate (oare de ce?, s-a întrebat O, ce păcat, ea

e atât de blondă!...), iar O a simțit mirosul lor iute şi fin, uşor vegetal, şi s-a întrebat ce parfum foloseşte Jacqueline sau ce parfum i-a fost ordonat să folosească. Şi-a scos apoi brățările şi le-a pus pe măsuța de sticlă, făcându-le să zornăie ca pe nişte lanțuri. Nuanța de blond a părului era atât de deschisă, încât pielea părea mai închisă la culoare, cenuşiu-cafenie până la bej, ca nisipul fin după flux. În fotografie, mătasea roşie urma să fie neagră. Abia în momentul în care genele lungi ale Jacquelinei, pe care şi le rimela fără prea mare tragere de inimă, s-au ridicat, O i-a întâlnit privirea directă şi atât de imobilă încât nu şi-a mai putut-o desprinde de a sa, simțind, încet-încet, cum roşeşte. Asta a fost tot „Iertați-mă, dar trebuie să mă dezbrac", a spus Jacqueline. „Dumneavoastră iertați-mă!", a murmurat O, închizând uşa. A doua zi a luat la ea probele executate în ajun, fără a şti cu adevărat dacă chiar vrea să i le arate iubitului ei, cu care urma să cineze în oraş. Fardându-se la măsuța din dormitor, privea fotografiile, se întrerupea pentru a urmări cu vârful unui deget linia unei sprâncene, schița unui surâs. Însă când a auzit zgomotul cheii în broasca uşii de la intrare, a lăsat fotografiile să alunece în sertar.

De două săptămâni, O purta echipamentul convenit şi încă nu se obişnuise cu el. Într-o seară, la întoarcerea de la studio, a găsit un bilet de la iubitul ei care, în câteva cuvinte, o ruga să fie gata pe la opt, ca să poată lua cina împreună cu el şi cu prietenii lui. Va veni o maşină să o ia, şoferul va urca să o caute. Post-scriptumul preciza că trebuie să poarte haina de blană, să fie îmbrăcată complet în negru (cuvântul „complet" era subliniat) şi să aibă grijă să fie fardată şi parfumată ca la Roissy. Era deja ora şase. Complet în negru pentru cină însemna – şi era jumătatea lui decembrie, şi era frig! – ciorapi negri de nailon, mănuşi negre, fusta plisată în evantai, puloverul gros cu paiete sau vesta scurtă, cu mâneci, de fai. A ales-o pe cea din urmă. Era vătuită şi matlasată cu tigheluri largi, strânsă în agrafe de la gât până-n talie ca acelea, sobre, pe care le purtau bărbații în secolul al şaisprezecelea şi, dacă îi sublinia atât de bine sânii, asta era fiindcă sutienul era prins, pe dedesubt, de vestă. Dublura interioară era făcută tot din fai, iar băştile ei decupate ajungeau până pe şolduri. Singura pată de culoare, scânteietoare, erau agrafele mari, aurite, semănând clapetelor de la ghetele copiilor, pe care inele metalice le fac să se deschidă şi să se închidă cu zgomot. Nimic nu îi părea mai ciudat lui O decât să se vadă liberă şi singură în baie, preocupată să se spele, să se fardeze şi să se parfumeze ca la Roissy, după ce îşi aranjase hainele pe pat, iar la piciorul patului, pantofii negri de

antilopă cu tocuri cui. Nu avea farduri chiar ca la castel. În sertarul măsuței de machiaj a descoperit un ruj gras pentru obraji, pe care nu îl folosise niciodată, cu ajutorul căruia şi-a conturat mai pregnant areolele sânilor. Era un ruj care abia de se vedea atunci când era aplicat, dar care imediat se închidea la culoare. La început a crezut că dăduse un strat prea gros şi a încercat să îl şteargă cu puțin spirt, dar se ştergea tare greu. A luat-o de la cap: o nuanță roz închis, ca de bujor, i-a înflorit pe sfârcuri. Cât despre buzele ascunse de blănița de sub pântece, degeaba a vrut să le fardeze, că nu i-a mers. În sfârşit, a găsit printre tuburile cu ruj de buze din acelaşi sertar un ruj permanent, care nu îi plăcea deloc, fiindcă era prea uscat şi îşi păstra culoarea prea mult timp. Însă pentru locul acela era tocmai bun. Şi-a aranjat părul, figura, apoi s-a parfumat. René îi dăduse, într-un vaporizator care arunca o ceață groasă de picături dens mirositoare, un parfum al cărui nume nu îl cunoştea şi care amintea de lemnul uscat şi de plantele de mlaştină, aspru şi oarecum sălbatic. Pe piele, pe blănița de la subsuori şi de sub pântece, ceața se lichefia şi picăturile se prelingeau şi se lipeau în puncte minuscule. La Roissy învățase ritmurile lente, aşa încât s-a parfumat în trei rânduri, lăsând de fiecare dată parfumul să i se usuce pe piele. După care şi-a pus mai întâi ciorapii şi pantofii cu tocuri înalte, apoi jupa, fusta şi, în fine, sacoul cambrat. Şi-a tras mănuşile. Şi-a luat geanta, în care avea pudra, rujul, pieptenele, cheia şi o mie de franci. Aşa, înmănuşată, şi-a scos haina de blană din şifonier şi şi-a îndreptat privirile către ceasul de la capul patului: era opt fără un sfert. S-a aşezat de-a curmezişul patului, cu privirile fixate pe cadranul ceasului, aşteptând fără nici o mişcare sunetul soneriei. În sfârşit, când l-a auzit şi s-a ridicat pentru a pleca, înainte de a stinge lumina, şi-a zărit în apele oglinzii privirea îndrăzneață, dar blândă şi docilă.

Prima persoană pe care a văzut-o, la bar, după ce a împins uşa restaurantului italienesc în fața căruia o lăsase maşina, a fost René. Acesta i-a zâmbit tandru, a luat-o de mână şi s-a întors către un fel de atlet cu păr cărunt pe care, în engleză, i l-a prezentat drept Sir Stephen H. Lui O i s-a oferit un scaun între cei doi bărbați şi, cum urma să se aşeze, René i-a şoptit să aibă grijă să nu îşi şifoneze rochia, ajutând-o să şi-o lase să alunece în jurul scaunului a cărui piele rece a simțit-o, astfel, direct pe piele, ca şi marginea de metal strălucitor lipită de interiorul coapselor. La început nu a îndrăznit să se aşeze decât pe jumătate, de teamă să nu cedeze tentației de a sta picior peste picior. Fusta i s-a întins de

jur împrejur. Călcâiul drept se sprijinea pe inelul metalic al scaunului de bar, vârful piciorului stâng atingea podeaua. Englezul, care, fără a scoate un cuvânt, se înclinase în fața ei, nu o scăpa din ochi, privindu-i genunchii, mâinile, buzele, atât de calm şi cu o atenție atât de precis direcționată şi sigură de sine, încât O s-a simțit examinată, cântărită în postura de unealtă, ceea ce ştia că este. Forțată, parcă, de această privire şi, aşa zicând, împotriva propriei voințe, şi-a scos mănuşile. Ştia că, o dată ce va avea mâinile dezgolite, bărbatul va începe să vorbească, fiindcă mâinile ei erau cu totul deosebite, semănând mai degrabă cu acelea ale unui băiat decât ale unei femei, şi fiindcă pe inelarul stâng purta inelul de fier cu triplă spirală de aur. Uite că nu a fost aşa: nu a spus nimic, însă a zâmbit văzând inelul. René bea Martini, Sir Stephen, whisky. Cel din urmă şi-a terminat încet licoarea din pahar, apoi a aşteptat ca René să dea gata un al doilea Martini, iar O sucul de grapefruit pe care iubitul ei i-l comandase, explicând în acest timp că, dacă O vrea să le facă plăcerea de a fi de acord cu ei, ar putea cina în sala de la subsol, mai mică şi mai liniştită decât cea de la parter, care se deschidea către bar. „Desigur", a răspuns O, care deja îşi luase de pe tejgheaua barului geanta şi mănuşile. Sir Stephen i-a întins mâna dreaptă pentru a o ajuta să coboare de pe scaunul de bar. Femeia şi-a lăsat mâna în mâna lui, pe când englezul i se adresa, în sfârşit, direct, remarcând că are mâini făcute să poarte fierul, într-atât de bine i se potrivea inelul. Însă, cum îi vorbea în engleză, în termeni se strecura un anume echivoc şi puteai ezita în a înțelege dacă era vorba numai despre metalul cu pricina sau, nu cumva, mai ales despre lanțuri. În sala de la subsol, o simplă pivniță tencuită fără finisaj, dar proaspătă şi veselă, erau patru mese dintre care doar una era ocupată de persoane a căror întâlnire dădea semne că se apropie de încheiere. Pe pereți fusese desenată, aproape ca o frescă, harta Italiei gastronomice şi turistice, în culori fără stridență, ca acelea ale înghețatelor de vanilie, zmeură sau fistic. Ceea ce a făcut-o pe O să îşi spună că, la sfârşitul mesei, va cere o înghețată cu praline pisate şi cremă proaspătă. Plutea de fericire simțind pe sub masă genunchiul lui René lipindu-se de al ei, auzindu-l vorbind şi ştiind că pentru ea vorbeşte. Şi el îi privea buzele. I s-a permis să comande înghețată, nu însă şi cafea. Sir Stephen i-a rugat să accepte să bea cafeaua la el acasă. Mâncaseră cu toții foarte uşor, iar O îşi dăduse seama că avuseseră grijă să nici nu bea prea mult, iar ea încă şi mai puțin: o jumătate de carafă de Chianti pentru toți trei. Ba chiar mâncaseră în viteză: abia dacă se făcuse ora nouă.

„I-am dat liber şoferului, a spus Sir Stephen, nu ai vrea să conduci tu, René? Cel mai simplu e să mergem direct la mine." René a trecut la volan, O lângă el, Sir Stephen alături de ea. Maşina era un Buick uriaş pe a cărui banchetă din față încăpeau toți trei.

Dincolo de Alma, Cours-la-Reine era luminat, fiindcă din copaci căzuseră toate frunzele, Place de la Concorde era sclipitoare şi uscată, iar cerul de deasupra ei întunecat de norii în care părea că s-a adunat toată zăpada, care însă nu s-a hotărât încă să cadă pe pământ. S-a auzit un mic declic, iar aerul cald a putut fi simțit urcând pe picioare: Sir Stephen dăduse drumul la încălzire. René a urmat malul drept al Senei, apoi a întors către Pont-Royal, pentru a trece pe stângul. Înlănțuită în piatră, apa înghețase, încremenind parcă, la rândul ei, ca într-o piatră întunecată. Privind-o, gândul o purta pe O la hematite. Pe când avea cincisprezece ani, cea mai bună prietenă a ei, care avea treizeci, şi de care era îndrăgostită, purta un inel de hematit împodobit cu mici diamante. O şi-ar fi dorit un colier din această piatră neagră, fără diamante, un colier strâns la baza gâtului. Însă colierele care i se dăruiau acum – mă rog, încă nu i se dăruiau... – le-ar fi schimbat, oare, pe acel colier de hematit, pe hematitele din vis? Revedea camera mizerabilă în care Marion o adusese, în spatele intersecției de la Turbigo, şi cum îşi desfăcuse – ea, nu Marion! – cozile lungi de şcolăriță, pe când prietena ei o dezbrăca şi o culca în patul de fier. Frumoasă mai era Marion când o mângâiai, iar ochii ei păreau două stele, două stele albastre, fremătătoare! René a oprit maşina. O nu a putut recunoaşte străduța pe care se aflau, una dintre acelea care leagă rue de l'Université de rue de Lille.

Apartamentul lui Sir Stephen era situat în fundul unei curți, într-una dintre aripile unui vechi hotel, iar camerele se înşiruiau una după alta. Cea din capătul opus intrării era şi cea mai mare, cea mai primitoare, mobilată în stil englezesc, cu mobilă din mahon întunecat şi mătăsuri în nuanțe pale de galben şi gri. „Nu am să vă cer să faceți focul, i-a spus Sir Stephen lui O, însă cu siguranță această canapea vă aparține. Luați loc, vă rog. René va face cafeaua, iar eu nu vă solicit decât să mă ascultați cu atenție. Canapeaua din damasc de culoare deschisă era aşezată perpendicular față de şemineu, cu fața către ferestrele ce dădeau spre grădină şi cu spatele la acelea care dădeau spre curte. O şi-a scos blana şi a lăsat-o pe brațul canapelei. Când s-a întors şi-a dat seama că şi iubitul ei, şi gazda aşteptau în picioare ca ea să se supună invitației lui Sir Stephen, aşa că şi-a aşezat geanta lângă haina de blană şi şi-a scos mănuşile. Când, oare, când va afla, în

sfârşit, şi chiar va afla vreodată gestul furiş prin care să îşi ridice fustele în clipa în care trebuie să se aşeze, gest pe care nimeni să nu îl observe, gest atât de discret încât şi ea să uite de propria-i nuditate şi supunere? În orice caz, nu acum, când René şi străinul acesta o priveau în tăcere. În fine, ea a cedat şi s-a aşezat, Sir Stephen a mai pus lemne pe foc, René a trecut în spatele canapelei, a luat-o de gât şi de păr pe O, i-a dat capul pe spate, lipindu-i ceafa de spătar, şi a sărutat-o atât de îndelung şi de profund, încât ea a simțit că i se taie respirația şi că pântecele i se înmoaie şi îi ia foc. Nu a lăsat-o decât pentru a-i spune că o iubeşte, după care şi-a lipit din nou buzele de ale ei. Mâinile lui O, libere şi desfăcute, cu podul palmelor spre tavan, căzuseră pe rochia neagră, aşezată în jurul ei ca o corolă. Sir Stephen se apropiase şi, atunci când, într-un târziu, René i-a dat drumul, iar ea şi-a deschis ochii, a întâlnit privirea cenuşie şi dreaptă a englezului. Şi chiar aşa amețită cum era şi gâfâind de fericire, nu i-a fost greu să observe că acesta o admira şi o dorea. Cine ar fi rezistat gurii ei umede şi întredeschise, buzelor ei umflate, gâtului ei alb țâşnind din gulerul negru al hainei de paj, ochilor mari şi limpezi care nu evitau nici o privire? Numai că singurul gest pe care Sir Stephen şi l-a permis a fost să îi mângâie din vârful degetelor sprâncenele şi, apoi, buzele. După care, aşezându-se în fața ei, de cealaltă parte a şemineului, după ce René s-a afundat la rândul lui într-un fotoliu, i s-a adresat „Îmi închipui că René nu v-a vorbit niciodată despre familia lui. Poate că ştiți totuşi că mama sa, înainte de a se mărita cu tatăl lui, a fost căsătorită cu un englez care, la rându-i, avea un fiu dintr-un mariaj anterior. Acel fiu sunt chiar eu, şi mama lui René m-a crescut până în ziua în care l-a părăsit pe tatăl meu. Aşadar, nu am nici o legătură directă de sânge cu René şi totuşi, într-un anume fel, suntem frați. Ştiu că René vă iubeşte. Aş fi observat şi dacă el nu mi-ar fi spus-o, dacă nu ar fi făcut nici un gest în acest sens. Ajunge să îl vezi cum vă priveşte. Mai ştiu şi că sunteți dintre acelea care au trecut pe la Roissy şi îmi închipui că veți mai da pe acolo. În principiu, inelul pe care îl purtați îmi dă dreptul să dispun de dumneavoastră ca tuturor celor care îi înțeleg semnificația. Însă nu ar fi vorba decât despre un angajament trecător, or ceea ce noi aşteptăm de la dumneavoastră este un lucru cu mult mai serios. Spun noi fiindcă observați că René tace, dorind ca eu să vorbesc atât în numele meu, cât şi în al lui. Dacă este adevărat că suntem frați, atunci eu sunt cel mare, născut fiind cu zece ani înaintea lui. De asemenea, există între noi o asemenea veche stare de libertate absolută, încât tot ceea ce îmi

aparține este din când în când al lui, iar ceea ce îi aparține devine uneori al meu. Sunteți de acord să participați la acest joc? Vă rog, vă cer o declarație în acest sens, fiindcă ea vă va angaja mai mult decât la simpla supunere, care este ca şi câştigată. Luați în considerare realitatea că eu sunt, pur şi simplu, o altă formă a iubitului dumneavoastră. Nu veți avea niciodată decât un singur stăpân. Însă cu certitudine mai redutabil decât toți cei cărora ați fost dăruită la Roissy, fiindcă voi fi prezent zi de zi şi, dincolo de asta, am simțul obiceiurilor şi al ritualurilor. (And besides, I am fond of habits and rites...)"

Vocea calmă a lui Sir Stephen se ridica în tăcerea absolută. Până şi flăcările şemineului luminau fără vreun zgomot. O era fixată de canapea ca un fluture prins cu un ac, un ac lung făcut din cuvinte şi din priviri care îi traversa miezul trupului şi îi apăsa pe mătasea călduță fesele dezgolite şi atente. Nu mai ştia pe unde îi sunt sânii, ceafa, mâinile. Însă că acele obiceiuri şi ritualuri despre care i se vorbise trebuiau să aibă ca obiect posedarea, printre alte părți ale corpului ei, şi a coapselor lungi ascunse sub fusta neagră şi încă şi mai desfăcute acum, asupra acestui fapt nu avea nici o îndoială. Cei doi bărbați stăteau în fața ei. René fuma, însă aprinsese lângă el una dintre acele lămpi cu abajur negru, care devorează filmul, dar şi aerul, oricum purificat de focul de lemne care mirosea proaspăt în noapte. „— Puteți să îmi răspundeți sau mai vreți să ştiți şi alte lucruri? a adăugat Sir Stephen. — Dacă acceptați, a spus René, îți voi explica eu însumi preferințele lui Sir Stephen. — Exigențele, l-a corectat acesta." Cel mai dificil nu este să accept, îşi spunea O, dându-şi seama că nici unul, nici celălalt şi nici măcar ea nu s-ar fi gândit la aşa ceva, la faptul că ea ar fi putut refuza. Cel mai dificil era să vorbească. Buzele îi ardeau, gura îi era uscată, parcă nu mai avea nici un strop de salivă, angoasa născută în egală măsură din frică şi din dorință o strangula, mâinile, pe care şi le regăsise, erau reci şi umede. Dacă măcar şi-ar fi putut închide ochii. Numai că, nici vorbă de aşa ceva. Două priviri îi urmăreau privirea, două priviri cărora nu putea şi nici nu voia să le scape. Două priviri care o trăgeau spre ceea ce crezuse că a lăsat deoparte pentru multă vreme, poate pentru totdeauna, acolo, la Roissy. Fiindcă René nu începea îmbrățişările decât mângâind-o, iar simbolul apartenenței ei tuturor celor care cunoşteau secretul inelului rămăsese fără consecințe. Poate că nu întâlnise pe nimeni care să fi ştiut secretul. Sau poate că aceia care îl ştiau nu scoseseră nici o vorbă. Singura persoană pe care o bănuia că ar fi înțeles era Jacqueline.

Dar dacă aceasta fusese la Roissy, de ce nu purta inelul? Mai mult: împărtăşirea secretului, ce drepturi îi oferea Jacquelinei asupra ei? Chiar aşa, îi dădea faptul acesta vreun drept? Dar ca să vorbească trebuie să se mişte? Păi cum să se mişte de capul ei? Ar fi fost suficient un ordin pentru a ţâşni în picioare, numai că, de data aceasta, ceea ce doreau de la ea nu era să asculte un ordin, ci să vină în întâmpinarea ordinelor, să le-o ia înainte, să îşi asume rolul de sclavă şi să se dăruiască în conştiinţă. În asta ar fi constat ceea ce Sir Stephen înţelegea prin „declaraţia" ei. Îşi amintea că nu îi spusese niciodată lui René altceva decât „te iubesc" şi „sunt a ta". Astăzi se părea că i se cere să vorbească, să accepte în detaliu şi cu precizie ceea ce până acum acceptaseră doar tăcerile ei. S-a îndreptat şi, ca şi cum s-ar fi sufocat, şi-a desfăcut haina până când despicătura dintre sâni a început să iasă la iveală. După care s-a ridicat în picioare. Genunchii şi mâinile îi tremurau. „— Sunt a ta, i s-a adresat ea lui René, şi voi fi tot ceea ce tu vei vrea să fiu. — Nu aşa, i-a răspuns acesta, eşti a noastră. Repetă după mine: Sunt a voastră şi voi fi tot ceea ce voi veţi vrea să fiu. Ochii cenuşii şi duri ai lui Sir Stephen nu o părăseau şi nici cei ai lui René, în care se putea pierde pe când repeta fără grabă, după el, frazele pe care i le comanda, trecându-le la persoana întâi, ca într-un exerciţiu gramatical. „îmi recunoşti mie şi lui Sir Stephen dreptul...", spunea René, iar O relua cât de limpede putea: „Vă recunosc ţie şi lui Sir Stephen dreptul..." Dreptul de a dispune de corpul ei după bunul lor plac, oriunde şi oricum ar fi avut chef, dreptul de a o ţine în lanţuri, de a o biciui ca pe o sclavă sau ca pe o condamnată pentru cea mai neînsemnată greşeală, sau pur şi simplu din plăcere, dreptul de a nu ţine cont de rugăminţile şi de ţipetele ei, dacă vor ajunge să o facă să ţipe. „Mi se pare, i-a spus René, că prin asta Sir Stephen a dorit să te lege şi mai bine atât de mine, cât şi de tine însăţi şi că doreşte să îţi explic în detaliu exigenţele sale". O îşi asculta iubitul, iar cuvintele pe care i le spusese la Roissy îi reveneau în memorie, fiindcă erau chiar aceleaşi. Doar că atunci le ascultase lipită de el, apărată de un soi de neverosimil care ţinea de vis, de sentimentul că existenţa ei se desfăşura într-o cu totul altă viaţă, dacă nu cumva chiar nu exista. Vis ori coşmar, decoruri de închisoare, rochii de gală, personaje mascate, totul o îndepărta de propria viaţă până la aşezarea duratei sub semnul incertitudinii. Acolo se simţea ca în plină noapte, în miezul unui vis pe care îl recunoşti şi care o ia de la capăt: ştii că e vis, ştii că se va sfârşi şi ai vrea să se sfârşească de teamă că nu o să mai rezişti, dar şi să meargă mai departe ca să-i afli continuarea. Ei bine, iată

continuarea chiar aici! Când nu o mai aştepta şi sub ultima înfăţişare pe care ar fi putut-o concepe. Şi asta admiţând ceea ce îşi zicea acum, şi anume că aceasta era continuarea, că o altă continuare nu se ascundea în spatele celei de faţă, şi o alta încă şi mai departe. Iar continuarea aceasta, prin ceea ce ea arunca dinspre amintire în prezent, prin realitatea care nu acoperea decât un cerc închis, dintr-un univers închis, urma, dintr-o dată, să contamineze toate întâmplările şi toate obişnuinţele vieţii cotidiene, să o contamineze până în străfundurile fiinţei ei, fără a se mai mulţumi doar cu o înlănţuire de semne – fesele dezgolite, corsajul desfăcut, inelul de fier –, ci pretinzând deplina-i împlinire. Era foarte adevărat că René nu o lovise niciodată şi că singura diferenţă dintre perioada în care se cunoscuseră, înainte de a o duce la Roissy, şi timpul de după revenirea de la castel era că acum se folosea la fel de bine de calea ei anală şi de gura ei precum o făcea înainte, şi continua să o facă şi acum, cu sexul ei. Nu a aflat niciodată dacă la Roissy loviturile de bici pe care le primea cu regularitate îi fuseseră date, măcar o singură dată, de René. Era şi greu să îşi pună o asemenea întrebare, din moment ce ori ea era legată la ochi, ori cei care o biciuiau erau mascaţi. Fără îndoială, plăcerea pe care iubitul ei o resimţea privind spectacolul corpului legat şi oferit loviturilor, zbătându-se în van, spectacolul urletelor ei era atât de puternic, încât nu ar fi suportat ideea de a fi distras, luând el însuşi un bici în mână. Cu atât mai mult cu cât i-o şi mărturisea parcă, spunându-i acum, cu atâta blândeţe, cu atâta tandreţe, fără să facă vreo mişcare, din fotoliul în care se afundase şi în care stătea pe jumătate întins, picior peste picior, cât este de fericit să o dăruiască, cât este de fericit să o vadă supunându-se ea însăşi ordinelor şi voinţei lui Sir Stephen. Când acesta va dori ca ea să îşi petreacă întreaga noapte cu el, sau doar o singură oră, să îl însoţească în afara Parisului sau, de ce nu, chiar în oraş la vreun restaurant sau la vreun spectacol, René o va suna, îi va trimite maşina sau va veni chiar el să o caute. Astăzi, acum, era rândul ei să vorbească. Era de acord? Numai că ea nu putea vorbi. Voinţa aceasta îi solicita dintr-o dată să se exprime, să îşi declare propriul abandon, să recunoască dinainte că este de acord cu ceea ce chiar era de acord, acord pe care trupul ei însă îl refuza, cel puţin când era vorba despre bici. Fiindcă, în rest, dacă era să fie cinstită cu ea însăşi, se simţea mult prea tulburată de dorinţa pe care o citea în ochii lui Sir Stephen pentru a se mai minţi pe sine însăşi, şi aşa, tremurând, sau poate tocmai fiindcă tremura, ştia că aşteaptă mai nerăbdătoare decât el momentul în care bărbatul o va atinge cu

mâna sau, poate, cu buzele. Fără îndoială, numai de ea ținea să aducă mai aproape acel moment. Oricât curaj ar fi avut şi oricât de violentă ar fi fost dorința care o cuprinsese, O a simțit cum i s-ar fi tăiat picioarele în momentul în care ar fi trebuit să dea un răspuns, aşa că a alunecat pe covor, iar rochia i s-a desfăcut de jur împrejur, dându-i lui Sir Stephen ocazia să remarce cu voce surdă, în tăcerea care s-a lăsat, că şi frica îi venea la fel de bine. Însă nu ei i se adresase, ci lui René. Tânăra constata, cu tristețe, că englezul se abținea să înainteze spre ea. Totuşi, nu şi-a întors privirea către el, pentru a nu-l scăpa din ochi pe René, îngrozită ca acesta să nu descopere ceea ce ar fi putut fi trădarea ei. Şi totuşi, nu era vorba despre nici o trădare căci, dacă ar fi fost să fie puse în balanță dorința pe care o resimțea în privința lui Sir Stephen şi sentimentul ei că îi aparține doar lui René, nu ar fi ezitat nici o clipă. Nu s-ar fi lăsat nicidecum purtată de valurile noii dorințe decât dacă René i-ar fi permis şi, într-o oarecare măsură, dacă ar fi lăsat-o să înțeleagă că era vorba despre un ordin. Şi aşa, rămânea cu dubiul legat de posibila lui iritare în cazul în care l-ar fi ascultat prea iute şi cu prea mult sârg. Cel mai mic semn din partea lui René i-ar fi şters imediat orice urmă de dorință. Însă iubitul ei nu a făcut nici un fel de semn, ci s-a mulțumit să îi ceară, pentru a treia oară, să dea un răspuns. Aşa că s-a bâlbâit: „Consimt tot ceea ce vă va face plăcere”. Şi-a plecat privirile către palmele care îi prinseseră în căuşul lor genunchii, apoi a murmurat „Aş vrea să ştiu dacă voi fi biciuită...” O vreme suficient de lungă, în care şi-a putut repeta de vreo douăzeci de ori că regretă întrebarea, nimeni nu a spus nimic. După care vocea lui Sir Stephen a putut fi auzită răspunzându-i calm: „Uneori”. S-a mai auzit scăpărarea unui chibrit şi zgomotul unui pahar: fără îndoială, unul dintre bărbați îşi mai turnase nişte whisky. René tăcea, lăsând-o pe O fără de ajutor. „— Chiar dacă acum sunt de acord, a reluat tânăra, chiar dacă promit acum, tot nu voi putea suporta. — Nu vi se cere decât să vă supuneți şi, chiar dacă veți striga sau veți plânge, să fiți încă de pe acum de acord că tot degeaba va fi, i-a răspuns Sir Stephen. — Oh! Vă rog, nu încă!...”, a exclamat O, văzându-l pe Sir Stephen ridicându-se.

Şi René s-a ridicat, s-a aplecat către ea şi a prins-o de umeri. „Răspunde odată, eşti de acord?” în sfârşit, ea a răspuns că este de acord. Atunci a ridicat-o uşurel şi, luând loc, a aşezat-o cu capul şi cu pieptul lipite de canapea, între genunchii lui, cu fața în jos, cu brațele întinse, cu ochii închişi. O imagine văzută cu câțiva ani mai înainte i-a revenit în memorie: era o stampă ciudată reprezentând

o femeie îngenuncheată, ca ea acum, în fața unui fotoliu, într-o încăpere pavată cu dale, în care se mai aflau un copil şi un câine ce se jucau într-un colț. Fustele femeii erau ridicate, iar bărbatul care stătea lângă ea, în picioare, ținea în mână, ridicându-l asupra ei, un mănunchi de nuiele. Toți erau îmbrăcați ca la sfârşitul secolului al XVI-lea, iar stampa avea un titlu care i se păruse revoltător: „corecția familială". Cu o mână, René i-a prins încheieturile, în timp ce cu cealaltă i-a ridicat rochia atât de sus încât a simțit mătasea trecându-i ca o adiere peste obraji. I-a mângâiat apoi fesele, arătându-i lui Sir Stephen gropițele pe care le făceau şi dulcea vale dintre ele, i-a apăsat mijlocul cu aceeaşi mână pentru a face să-i iasă în relief rotunjimile, ordonându-i să desfacă genunchii şi mai mult. L-a ascultat fără un cuvânt. Laudele pe care René le aducea trupului ei, răspunsurile lui Sir Stephen, brutalitatea termenilor utilizați de către cei doi bărbați o aruncaseră într-un acces de ruşine atât de violent şi de neaşteptat încât dorința față de englez s-a evaporat şi a început să spere că va resimți biciul ca pe o dezlegare, iar durerea şi urletele ca pe nişte justificări. Numai că mâinile lui Sir Stephen îi deschiseseră pântecele, îi apăsau şi celălalt orificiu, o părăseau, reveneau, mângâiau până când ea a început să geamă, umilită de propriile-i gemete, înfrântă. „Acum te las lui Sir Stephen, rămâi exact aşa, când va avea chef te va trimite acasă." De câte ori, oare, nu rămăsese aşa şi la Roissy, în genunchi şi oferită oricui ar fi dorit-o? Numai că atunci mâinile îi erau în cătuşe, numai că atunci era o fericită prizonieră căreia totul i se impunea, căreia nimic nu i se putea imputa. Pe când aici era stăpână pe ea, era alegerea ei dacă va rămâne pe jumătate goală, ajungea un singur gest pentru a se ridica în picioare şi a se acoperi. Însă promisiunea o lega la fel cum o făcuseră brățările de piele şi lanțurile. Să fi fost vorba numai despre promisiune? Dar, aşa umilită cum era sau mai degrabă tocmai fiindcă era astfel umilită, nu descoperea oare plăcerea de a nu avea vreo altă valoare decât aceea de a fi umilită, de a se apleca docilă, de a se deschide ascultătoare? René a plecat. Sir Stephen l-a însoțit până la uşă. Ea a aşteptat singură, fără să se mişte, simțindu-se mai expusă în singurătate şi mai prostituată în aşteptare decât fusese atât timp cât iubitul ei mai era de față. Simțea sub fustă netezimea mătăsii galben-cenuşii a canapelei, prin ciorapi, sub genunchi, covorul de lână şi, de-a lungul coapsei stângi, căldura emanată de şemineul în care Sir Stephen mai pusese trei butuci care ardeau trosnind. O pendulă străveche, aşezată deasupra unei comode, avea un tic-tac atât de uşor încât

nu putea fi perceput decât dacă în jur era linişte absolută. O îl asculta atentă, spunându-şi că era chiar absurd să rămână în acea poziție într-un asemenea salon civilizat şi discret. Dincolo de obloanele închise, acum, după miezul nopții, putea fi auzit somnolândul mormăit al Parisului. Oare va mai recunoaşte mâine dimineață, pe brațul canapelei, locul de care îşi lipise fruntea? Va mai reveni oare, vreodată, ziua-n amiaza mare, în acest salon, pentru a fi supusă aceluiaşi tratament? Sir Stephen întârzia, iar O, care la Roissy aşteptase cu un asemenea simț al abandonului de sine bunul plac al unor necunoscuți, avea acum sentimentul că rămâne fără aer numai la ideea că peste un minut, peste zece, englezul îşi va pune din nou mâinile pe ea. Numai că lucrurile nu s-au desfăşurat chiar cum presupusese. L-a auzit deschizând uşa şi traversând încăperea. O vreme a rămas în picioare, cu spatele la foc, cântărind-o pe O din priviri, apoi, cu voce joasă, i-a spus să se ridice şi să ia loc în mod obişnuit. L-a ascultat surprinsă, ruşinată aproape. Plin de curtoazie, bărbatul i-a adus un pahar de whisky şi o țigară, pe care însă le-a refuzat. Era îmbrăcat într-o haină de casă foarte sobră din postav gros de lână cenuşie, la fel de cenuşie ca şi părul său. Mâinile îi erau lungi şi uscate, unghiile plate, tăiate scurt, foarte albe. O s-a înroşit realizând că a surprins-o privindu-l. Sigur, erau aceleaşi mâini puternice şi insistente care se folosiseră de trupul ei, de care acum se temea, pe care acum spera să le simtă din nou. Numai că bărbatul nu se apropia. „Aş vrea să vă dezbrăcați, l-a auzit spunându-i. Dar, mai întâi; desfaceți-vă doar sacoul, fără să vă ridicați.” O şi-a desfăcut agrafele mari, aurite, a lăsat să îi alunece de pe umeri haina neagră mulată, pe care a pus-o la celălalt capăt al canapelei, unde mai erau blana, mănuşile şi geanta. „Mângâiați-vă puțin sfârcurile”, a zis Sir Stephen, şi a adăugat: „Ar trebui să folosiți un fard mai puternic, acesta este prea şters.” Stupefiată, O şi-a atins sfârcurile cu vârfurile degetelor, simțindu-le cum se întăresc şi se bombează. Şi le-a ascuns în palme. „Ah! Nu!”, a exclamat Sir Stephen. Şi-a retras palmele şi s-a lăsat pe spătarul canapelei: sânii prea grei pentru bustul ei îngust s-au desfăcut uşor, îndreptându-şi vârfurile către subsuori. Ceafa apăsa spătarul, mâinile îi căzuseră de o parte şi de alta a şoldurilor. De ce oare Sir Stephen nu îşi îndrepta gura către ea, nu-şi lăsa mâinile să înainteze către sfârcurile pe care dorise să le vadă ridicându-se, pe care şi le simțea fremătând, chiar aşa, imobilă cum stătea, vibrând doar la propria-i respirație. Bărbatul se apropiase, doar că se aşezase de-a curmezişul brațului canapelei şi nu o atingea. Fuma şi, cu o

mişcare a mâinii despre care O nu avea să afle niciodată dacă a fost intenționată ori ba, a lăsat să i se scuture puțin scrum călduț între sânii ei. Avea impresia că bărbatul vrea să o insulte cu disprețul, cu tăcerea, cu detaşarea de care dădea dovadă. Şi totuşi, mai adineauri o dorea, o doreşte şi acum, doar îi poate vedea sexul întins sub țesătura suplă a hainei de casă. De ce nu o ia o dată, fie şi pentru a o răni?! O se detesta pentru propria dorință, îl detesta şi pe Sir Stephen pentru stăpânirea de sine de care dădea dovadă. Adevărul este că dorea să fie iubită de acest bărbat, iar el să se dovedească nerăbdător să îi atingă buzele, să intre în trupul ei, să o răvăşească, la nevoie, numai să nu îşi mai păstreze calmul în fața ei, să nu îşi mai stăpânească plăcerea. La Roissy îi era indiferent dacă aceia care se foloseau de ea aveau sau nu vreun sentiment față de ea. În definitiv, nu erau decât instrumentele prin care iubitul ei ajungea la plăcere, prin care ea se transforma în ceea ce el voia, polisată şi netedă, şi dulce ca o piatră. Mâinile lor erau mâinile lui, ordinele lor erau ordinele lui. Aici nu mai era tot aşa. René o dăduse lui Sir Stephen şi se vedea bine că o făcuse pur şi simplu pentru a o împărți cu acesta, nu pentru a mai obține ceva de la ea, nu din plăcerea de a o oferi altcuiva, ci pur şi simplu pentru a împărți cu Sir Stephen ceea ce iubea cel mai mult în prezent, după cum altcândva, când erau mai tineri, împărțiseră vreo călătorie, vreo navă sau vreun cal. Împărțirea avea acum sens mai mult în raport cu Sir Stephen decât cu ea. Ceea ce va căuta fiecare în ea va fi pecetea celuilalt, urma trecerii celuilalt. Mai devreme, René îi explicase englezului, pe când ea era în genunchi, pe jumătate goală, iar el îi desfăcea coapsele, de ce fesele lui O erau atât de uşor de manevrat şi de ce era foarte mulțumit că fusese supusă acelui tratament: fiindcă se gândise cât de tare s-ar bucura Sir Stephen să aibă continuu la dispoziție calea care îi plăcea atât de mult. Ba chiar adăugase că, dacă ține neapărat, îi va ceda doar lui dreptul de a o folosi. „Ah! Cu plăcere!” răspunsese Sir Stephen, remarcând totuşi că, în pofida antrenamentului, exista riscul să o sfâşie. „O vă aparține”, replicase René. După care s-a aplecat spre ea şi i-a sărutat mâna. Numai gândul că iubitul ei se putea lipsi de o parte din ea o dădea peste cap. Vedea în asta semnul că el ținea la Sir Stephen mai mult decât la ea. Şi, deşi René îi repetase adesea că iubea în ea obiectul în care o transformase, dreptul absolut pe care îl avea asupra ei, libertatea totală pe care şi-o putea lua în ceea ce o privea, cum ai face cu o mobilă pe care, uneori, te bucuri mai mult să o împărți cu altcineva decât să o păstrezi doar pentru tine, şi-a dat seama că nu prea îl credea. Un alt semn a ceea ce ar

fi numit deferența lui René față de Sir Stephen îl vedea şi în faptul că tocmai iubitul ei, căruia îi plăcea atât de mult să o vadă sub trupuri străine sau sub loviturile altora, care îi privea cu atâta tandrețe, cu nesătulă recunoştință, gura deschizându-se ca să geamă ori ca să urle, pleoapele coborând peste lacrimi, o părăsise acum abia după ce se asigurase, expunând-o, deschizând-o cum ai deschide gura unui cal pentru a-i demonstra tinerețea, că Sir Stephen o găsea suficient de frumoasă ori, la rigoare, de comodă pentru el, spre a o accepta. Comportamentul acesta, jignitor poate, nu schimba cu nimic dragostea pe care O i-o purta lui René. Era oricum fericită că totuşi conta într-atâta pentru el încât lui să îi placă să o jignească, la fel cum credincioşii îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru umilințele trăite. În Sir Stephen însă ghicea o voință fermă şi înghețată, pe care dorința nu o putea supune şi în fața căreia, până una-alta, cât de emoționantă şi de supusă ar fi fost, ea nu conta nicidecum. Altfel, de ce s-ar fi simțit atât de speriată? Biciul de la centura valeților de la Roissy, lanțurile pe care le purtase aproape în permanență nu i se păruseră atât de înspăimântătoare ca liniştea privirii pe care Sir Stephen o fixase pe sânii ei pe care nu îi atingea. O ştia cât de fragili par sub umerii subțiri, pe pieptul îngust, cu greutatea lor netedă şi umflată. Doar oprindu-şi respirația le-ar fi putut opri tremurul. Speranța că tocmai această fragilitate l-ar fi dezarmat pe Sir Stephen era zadarnică. Ştia că efectul este chiar invers: blândețea oferită chema rănirea în egală măsură cu mângâierea, invita unghiile la fel ca şi buzele. O clipă s-a iluzionat: mâna dreaptă a lui Sir Stephen, în care ținea țigara, i-a atins cu degetul mijlociu sfârcul care, ascultător, s-a întărit încă şi mai mult. O nu se îndoia că, pentru Sir Stephen, nu era vorba decât despre un joc, nimic mai mult, un fel de probă de verificare a calității, a stării de funcționare a unui mecanism. Fără să se ridice de pe brațul canapelei, englezul a invitat-o să îşi scoată fusta. Din cauza mâinilor ei jilave, agrafele nu culisau cum trebuie, aşa că a fost nevoită să o ia de la cap de două ori pentru a reuşi să îşi desfacă juponul de fai negru, de sub fustă. Când a fost, în sfârşit, goală, sandalele de lac cu tocuri înalte şi ciorapii rulați până deasupra genunchilor subliniindu-i finețea picioarelor şi albeața coapselor, Sir Stephen, care se ridicase şi el, i-a pus o mână sub pântece şi a împins-o către canapea. A aşezat-o în genunchi, cu spatele lipit de aceasta şi, pentru a sta sprijinită mai degrabă cu umerii decât cu mijlocul, i-a mai desfăcut puțin coapsele. Mâinile ei se sprijineau de călcâie, sexul îi era desfăcut, iar capul îi era dat pe spate, deasupra sânilor oferiți fără încetare.

Nu îndrăznea să privească chipul englezului, însă îi vedea mâinile desfăcând centura. După ce s-a suit peste O, aflată mereu în genunchi, a apucat-o de ceafă şi i-a înfipt sexul adânc în gură. Nu căuta mângâierea buzelor de-a lungul organului dur, ci fundul gâtului ei. A scormonit-o îndelung. O simţea umflându-se şi întărindu-se tot mai mult, în gura ei, bastonul de carne care o sufoca şi al cărui şoc lent şi repetat o făcuse să îi dea lacrimile. Pentru a o pătrunde şi mai bine, Sir Stephen sfârşise prin a se sui în genunchi pe canapea, de o parte şi de alta a feţei ei, cu fesele aşezate pe pieptul femeii care îşi simţea pântecele arzând inutil şi disprețuit. Deşi Sir Stephen se mişcase îndelung în ea, plăcerea nu şi-a încheiat-o, s-a retras în tăcere şi s-a ridicat fără a-şi încheia haina de casă. „— Sunteţi o femeie uşoară, O, i-a spus. Îl iubiţi pe René, dar sunteţi o femeie uşoară. Iar el îşi dă seama că vreţi să fiţi a tuturor bărbaţilor pe care îi doriţi, că, trimiţându-vă la Roissy şi dându-vă altora, v-a oferit un alibi pentru propria dumneavoastră uşurătatea.— Îl iubesc pe René, i-a răspuns O. — Sigur că îl iubiţi, dar, printre alţii, de exemplu, mă doriţi şi pe mine.”

Aşa era, îl dorea; dar nu cumva, aflând asta, René ar fi înlocuit-o cu altă femeie? Nu mai putea decât să tacă şi să îşi coboare privirile, fiindcă doar văzându-i ochii, Sir Stephen ar fi citit în ei mărturisirea. Aşa că acesta s-a aplecat spre ea şi, apăsându-i umerii, a făcut-o să alunece pe covor. S-a trezit culcată pe spate, cu picioarele în aer şi genunchii lipiţi de piept. Englezul, care se aşezase pe canapea în acelaşi loc de care ea se sprijinise câteva clipe mai înainte, a apucat-o de genunchiul drept şi a tras-o către el. Cum O se găsea cu faţa spre şemineu, flăcările îi luminau violent sexul şi despicătura dintre fese. Fără să îi lase genunchiul, Sir Stephen i-a ordonat dintr-o dată să se mângâie singură, fără să strângă picioarele. Ascultătoare, şi-a dus mâna dreaptă către pântece, iar degetele, desfăcând blănița care îl proteja, au dat de punctul cărnos, arzător acum, în care i se întâlneau buzele sexului. Numai că mâna i-a căzut, moale, şi O a spus bâlbâindu-se: „Nu pot”. Într-adevăr, nu putea. Nu se mângâia niciodată decât grăbit, în întunericul călduț al patului, când dormea singură, fără a fi încercat vreodată să ajungă până la capătul plăcerii. Pe aceasta o găsea uneori mai târziu, în vis, şi se trezea dezamăgită că fusese atât de puternică, dar, totodată, atât de scurtă. Ochii lui Sir Stephen insistau. Nu le-a putut face faţă şi, repetând „nu pot”, i-a închis pe ai săi. Imaginea pe care o revedea, şi de care nu putea scăpa, care îi provoca aceeaşi ameţeală şi acelaşi dezgust ca în toate ocaziile în care îi fusese martoră, data

de pe când avea cincisprezece ani, iar Marion, răsturnată în fotoliul de piele al camerei de hotel, cu un picior pe un braț al acestuia şi cu capul atârnând pe celălalt, se mângâia în fața ei şi gemea. Marion îi povestise că, într-o zi, se mângâia tot aşa la birou, crezându-se singură, numai că, pe nepusă masă, intrase şeful serviciului şi o surprinsese astfel. O îşi amintea de biroul lui Marion, o încăpere goală, cu pereții de un verde pal, în care lumina zilei intra dinspre nord prin ferestrele prăfuite. Nu exista decât un singur fotoliul pentru vizitatori, în fața biroului. „— Ai apucat să te ascunzi? o întrebase O. — Nu. Mi-a cerut să continui, numai că a încuiat uşa, mi-a scos chiloții şi a împins fotoliul în fața ferestrei."

Pe O o umpluse admirația în fața curajului lui Marion, dar şi repulsia, aşa încât refuzase să se mângâie de față cu prietena ei, ba chiar jurase că nu se va mângâia nicicând în fața cuiva. Marion râsese şi replicase: „O să vezi tu când o să-ți ceară asta chiar iubitul tău". René însă nu i-o ceruse niciodată. Dacă ar fi făcut-o, l-ar fi ascultat oare? Ah! Cu siguranță, dar cât de terorizată la gândul de a observa în privirile lui acelaşi dezgust cu care o privise ea pe Marion. Ceea ce ar fi fost absurd. Iar cu Sir Stephen era încă şi mai absurd. Dar ce îi păsa ei de dezgustul lui Sir Stephen? Cum ar fi fost, tot nu putea. Şopti pentru a treia oară: „Nu pot." Cât de încet murmurase, tot a fost auzită, bărbatul i-a dat drumul, s-a ridicat, şi-a strâns haina de casă şi i-a ordonat să se ridice şi ea. „Aşa mă ascultați?" Cu stânga i-a prins încheieturile mâinilor, iar cu dreapta a pălmuit-o de câteva ori. O s-a clătinat şi ar fi căzut, dacă englezul nu ar fi ținut-o bine. „— Îngenunchează şi ascultați-mă: mă tem că René nu v-a educat cum trebuie. — De René ascult întotdeauna, a încercat O, bâlbâindu-se. — Confundați dragostea cu ascultarea. Mă veți asculta fără să mă iubiți şi fără să vă iubesc."

S-a simțit dintr-o dată cuprinsă de cea mai ciudată revoltă, contrazicând tăcută, în sinea-i, cuvintele pe care le auzea, contrazicându-şi jurământul de supunere şi de sclavie, contrazicând tot ceea ce promisese, propria dorință, nuditate, transpirație, contrazicându-şi tremurul picioarelor şi cearcănele din jurul ochilor. Se zbătea strângând din dinți de furie când a obligat-o să se aplece, prosternată, cu coatele pe covor şi capul între brațe, ridicându-i şoldurile pentru a o pătrunde în anus, sfâşiind-o aşa cum René îi spusese că o s-o facă. A urlat şi prima dată şi, apoi, de fiecare dată când bărbatul se retrăgea, de fiecare dată când se hotăra să intre iarăşi în ea. Urla de revoltă tot atât cât şi de durere, iar el înțelegea asta foarte bine, lucru de care femeia

era conştientă, ceea ce o făcea să fie tot mai învinsă, iar pe el tot mai mulţumit să o audă ţipând. Când a terminat şi a ridicat-o, gata să o trimită acasă, bărbatul a remarcat că lichidul pe care l-a lăsat în interiorul ei va începe încet-încet să se scurgă, colorat de sângele rănii pe care i-o făcuse şi că rana aceea îi va arde carnea până când se va modela pe măsura lui, căci fără îndoială îi va forţa de fiecare dată trecătoarea ascunsă între fese. Nu se va priva de acest mod de a o folosi, mod pe care René i-l rezervase, iar ea nu ar trebui să spere că va fi menajată. I-a amintit că se declarase de acord să fie sclava lui René şi a sa, însă îi părea puţin probabil ca ea să fi înţeles, în deplină cunoştinţă de cauză, la ce se angajase. Când va înţelege, va fi prea târziu pentru a mai scăpa. Ascultându-l, O îşi spunea că, poate, va fi la fel de târziu şi pentru el, oricât de mult timp va fi necesar pentru asta, fiindcă se va îndrăgosti de ea şi, puţin-puţin, tot o va iubi. Căci toată rezistenţa ei interioară, întregul timid refuz pe care încerca să îl manifeste nu aveau decât o singură raţiune: dorea să fie cât de puţin şi pentru Sir Stephen ceea ce era pentru René, iar englezul să simtă pentru ea mai mult decât simpla dorinţă. Şi asta nu fiindcă s-ar fi îndrăgostit de Sir Stephen, ci fiindcă îi era limpede că René îl iubeşte aşa cum băieţii îşi iubesc fraţii mai mari, iar ea simţea că, pentru a-l satisface, ar sacrifica-o de dragul exigenţelor lui Sir Stephen. Mai ştia că, divinizându-şi fratele mai mare, copiindu-l în atitudini, René, oricât de mult ar fi iubit-o, s-ar fi contaminat de dispreţ dacă Sir Stephen ar fi disprețuit-o, ceea ce nici nu i-ar fi trecut prin minte din cauza atitudinii bărbaţilor de la Roissy. Pentru că, la Roissy, el era stăpânul ei şi atitudinea celorlalţi, cărora o dăruia, depindea de propria lui atitudine. Aici însă nu mai era el stăpânul. Aici Sir Stephen era stăpânul lui René, iar acesta din urmă se punea pe el însuşi în cauză, fiindcă îl admira, dorea să îl imite, să rivalizeze cu el, motiv pentru care împărţea totul cu englezul şi i-o trecuse în posesie şi pe O. Şi, de data aceasta, era limpede ca lumina zilei că lucrurile erau foarte serioase. René o va mai iubi pe O doar în măsura în care Sir Stephen va considera că ea merită, dar, dacă o va face, va însemna că şi el o iubeşte. În mod evident, acum Sir Stephen era stăpânul, doar el dădea expresia exactă relaţiei dintre proprietar şi sclavii săi, orice şi-ar fi închipuit René. O nu se aştepta la nici un semn de milă, dar, oare, chiar nu-i putea smulge câteva semne de dragoste? întins pe jumătate în fotoliul uriaş din faţa şemineului, în care se aşezase şi înainte de plecarea lui René, o lăsase goală, în picioare, în faţa lui, zicându-i să îi aştepte ordinele. Ea aştepta fără să scoată un cuvânt. După

un timp, bărbatul s-a ridicat şi i-a spus să îl urmeze. Tot dezbrăcată, doar cu sandalele cu tocuri înalte şi cu ciorapii negri pe ea, urcase, în urma lui, scara şi intrase într-o cameră mică, atât de mică încât abia încăpeau un pat, într-un colţ, o măsuţă de toaletă şi un scaun între pat şi fereastră. Cămăruța dădea către o cameră mai mare, dormitorul lui Sir Stephen, şi ambele aveau o baie comună. O s-a spălat, s-a şters – pe prosop au rămas câteva pete rozalii –, şi-a scos sandalele şi ciorapii şi s-a culcat pe cearceaful rece. Perdelele erau desfăcute, iar afară era o noapte neagră, înainte de a închide uşa, Sir Stephen s-a apropiat şi i-a sărutat vârfurile degetelor, aşa cum făcuse şi când ea coborâse de pe scaunul de la bar, iar el îi lăudase inelul de fier. Îşi băgase în ea, mai apoi, şi mâinile, şi sexul, îi devastase anusul şi gura, însă nu găsise de cuviință să îşi aşeze buzele decât pe vârfurile degetelor ei. Spre dimineață, O a adormit plângând.

A doua zi, puțin înainte de prânz, şoferul lui Sir Stephen a condus-o pe O acasă. Se sculase la zece, o mulatră bătrână îi adusese o ceaşcă de cafea, îi pregătise baia şi îi dăduse hainele, cu excepția blănii, mănuşilor şi a genții, pe care le găsise pe canapeaua din salon, când coborâse. Încăperea era goală, jaluzelele ridicate şi perdelele desfăcute. De pe canapea se putea vedea grădina îngustă şi verde ca un acvariu, în care erau plantate doar iederă, ilex şi salbă-moale. În timp ce îşi îmbrăca mantoul de blană, mulatra i-a comunicat că Sir Stephen ieşise şi i-a întins un plic pe care se găsea doar inițiala ei. Înăuntru, două rânduri: „A telefonat René că o să vină pe la şase să vă caute la studio”. Semnat S. Şi un post-scriptum: „Cravaşa e pentru următoarea vizită.” O a privit în jur: pe masa dintre fotoliile pe care aseară stătuseră René şi Sir Stephen, lângă o vază cu trandafiri galbeni, era aşezată o cravaşă lungă şi subțire. Menajera aştepta lângă uşă.

O a strecurat scrisoarea în geantă şi a ieşit.

Aşadar, René îi telefonase lui Sir Stephen, nu ei. O dată ajunsă acasă, după ce s-a dezbrăcat şi a mâncat, îmbrăcată în rochia de casă, a mai avut timp să îşi refacă machiajul şi coafura, apoi să se îmbrace pentru a pleca la studio, unde trebuia să fie la ora trei. Telefonul nu a sunat. René nu a căutat-o. De ce? Ce i-o fi spus Sir Stephen? Cum or fi vorbit despre ea? Îşi amintea de cuvintele folosite de cei doi cu atâta naturalețe, vorbind despre plăcerile pe care le putea oferi corpul ei, în raport cu cerințele lor. Poate că nu avea îndeajuns exercițiul limbii engleze în această zonă a vocabularului, însă termenii francezi echivalenți erau de o josnicie absolută. Dar, până la urmă, de ce ar fi tratat-o altfel, când trecuse

prin tot atâtea mâini cât prostituatele din bordeluri? „Te iubesc, René, te iubesc, îşi repeta, chemându-l încetişor în singurătatea dormitorului, te iubesc, fă ce vrei din mine, numai nu mă părăsi, Dumnezeule, nu mă părăsi."

Cui i se face milă de cei care aşteaptă? E atât de uşor să îi recunoşti: după blândeţe, după privirea fals atentă la ceea ce îi înconjoară – ba nu, chiar atentă, însă la cu totul altceva decât lucrul spre care îşi ţintesc privirile –,după absenţa de care dau dovadă. Timp de trei ore, în studioul în care îi poza pentru nişte pălării un manechin roşcat şi durduliu, pe care nu îl cunoştea, O a fost chiar o asemenea absenţă scufundată în propriu-i interior de graba minutelor care treceau, de angoasă. Peste cămaşa şi juponul de mătase roşie îşi trăsese o fustă ecosez şi o vestă scurtă, din piele de căprioară. Roşul cămăşii de sub vesta întredeschisă îi sublinia paloarea feţei, iar miniona roşcată i-a spus că are un aer fatal. „De ce fatal?", s-a întrebat O. Cu doi ani mai înainte, până să îl întâlnească pe René şi să se îndrăgostească de el, ar fi putut jura: „Fatal, pentru Sir Stephen" şi ar fi adăugat: „O să vadă el!" Numai că dragostea ei pentru René şi a acestuia pentru ea îi răpiseră toate armele şi, în loc să îi dea noi dovezi despre propria ei putere, i le luaseră şi pe cele pe care le deţinea. Cândva era indiferentă, baletând printre cei de sex opus, distrându-se să îi ispitească printr-un gest sau cu un cuvânt pe băieţii care se îndrăgosteau de ea, fără însă a le acorda nimic, dăruindu-se apoi din capriciu şi doar o singură dată, una singură, ca recompensă, dar şi atunci aprinzând mai tare şi tratând cu cruzime o pasiune pe care nu o împărtăşea. Era sigură că bărbaţii o iubesc. Unul chiar încercase să se sinucidă. Când se întorsese, vindecat, de la clinica la care fusese transportat, se dusese la el, se dezbrăcase şi, interzicându-i să o atingă, se culcase pe pat. Alb ca varul de dorinţă şi de durere, acesta o contemplase timp de două ore, tăcut, împietrit de promisiunea pe care o făcuse. Nu a mai vrut să îl vadă de atunci. Nu fiindcă ar fi tratat cu uşurinţă dorinţa pe care o provoca. Ba chiar o înţelegea, sau îşi închipuia că o înţelege, cu atât mai mult cu cât resimţea o dorinţă similară (asta îşi spunea) faţă de prietenele ei sau pentru alte tinere necunoscute. Pe unele, care îi cedau, le ducea în hoteluri discrete, cu coridoare strâmte şi pereţi prin care treceau toate zgomotele. Altele o respingeau oripilate, însă ceea ce îşi închipuia că înseamnă dorinţa nu mergea mai departe de gustul pentru cuceriri, iar manierele ei de băiat rău, faptul că avusese câţiva iubiţi, dacă puteau fi numiţi aşa, durata relaţiilor ei, ba chiar curajul de care dădea dovadă, nu i-au folosit

la nimic în momentul în care l-a cunoscut pe René. În numai opt zile a învățat ce înseamnă frica, dar şi certitudinea, angoasa, până şi fericirea. René se arunca peste ea ca un tâlhar peste o prizonieră, iar ea chiar devenea prizonieră într-un mod delicios, simțind până în încheieturile mâinilor, până în călcâie, până în membre, până în cel mai secret loc al trupului şi al sufletului ei, legăturile mai invizibile decât cel mai fin fir de păr, mai puternice decât funiile cu care îl legaseră liliputanii pe Gulliver, legături pe care iubitul ei când le strângea, când le mai dădea drumul dintr-o singură privire. Nu mai era liberă? Ah! Mulțumescu-ți ție, Doamne, nu mai era liberă! Se simțea însă uşoară ca o zână plutind printre nori, ca peştele-n apă, amețită de fericire. Amețită fiindcă firele acestea subțiri, funiile acestea liliputane erau toate ținute într-o singură mână de către René, erau rețeaua de forțe prin care circula din acel moment însuşi curentul vieții ei. Lucrul acesta era atât de adevărat, încât, atunci când René o lăsa mai moale sau când ea îşi închipuia asta, când părea absent sau când se îndepărta pentru ceea ce ei i se părea un act de infidelitate, când nu se mai vedeau sau când nu îi mai răspundea la scrisori, când credea că nu mai vrea să o vadă, că nu o va mai iubi sau că, pur şi simplu, nu o mai iubeşte, simțea cum în ea se stinge totul, cum se sufocă. Iarba se înnegrea, ziua nu mai era zi şi nici noaptea noapte, ci doar o maşină infernală care alterna întunericul cu lumina, pentru a o tortura. Apa proaspătă o îngrețoşa. Se simțea o statuie de cenuşă, aspră, inutilă, damnată, ca statuile de sare ale Gomorei. Fiindcă era de vină. Cei care îl iubesc pe Dumnezeu şi pe care acesta îi părăseşte în întunericul nopții sunt vinovați pentru că au fost părăsiți. Şi îşi caută greşelile printre amintiri. Aşa cum şi ea şi le căuta pe ale sale. Nu găsea însă decât insignifiante concesii, lucruri care țineau mai degrabă de o anume predispoziție pentru dorințele pe care le trezea în alți bărbați decât de fapte concrete, bărbați cărora nu le acorda atenție decât în măsura în care fericirea pe care i-o aducea dragostea lui René, certitudinea că îi aparține, care o împlinea, o făcea să se abandoneze, să fie şi invulnerabilă, şi iresponsabilă de toate actele ei fără consecințe... Dar care acte? Căci nu avea să îşi reproşeze decât unele gânduri, unele tentații fugare. Totuşi, cu siguranță era vinovată şi, fără să vrea, René o pedepsea pentru o vină pe care nu o cunoştea (fiindcă rămăsese mereu înlăuntrul ei), dar pe care Sir Stephen o ghicise: uşurătatea. O se simțea fericită că René o trimitea să fie biciuită, să se prostitueze, fiindcă supunerea ei plină de pasiune îi oferea iubitului dovada apartenenței ei, dar şi fiindcă durerea şi ruşinea

provocate de bici, jignirea indusă de cei care o constrângeau la plăcere pe când o posedau, fiind atenți doar la plăcerea lor şi nepăsându-le de a ei, le considera răscumpărarea propriei ei vinovății. Fusese prinsă în îmbrățişări care i se păruseră dezgustătoare, palme care îi palpaseră sânii deveniseră intolerabile insulte, guri care îi aspiraseră buzele şi limba ca nişte lipitori moi şi abjecte, limbi şi sexe, ființe lipicioase, care îi mângâiaseră gura închisă şi orificiile de sub pântece strânse din toate puterile, o înmărmuriseră de o asemenea revoltă, încât nici biciul nu o mai putuse diminua. Însă li se deschisese tuturor, cu un dezgust şi o servilitate abominabile. Dar dacă, în pofida acestor lucruri, Sir Stephen avea dreptate? Dacă îi plăcea să se simtă degradată? Atunci josnicia ei era încă şi mai mare, iar René era chiar îndurător, consimțind să facă din O instrumentul plăcerii lui. În copilărie citise, scris cu litere roşii pe peretele alb al camerei în care locuise timp de două luni, în Țara Galilor, un text biblic de genul celor pe care protestanții şi le scriu în casele lor: „înfricoşare e să cazi în mâinile lui Dumnezeu cel viu". Ei nu, îşi zicea ea acum, nu e adevărat. Înfricoşare e să fii aruncat de mâinile Dumnezeului viu. De fiecare dată când René amâna clipa întâlnirii, cum o făcea şi în ziua aceea, întârziind – trecuse ora şase, ba chiar şi şase şi jumătate –, O era cuprinsă de nebunie şi de disperare, care o măcinau în gol. Nebunie fără de motiv, disperare fără de motiv, căci nimic nu era adevărat. René sosise, era acolo, neschimbat, iubind-o, fusese pur şi simplu reținut la consiliul de administrație sau de cine ştie ce activitate suplimentară şi nu avusese timp să o anunțe. Dintr-o dată, O țâşnea din camera ei de asfixiată şi totuşi fiecare dintre aceste accese de teroare lăsau loc în adâncul ei unei surde premoniții, unui avertisment al răului. Fiindcă la fel de bine René putea uita să o anunțe, să fie prins de golf sau de bridge, sau poate chiar de altcineva, căci desigur o iubea pe O, dar era liber, liber în ceea ce îl privea şi în ceea ce o privea, şi plutea în propria-i libertate cu uşurință, cu o mare uşurință. Şi nu va veni cumva o zi de moarte şi de cenuşă, o zi printre multe altele, care o să-i confirme nebunia, o zi în care camera de gazare nu îşi va mai deschide uşile? Ah! De-ar fi ca miracolul să dureze, să nu se evapore starea de grație, să nu mă părăsească René! O nu vedea, refuza să vadă din ziua prezentă mai departe decât ziua de mâine şi de poimâine, din săptămâna aceasta mai departe de săptămâna viitoare. Şi, pentru ea, fiecare noapte alături de René era o noapte pentru totdeauna.

În sfârşit, pe la şapte a sosit şi René, atât de bucuros să o

regăsească încât a sărutat-o de față cu electricianul care repara un proiector, cu micuțul manechin roşcat care ieşea din cabina de machiaj şi cu Jacqueline, pe care nimeni nu o aştepta, dar care intrase brusc, cocoțată pe pantofii ei cu tocuri cui. „— Încântător! a exclamat cea din urmă. Venisem să vă cer ultimele fotografii, dar cred că n-am nimerit momentul, am şters-o! — Domnişoară, vă implor, a strigat René, ținând-o în continuare de mijloc pe O, nu plecați!”

O le-a făcut prezentările. Supărată, roşcata a intrat la loc în cabina ei, electricianul se făcea că îşi vede de treabă. O se uita la Jacqueline şi simțea că şi René făcea acelaşi lucru. Aceasta era îmbrăcată în ținută de schi, aşa cum numai starurile care nici vorbă să facă schi poartă. Puloverul negru îi sublinia sânii mici şi foarte depărtați unul de altul, pantalonii pană, picioarele lungi de fată a zăpezilor. Totul la ea mirosea a zăpadă: reflexele albăstrui ale vestei gri din piele de focă erau zăpada la umbră; reflexele brumate ale părului şi genelor – zăpada în plin soare. Pe buze îşi dăduse cu un ruj qui tirait au capucine astfel încât, când zâmbea şi ridica ochii spre O, aceasta constata că nimeni nu ar fi putut rezista dorinței de a bea din apa lor verde şi mişcătoare sub genele de promoroacă, de a-i smulge puloverul pentru a-şi lipi palmele de sânii micuți. Lucrurile stăteau aşa: René nu sosise el mai devreme, dar acum, cu siguranța palpabilă a prezenței lui, O regăsea gustul şi pentru alte persoane, pentru ea însăşi, pentru lumea-ntreagă. Au coborât toți trei. Din zăpada care căzuse cu fulgi groşi, timp de două ceasuri, pe Strada Royale, nu se mai învârteau prin aer decât câteva musculițe albe şi subțiri, care le înțepau obrajii. Sarea aruncată pe trotuar scârțâia sub tălpi şi topea zăpada, iar O simțea cum vântul înghețat îi urca de-a lungul picioarelor şi o apuca de coapsele goale.

O ştia bine ce caută în tinerele pe care le urmărea. Nu se punea problema să îşi inducă impresia că poate rivaliza cu bărbații, nici să compenseze, printr-o conduită masculină, sentimentul inferiorității feminine, pe care altfel nici că l-ar fi realizat. Nu e vorbă, se surprinsese, pe la douăzeci de ani, când îi făcea curte celei mai frumoase dintre prietenele ei, scoțându-şi bereta pentru a o saluta, făcându-i loc să treacă, întinzându-i mâna pentru a o ajuta să iasă din taxi. Tot aşa, nu putea accepta să plătească decât ea, când mergeau împreună să bea un ceai în vreo patiserie. Îi săruta mâna şi, la nevoie, buzele, pe cât posibil în plină stradă. Numai că acestea erau şi metode asumate de dragul scandalului, din copilărie mai degrabă decât din convingere. În schimb,

gusturile ei se îndreptau către netezimea dulcilor buze rujate cedând sub apăsarea propriilor ei buze, către sclipirea de email sau de perlă a ochilor care se închideau pe jumătate în semiîntunericul paturilor, pe la cinci după-amiaza, când trăgea perdelele şi aprindea lampa de pe şemineu, către vocile care cerşeau: „Mai vreau! Ah! Te rog, mai vreau!”, către persistentul parfum marin care îi rămânea pe degete. Pentru aşa ceva avea un gust real şi profund. De aici şi bucuria vie pe care i-o oferea vânarea partenerelor. Poate că nu vânătoarea în sine, oricât de amuzantă sau de pasionantă ar fi fost, cât sentimentul libertății perfecte pe care aceasta i-l oferea. Întrucât chiar ea conducea jocul, ceea ce cu bărbații nu făcea niciodată, decât pe ocolite. Inițiativa cuvintelor era a ei, la fel a propunerii întâlnirilor, a săruturilor, şi încă în asemenea măsură încât prefera să fie ea prima care să sărute. De când avea şi iubiți, aproape că nici nu mai era de acord ca fata pe care o mângâia să o mângâie, la rândul ei. Pe cât era de grăbită să îşi vadă prietenele dezbrăcate, la cheremul ochilor şi mâinilor ei, pe atât i se părea fără rost să se mai dezbrace şi ea. Deseori căuta pretexte pentru a evita să o facă, spunând că îi este frig sau că e într-una dintre zilele acelea... De altfel, puține erau femeile cărora să nu le găsească ceva frumos. Îşi amintea că, pe când abia terminase liceul, îşi pusese în cap să seducă o fetiță urâțică şi neplăcută, mereu întoarsă pe dos, numai pentru pădurea ei de păr blond, ale cărei şuvițe prost tăiate păreau să amestece umbre şi lumini peste pielea spălăcită totuşi, dar a cărei textură era netedă, densă, fină, mată. Însă fata o alungase şi, dacă pe figura ei ingrată se putuse citi preț de câteva zile plăcerea, nu lui O i se adresa. Fiindcă O era pasionată de imaginea acelui abur care se împrăştie peste figuri, care le face atât de netede şi de tinere, de o tinerețe de undeva din afara timpului, care nu coboară până în copilărie, însă umflă buzele, măreşte ochii ca un fard şi face pupilele mai limpezi şi mai scânteietoare. Admirația aceasta era mai importantă decât satisfacerea amorului propriu, fiindcă nu modul în care ea acționa o emoționa în primul rând. La Roissy se simțise la fel de tulburată observând figura transfigurată a uneia dintre fete posedată de un necunoscut Goliciunea, abandonul trupurilor o tulburau peste măsură. Şi numai faptul că prietenele ei consimțeau să i se arate goale, într-o cameră încuiată, i se părea un cadou pe care niciodată nu îl va putea răsplăti. Goliciunea de vacanță, la soare, pe plajă, o lăsa rece. Nu din cauză că se petrecea în public, ci fiindcă aşa, în public şi parțială, nuditatea era într-o oarecare măsură protejată. Frumusețea

celorlalte femei pe care, cu o generozitate constantă, era înclinată să o considere mereu superioară frumuseții sale o liniştea totuşi în privința propriei frumuseți pe care o considera, pândind-o în oglinzi întâmplătoare, ca pe un reflex al frumuseții lor. Puterea prietenelor asupra ei, pe care o recunoştea, era, în acelaşi timp, garantul puterii ei asupra bărbaților. Şi ceea ce ea le cerea femeilor, cu o prea rară reciprocitate, găsea natural ca bărbații să se încăpățâneze să îi pretindă şi era fericită. Astfel, în acelaşi timp era complice şi al unora, şi al altora, câştigând pe ambele planuri. Erau şi partide dificile. Nu mai era nici o îndoială că O era îndrăgostită de Jacqueline, nici mai mult nici mai puțin decât mai fusese, înainte, şi de alte femei, admițând că termenul „îndrăgostită" (ceea ce era cam mult spus) era cel potrivit. Dar de ce oare nu i-o arăta?

Când au început să pocnească mugurii plopilor şi ziua să plece mai încet la culcare, când îndrăgostiții au început să se aşeze pe băncile din parcuri, la ieşirea de la serviciu, O a considerat că a venit vremea să o atace pe Jacqueline. Iarna i se păruse prea triumfătoare de sub blănurile ei, prea irizată, inaccesibilă, de neatins. Şi conştientă de toate acestea primăvara o trecea la taior, tocuri joase, pulovere. În sfârşit, aşa, cu părul scurt, tuns drept, semăna cu liceenele insolente de şaisprezece ani pe care O, liceană şi ea pe atunci, le apuca de mâini şi le trăgea tăcută în cine ştie ce vestiar gol, împingându-le printre paltoanele agățate în cuiere. Acestea cădeau pe jos, iar pe O o apuca un râs nebun. Colegele ei erau îmbrăcate în bluze de uniformă din stambă bej-gri, cu inițialele brodate cu fir de bumbac roşu pe piept. Trei ani mai târziu şi trei kilometri mai departe, într-un alt liceu, Jacqueline purtase şi ea acelaşi tip de bluză. O aflase asta din întâmplare, într-o zi când Jacqueline poza pentru nişte rochii de casă şi suspinase constatând că, dacă ar fi avut aşa ceva şi în liceu, ar fi fost mai fericită. Sau măcar dacă ar fi purtat uniforma aia obligatorie fără nimic pe dedesubt. „— Cum adică fără nimic? s-a interesat O. — Ei, fără rochie, ştiu şi eu? i-a răspuns modelul.

La care O a roşit încă nu se obişnuise să nu poarte nimic pe dedesubt şi orice cuvânt ambiguu îi părea o aluzie la condiția ei. Degeaba îşi tot repeta că, oricum, sub haine eşti gol. Se simțea goală ca italianca aceea din Verona care mersese să se ofere şefului asediatorilor pentru a-şi scăpa oraşul. Goală sub un mantou pe care era de ajuns să îl întredeschizi. Avea impresia că şi ea are de răscumpărat ceva, ca şi italianca, dar ce oare? Jacqueline era însă foarte sigură pe ea şi nu avea nimic de răscumpărat. Nu avea nevoie nici de confirmarea frumuseții, era destul să se privească

într-o oglindă. O se uita la ea umilită, spunându-şi că, dacă nu voiai să te faci de râs, nu îi puteai aduce decât flori de magnolie, fiindcă petalele lor groase şi mate trec uşor în brun-închis când se ofilesc, sau camelii, căci, în consistența lor de ceară, rozul li se amestecă uneori cu albul. Pe măsură ce iarna se îndepărta, bronzul vag care aurea pielea Jacquelinei se ştergea, odată cu amintirea zăpezii. În curând, doar cameliile i se vor potrivi. Numai că lui O îi era teamă să nu o ironizeze cu florile ei melodramatice. Într-o zi a adus cu ea un buchet mare de zambile albastre, al căror parfum semăna cu acela al tuberozelor, făcându-te să întorci capul după ele: onctuos, violent, persistent, aşa cum ar fi trebuit să aibă cameliile cele lipsite de miros. Jacqueline şi-a lipit de florile drepte şi proaspete nasul mongol şi buzele pe care, de cincisprezece zile încoace, nu le mai farda în roşu, ci în roz, zicând: „Sunt pentru mine?", aşa cum fac femeile cărora toată lumea le dăruieşte, tot timpul, cadouri. A mulțumit apoi, după care s-a interesat dacă René vine după O. Da, o să vină, i-a confirmat aceasta. O să vină, şi-a repetat în gând, şi pentru el Jacqueline cea fals nemişcată, fals tăcută, îşi va ridica o clipă ochii ale căror ape reci nu te priveau niciodată direct. Pe ea nimeni nu ar fi avut vreodată ce să o învețe: nici să tacă, nici să îşi lase mâinile, cu palmele desfăcute, să atârne de-a lungul corpului, nici să îşi lase capul uşor pe spate. O simțea că moare de dorință să îi prindă ceafa în palme, părul aproape platinat, să dea pe spate capul ascultător, să urmărească măcar cu vârfurile degetelor linia sprâncenelor. Numai că şi René ar fi vrut asta. Ştia bine de ce, altădată atât de îndrăzneață, ajunsese acum timorată, de ce de două luni, de când o dorea pe Jacqueline, nu îşi permitea nici un cuvânt, nici un gest prin care să i-o fi mărturisit, căutând mereu motive mincinoase pentru a-şi explica rezerva. Nu era adevărat că modelul era de neatins. Obstacolul nu era Jacqueline, ci unul ascuns chiar în sufletul ei, unul cum nu mai întâlnise vreodată. René o lăsa liberă, iar ea îşi detesta libertatea. Libertatea asta mai rea decât cel mai rău dintre lanțuri. Libertatea asta care o despărțea de iubitul ei. De zeci de ori ar fi putut, fără să-i adreseze vreun cuvânt, să o apuce pe Jacqueline de umeri şi să o lipească de perete, cum ai prinde un fluture cu un ac în insectar. Jacqueline n-ar fi mişcat şi, cu siguranță, nici măcar nu ar fi zâmbit. Numai că O era, de acum, asemenea acelor animale sălbatice care au intrat în captivitate şi sunt folosite de către vânători ca momeală pentru animalele libere, ca gonaci, şi care nu sar în picioare decât la ordin. Acum ea era aceea care, uneori, palidă şi tremurând, se lipea cu spatele de

perete, bătută în cuie de propria tăcere, legată de aceasta, atât de fericită că poate să tacă. Aştepta ceva mai bun decât permisiunea de a o face, pentru că permisiunea o obținuse deja. Aştepta ordinul. Care nu i-a venit de la René, ci de la Sir Stephen.

Pe măsură ce lunile treceau, de când René o dăruise lui Sir Stephen, O observa cu groază că în ochii iubitului ei importanța englezului era din ce în ce mai mare. Realiza, în acelaşi timp, că, poate, se înşela imaginându-şi o asemenea evoluție când, în realitate, nu era vorba decât despre recunoaşterea unei stări de fapt preexistente şi despre mărturisirea unui vechi sentiment. Mai remarcase şi că René alegea să îşi petreacă împreună numai acele nopți care urmau serilor în care o chema Sir Stephen, fiindcă acesta nu o păstra până dimineața decât atunci când iubitul ei era plecat din Paris. Mai remarcase şi că, dacă René era prezent şi el în vreo seară acasă la englez, nici nu se atingea de ea decât pentru a o oferi şi mai bine lui Sir Stephen, eventual ținând-o la dispoziția lui în cazul în care femeia se zbătea. Se întâmpla, cu totul rar, să nu plece, şi asta doar la cererea expresă a gazdei. Şi atunci rămânea îmbrăcat, cum o făcuse întâia oară, tăcut, aprinzând țigară de la țigară, punând lemne în foc, turnându-i în pahar lui Sir Stephen, fără însă a bea şi el. O simțea că o supraveghează ca un îmblânzitor animalul pe care l-a dresat, atent ca acesta să îi facă cinste cu perfecta ascultare, ba chiar mai mult, ca garda de corp a unui prinț, ca omul de încredere al şefului bandei, care i-a adus acestuia, din stradă, o prostituată, iar acum e atent la comportamentul ei. Dovada că, în situația dată, René îşi dovedea vocația de slugă, de acolit, era modul în care pândea orice schimbare pe fața lui Sir Stephen şi deloc pe figura ei. Sub ochii lui, femeia se simțea deposedată de însăşi voluptatea în care i se puteau îneca trăsăturile. René aducea prinosul lui de omagiu şi de admirație, ba chiar de gratitudine lui Sir Stephen, care îl făcuse să se nască pentru a doua oară, observându-i plăcerea la care ajungea prin ceva dăruit de el. Fireşte, totul ar fi putut fi mai simplu dacă englezului i-ar fi plăcut băieții. O nu se îndoia că iubitul ei, care nu avea nimic de împărțit cu cei de acelaşi sex, i-ar fi acordat totul lui Sir Stephen, cu pasiune, până în cele mai mici detalii, satisfăcându-i şi cele mai exigente pretenții. Numai că englezului nu îi plăceau decât femeile. O îşi dădea seama că, dincolo de modalitățile în care îşi împărțea trupul între ei, bărbații ajungeau la ceva mai misterios şi poate mai rafinat decât o simplă comuniune de dragoste, la o relație care o tulbura, însă căreia nu îi putea nega realitatea şi puterea. Oare de ce totuşi această

împărțire conținea, într-o anumită măsură, ceva abstract? Doar la Roissy aparținuse în aceeaşi clipă şi în acelaşi loc şi lui René, şi altor bărbați. Oare de ce, în prezența lui Sir Stephen, iubitul ei se abținea nu doar să o aibă, dar şi să îi dea ordine? (Cel mult le transmitea pe ale celuilalt.) L-a întrebat, sigură dinainte de răspunsul pe care îl va primi. „— Din respect, i-a explicat René. — Bine, dar eu sunt a ta. — În primul rând, eşti a lui Sir Stephen."

Aşa era, cel puțin în sensul cedării ei absolute în favoarea englezului, ale cărui dorințe privitoare la persoană ei primau în fața dorințelor lui René şi chiar ale ei însăşi. Dacă iubitul ei decisese să meargă amândoi la teatru, dar Sir Stephen îi telefona cu o oră mai înainte pentru a o solicita, René venea după ea la studio, după cum conveniseră, însă pentru a o conduce până la uşa celuilalt, unde o lăsa singură. O dată, o singură dată, O îi ceruse lui René să îl roage pe Sir Stephen să schimbe ziua de întâlnire, într-atât îşi dorea să fie împreună la o serată pe care şi-o programaseră. Iubitul ei însă o refuzase. „Draga mea, îi spusese, tot nu ai înțeles că nu îți mai aparții şi că stăpânul de care depinzi nu mai sunt eu?" Nu numai că a refuzat-o, dar l-a mai şi prevenit pe Sir Stephen de solicitarea lui O şi, de față cu ea, l-a rugat să o pedepsească cu cruzime, în aşa fel încât femeia nici măcar să nu mai îndrăznească să se gândească la faptul că s-ar putea dispensa de ascultarea ordinelor. „Cu siguranță", răspunsese englezul. Se găseau în mica încăpere ovală, cu podea de marchetărie, a cărei unică piesă de mobilier era un gheridon negru, încrustat cu sidef, încăpere care dădea către salonul mare, vopsit în galben şi gri. René nu a rămas decât trei minute, atât cât să o trădeze pe O şi să audă răspunsul lui Sir Stephen. Apoi i-a strâns acestuia mâna, i-a zâmbit tinerei şi a plecat. L-a văzut, pe fereastră, cum traversa curtea. Nu şi-a întors capul. L-a auzit trântind portiera, a ajuns până la ea torsul motorului apoi, într-o oglinjoară prinsă în perete, şi-a zărit propria imagine: albă de disperare şi de frică. Mecanic, în momentul în care trecea prin fața lui Sir Stephen care îi deschisese uşa salonului şi se dăduse la o parte ca să îi facă loc, l-a privit: şi el era la fel de palid. Într-o strălucire a traversat-o certitudinea, care s-a şi evaporat imediat, că o iubeşte. Deşi nu era convinsă şi se ironiza pentru asemenea idee, tot s-a simțit reconfortată şi s-a dezbrăcat ascultătoare, la un simplu gest al bărbatului. Şi, pentru întâia oară de când o tot chema de două sau de trei ori pe săptămână şi o folosea fără grabă, lăsând-o să aştepte, goală, poate şi un ceas înainte de a se apropia de ea, ascultându-i rugămințile fără a-i răspunde vreodată – fiindcă din când în când

ea se ruga de el –, repetându-i aceleaşi comenzi în aceleaşi momente, ca într-un ritual, deşi ea ştia foarte bine când gura ei trebuia să îl mângâie şi când, în genunchi, cu capul afundat în mătasea canapelei, nu trebuia să îi ofere decât fesele, de care, de la o vreme, se folosea fără să o mai rănească, într-atât se deschisese pentru el, pentru cea dintâi oară aşadar, deşi descompusă de groază, sau poate că tocmai din această cauză, şi în pofida disperării în care o aruncase trădarea lui René, dar poate că şi din cauza acestei disperări, O s-a abandonat cu adevărat. Şi tot pentru întâia oară, când ochii ei blânzi, în care i se putea citi consimțământul, au întâlnit privirile ardente ale englezului, acesta i-a vorbit dintr-o dată în franceză, tutuind-o: „— Îți voi pune un căluş fiindcă vreau să te biciuiesc până la sânge. Îmi permiți să o fac? — Sunt a ta", i-a răspuns O.

Stătea în picioare, în mijlocul salonului, iar brațele ridicate şi lipite unul de celălalt, pe care brățările de la Roissy le țineau legate în aceeaşi poziție, cu un lănțişor, de inelul de pe tavan, unde altădată atârnase o lustră, făceau ca sânii să îi iasă şi mai mult în evidență. Sir Stephen i-a mângâiat, apoi i-a sărutat, apoi a sărutat-o pe gură o dată, de zece ori. Niciodată nu mai făcuse asta. După ce i-a pus căluşul, care i-a umplut gura cu gustul lui de pânză umedă şi i-a împins limba în fundul gâtului, şi în care abia de-şi putea înfige dinții, a luat-o de păr cu blândețe, dar ea tot s-a clătinat pe picioarele goale. „Iartă-mă, O", i-a şoptit (niciodată nu îi ceruse iertare), apoi i-a dat drumul şi a lovit-o.

Când, după miezul nopții, René s-a întors la O după ce mersese singur la serata unde trebuiau să ajungă împreună, a găsit-o culcată, tremurând în nailonul alb al cămăşii de noapte. Sir Stephen o adusese şi o culcase chiar el, după ce o sărutase iarăşi. Ceea ce i-a mărturisit. Cum i-a mărturisit şi că nici nu-i mai dădea prin cap să nu îl asculte pe Sir Stephen, înțelegând că, astfel, René va conchide că bătaia îi era necesară şi plăcută, ceea ce aşa şi era, fără a fi fost singura motivație a noii ei relații cu englezul. Printre altele, mai era sigură şi de faptul că acesta le era la fel de necesar, atât ei, cât şi lui René. Pe cât îi era acestuia din urmă groază de a o lovi, astfel încât nu se putuse nicicând hotărî să o facă, pe atât îi plăcea să o vadă zbătându-se şi să o audă strigând. Doar o singură dată utilizase Sir Stephen cravaşa de față cu el. René o aplecase pe femeie, lipind-o de tăblia mesei, şi o ținuse acolo nemişcată. Fusta îi alunecase la loc, iar el i-o ridicase din nou. Poate că René avea nevoie de gândul că atunci când nu era cu O, când era plecat la plimbare sau la muncă, aceasta se răsucea, gemea şi plângea sub

loviturile biciului, cerea îndurare fără a o obține, ştiind că durerea şi umilința îi soseau prin voința lui de bărbat care o iubea şi căruia îi plăcea să o ştie pătimind astfel. La Roissy îi pusese pe valeți să o biciuiască. În Sir Stephen descoperise stăpânul riguros, ceea ce el nu putea fi. Faptul că bărbatul pe care îl admira cel mai mult pe lume o plăcuse şi el, şi îşi luase asupra lui sarcina de a o face ascultătoare, sporea pasiunea lui René, lucru pe care O îl vedea limpede. Toate gurile care îi scotociseră întreaga ei gură, toate mâinile care îi palpaseră sânii şi pântecele, toate sexele care se afundaseră în carnea ei şi care dovediseră cu asupra de măsură că nu era decât o prostituată, o şi consacraseră în acelaşi timp şi într-o anume măsură în Elizeul iubirii. Dar toate acestea nu însemnau nimic, în ochii iubitului ei, pe lângă dovada oferită de Sir Stephen. De fiecare dată când pleca din brațele englezului, René căuta în ea parcă pecetea unui zeu. O înțelegea perfect că, dacă o trădase câteva ceasuri mai înainte, asta era pentru a provoca noi peceți, încă şi mai crude. Ştia la fel de bine că motivația de a le provoca putea dispărea, căci Sir Stephen nu se întorcea din drum. Cu atât mai rău. Deşi era mai bine decât ar fi visat. Tulburat, René privea lung trupul subțire pe care cicatrice groase ca nişte frânghii treceau peste umeri, spate, fese, pântece şi sâni, întretăindu-se din când în când. Din loc în loc, picături de sânge. „Ah! Te iubesc!”, l-a auzit şoptind. S-a dezbrăcat cu mâini tremurânde, a stins lumina şi s-a întins lângă ea, care, pe întuneric, a gemut tot timpul cât el a posedat-o.

Rănile de pe corpul lui O au avut nevoie de aproape o lună pentru a se şterge. În locurile unde pielea se rupsese îi rămăseseră linii mai albe, ca de la nişte răni vechi. Oricum, întâmplarea nu i-ar fi ieşit din memorie, căci amintirea ei era continuu susținută de atitudinea celor doi bărbați. Fireşte că René avea o cheie de la apartamentul lui O. Nu îi dăduse însă prin minte să îi ofere una şi englezului, poate pentru că acesta nu şi-a manifestat niciodată dorința de a trece pe la ea. Însă faptul că o adusese acasă în seara aceea l-a făcut pe René să priceapă dintr-o dată că ar fi fost posibil ca uşa apartamentului, pe care doar el şi O aveau cum să o descuie, putea fi considerată de către Sir Stephen ca un obstacol, o barieră, o restricție concepută de către René, ceea ce ar fi trecut în derizoriu dăruirea iubitei lui, în absența libertății de a intra în casa ei în orice clipă ar fi dorit. Pe scurt, a mai făcut o cheie, i-a înmânat-o lui Sir Stephen şi nu i-a comunicat lui O decât când englezul a acceptat să o primească. Tinerei nici nu-i dădea prin minte să protesteze, ba chiar şi-a dat în curând seama că, în

aşteptarea lui Sir Stephen, trăia o linişte de neînțeles. A aşteptat îndelung, întrebându-se dacă o va surprinde în plină noapte, dacă va profita de vreo absență a lui René, dacă va veni singur sau dacă, pur şi simplu, va veni vreodată. Nu îndrăznea să îi vorbească despre asta lui René. Într-o dimineață când, din întâmplare, menajera nu era prezentă şi când se trezise mai devreme decât de obicei aşa încât, la ora zece, era deja îmbrăcată şi se pregătea să iasă în oraş, a auzit cheia învârtindu-se în broască şi a țâşnit spre uşă strigând: ,,René!", pe de o parte pentru că el apărea câteodată astfel, pe de alta fiindcă se gândise la el. Însă era Sir Stephen care, zâmbind, i-a spus: „Ei bine, hai să îl sunăm pe René". Atâta doar că, reținut de nişte afaceri la birou, acesta nu putea veni decât peste o oră. Cu inima bătând de să-i spargă pieptul şi întrebându-se de ce este atât de emoționată, O îl privea pe Sir Stephen aşezând receptorul în furcă. Încheind convorbirea, bărbatul a aşezat-o pe pat, i-a luat capul în palme şi i-a deschis gura pentru a o săruta. Tânăra a simțit că se sufocă într-o asemenea măsură încât ar fi căzut, dacă el nu ar fi sprijinit-o şi nu ar fi ridicat-o. Nu înțelegea de ce este atât de tulburată, de ce o asemenea spaimă o gâtuie când, până la urmă, de ce rău pe care să nu îl fi experimentat deja s-ar mai fi putut teme din partea lui Sir Stephen? El a rugat-o să se dezbrace şi a privit-o cum o face, ascultătoare, fără să scoată un cuvânt. Nici nu era de mirare, doar era obişnuită cu el, cu a se şti goală sub privirile lui, sub tăcerile lui, cu aşteptarea hotărârilor lui privitoare la modul de a atinge plăcerea. A fost nevoită să recunoască, în sine, că îşi făcea iluzii şi că, dacă era atât de tulburată de loc şi de oră, de faptul că în această cameră nu s-a mai aflat nicicând dezbrăcată în fața lui Sir Stephen, adevăratul motiv al tulburării era mereu acelaşi: deposedarea ei de sine însăşi. Singura diferență era că deposedarea o sensibiliza mai mult acum, când nu mai avea loc nici într-un spațiu în care se deplasa special pentru a se supune actului de deposedare, nici noaptea, ca o coparticipare la vis, nici pe timp de zi, ca o paralelă existență clandestină, cum putea fi considerată trecerea pe la Roissy în raport cu viața ei alături de René. Lumina puternică a dimineții de mai metamorfoza actul clandestin în act public. De acum, realitatea nopții şi cea a zilei vor fi aceeaşi realitate. De acum... Iar O îşi spunea: în sfârşit! Iată din ce se năştea strania senzație de siguranță amestecată cu groază, căreia simțea că se abandonează şi pe care o presimțise fără să o fi înțeles. De acum nu vor mai fi hiaturi, timpi morți, întreruperi. Cel aşteptat, căci fusese aşteptat, era acum aici şi stăpân. Sir Stephen

era un stăpân în alt chip decât René, exigent şi sigur. Cât de pasional s-ar fi iubit O şi René, între ei persista un soi de egalitate (ce nu ar fi trebuit să privească decât vârsta) care, în ea, anula sentimentul ascultării şi conştiința supunerii. Ceea ce iubitul ei dorea, dorea şi ea imediat, din simplul motiv că el i-o cerea. În ceea ce îl privea pe Sir Stephen, s-ar fi zis că René îi trecuse şi ei propria admirație, propriul respect. De ordinele lui Sir Stephen, O asculta ca de nişte ordine în sine şi îi era recunoscătoare de câte ori îi comanda ceva. Chiar dacă bărbatul îi vorbea în franceză sau în engleză, o tutuia sau îi vorbea cu dumneavoastră, ea nu îi va spune niciodată altfel decât Sir Stephen, ca o străină, ca o servitoare. O îşi zicea că ar fi fost mai potrivit apelativul „Doamne! “, dacă ar fi îndrăznit să îl pronunțe aşa cum i-ar fi convenit ei, ca venind din partea unui sclav. Îşi mai zicea că oricum totul mergea bine, fiindcă şi René era fericit să iubească în ea pe sclava lui Sir Stephen. Aşadar, după ce îşi aşezase veşmintele la piciorul patului, după ce îşi pusese papucii cu tocuri înalte, aştepta cu ochii în pământ, în fața englezului care se sprijinise de fereastră. Soarele traversa perdelele de muselină cu picățele şi îi încălzea şi ei şoldurile. O nu mai încerca să îşi pună la punct înfățişarea, dar se gândea, rapid, că ar fi putut să se mai parfumeze, că nu a apucat să îşi fardeze sfârcurile, că, din fericire, avea papucii în picioare, căci lacul de pe unghii începuse să se scorojească. Apoi, a conştientizat dintr-o dată că, de fapt, ceea ce aştepta, în tăcere şi în plină lumină, şi nu îndrăznea să îşi mărturisească nici măcar ei era ca Sir Stephen să îi facă un semn sau să îi ordone să îngenuncheze în fața lui, să îi desfacă pantalonii şi să îl mângâie. Ei, nu! Fiindcă s-a gândit de una singură la asta, s-a înroşit toată şi, odată cu roşeața din obraji, a ajuns-o şi simțul ridicolului: câtă pudoare pentru o prostituată! în acelaşi moment, englezul a rugat-o să se aşeze la măsuța de machiaj, întoarsă către oglindă, şi să îl asculte. La origine, măsuța nu avusese utilitatea pe care i-o dăduse O, aşezând-o lângă o policioară joasă, prinsă în perete, pe care pusese tot felul de perii şi de flacoane, în fața unei oglinzi mari, Restauration, lângă care adusese un fotoliu micuț pe care, stând, se putea vedea în întregime. Sir Stephen, vorbindu-i aşa, aşezată cu spatele la el cum îi ceruse să fie, mergea prin încăpere apropiindu-se şi îndepărtându-se de ea. Imaginea lui traversa din când în când luciul oglinzii, în spatele imaginii femeii, ca o reflectare din depărtări, fiindcă apele oglinzii erau verzui şi un pic tulburi. Cu mâinile atârnând şi cu genunchii desfăcuți, O şi-ar fi dorit să îi oprească imaginea reflectată, pentru a-i răspunde mai

uşor. Întrucât bărbatul îi punea, într-o engleză exactă, întrebare după întrebare, ultimele pe care O şi-ar fi putut închipui că i le-ar pune, presupunând că ar fi făcut-o vreodată. Abia de-şi începuse şirul întrebărilor când, dintr-o dată, s-a întrerupt pentru a o răsturna pe O în fotoliu, făcând-o să alunece înainte, în aşa fel încât, cu piciorul stâng ridicat pe brațul fotoliului, cu celălalt puțin îndoit, în plină lumină, tânăra oferea privirilor ei, dar şi ale lui, în oglindă, imaginea sexului perfect deschis, ca şi când un amant invizibil abia s-ar fi retras din ea. Sir Stephen şi-a reluat apoi întrebările cu fermitatea unui judecător şi tonul unui confesor. Fără a-l vedea întrebând-o, O se putea vedea pe ea răspunzând. După revenirea de la Roissy, a mai aparținut şi altor bărbați decât lui şi lui René? Nu. Dar de dorit, a dorit-o? Nu. Se mângâia în nopțile în care dormea singură? Nu. Avea prietene care o mângâiau sau pe care le mângâia? Nu (a fost un „nu" mai şovăitor). Dar prietene pe care le dorea? Ei bine, da, pe Jacqueline, doar că prietenă era cam mult spus. Camaradă ar fi fost mai exact, dacă nu chiar colegă, după cum se numesc fetele bine crescute între ele în pensioanele de bună calitate. Sir Stephen a întrebat-o dacă are fotografii cu Jacqueline şi a ajutat-o să se ridice pentru a le căuta. René i-a descoperit în salon, intrând cu sufletul la gură fiindcă urcase toate cele patru etaje în fugă. O stătea în picioare în fața mesei pe care străluceau, albe şi negre, ca nişte băltoace în plină noapte, toate pozele Jacquelinei. Stând pe jumătate pe masă, englezul le lua una câte una, cu o mână, pe măsură ce O i le întindea, şi le aşeza pe masă. Cealaltă mână o ținea pe sexul femeii. Din clipa în care i-a dat bună ziua lui René, fără a-şi dezlipi mâna de pe sexul ei, ba chiar afundându-şi şi mai mult degetele, nu i s-a mai adresat ei, ci doar iubitului ei. Motivația i s-a părut limpede: René fiind şi el prezent, acordul între el şi Sir Stephen se putea stabili şi în ceea ce o privea, însă, dincolo de asta, ea nu era decât ocazia sau obiectul acordului, nu avea de ce să fie întrebată, nu avea de ce să răspundă, tot ceea ce trebuia să facă, ba chiar tot ceea ce trebuia să fie, se hotăra în afara ei. Prânzul se apropia. Îndrăznețe, razele soarelui cădeau pe masă, se rostogoleau peste marginile fotografiilor. O ar fi vrut să le dea la o parte, să le netezească, pentru a nu se deteriora din cauza gesturilor ei de acum nesigure, adusă în pragul gemetelor de mâna lui Sir Stephen, care o înflăcăra. Nu a mai reuşit să aranjeze nimic şi, într-adevăr, a început să suspine culcată pe spate, pe masă, printre fotografii, cu picioarele larg desfăcute, atârnând peste marginea tăbliei, aşa cum o aruncase englezul dezlipindu-şi mâna

de sexul ei. Picioarele nu îi atingeau podeaua, iar unul dintre papuci îi căzuse fără zgomot pe covorul alb. Lumina soarelui îi inundase chipul. Şi-a închis ochii. Mult mai târziu însă şi-a amintit, ca despre un eveniment pe care îl mai trăise, iar la început nu a fost deloc frapată de asta, că aşa, zăcând ameţită, asistase şi la un dialog între Sir Stephen şi René, un dialog care, parcă, nu o privea. Şi, într-adevăr, mai trăise o scenă similară, căci, întâia oară când iubitul ei o adusese la Sir Stephen, bărbaţii discutaseră despre ea în aceeaşi manieră. Numai că, pe atunci, englezul nu o cunoştea şi, dintre cei doi, René vorbise mai mult. Iar de atunci Sir Stephen o mulase pe toate fanteziile sale, o fasonase pe măsura lui, îi ceruse şi obţinuse de la ea, ca şi când era de la sine înţeles, cele mai jignitoare concesii. Ea nu îi mai putea oferi nimic ce el să nu fi primit deja. Cel puţin, aşa credea. Englezul vorbea, tocmai el, atât de rezervat ca discurs, în faţa ei, iar cuvintele lui, ca şi cele ale lui René, când acesta răspundea, arătau că bărbaţii reluaseră o conversaţie care se mai purtase între ei şi al cărei subiect era tocmai O. Era vorba despre maxima ei eficientizare, despre a pune în comun ceea ce folosirea ei separată le arătase fiecăruia că le poate aduce. Sir Stephen a recunoscut cu plăcere că tânăra era cu mult mai emoţionantă când trupul ei purta varii urme, oricare ar fi fost acelea, măcar şi pentru faptul că acele urme o obligau să nu poată trişa şi dovedeau, imediat ce erau observate, că le era permis totul în ceea ce o privea. Fiindcă acele urme însemnau un singur lucru: dovada – constant reînnoită, mereu alta. René, spunea Sir Stephen, avea dreptate să îşi dorească să fie biciuită. Drept care au hotărât să fie biciuită cât de des va fi necesar, nu doar pentru plăcerea de a-i vedea lacrimile şi auzi ţipetele, dar şi pentru ca, încontinuu, câteva urme să îi marcheze corpul. O asculta aşa, răsturnată pe masă şi arzândă, nemişcată, părându-i-se că Sir Stephen, printr-o stranie substituţie, vorbea pentru ea, în locul ei, ca şi când s-ar fi găsit el însuşi în trupul ei şi i-ar fi trăit neliniştea, angoasa, ruşinea, dar şi orgoliul secret şi plăcerea sfâşietoare pe care le resimţea în special când se afla singură în mijlocul trecătorilor, pe stradă, când urca în autobuz sau la studio, printre manechine şi tehnicieni, spunându-şi că oricare dintre cei între care se găsea, dacă ar fi avut un accident şi ar fi trebuit culcat şi chemat medicul, şi-ar fi păstrat secretele, leşinat ori nu, spre deosebire de ea, căci secretele ei nu ţineau de tăcere şi nu depindeau doar de ea. De acum nu ar mai fi putut, chiar dacă ar fi dorit-o, să îşi permită nici cel mai mic capriciu, şi chiar acesta era sensul uneia dintre întrebările englezului. Fără să se dea ea însăşi

în vileag, nu îşi mai putea permite nici cele mai nevinovate lucruri, precum tenisul sau înotul. Interdicția aceasta chiar îi plăcea, i se materializa în fața ochilor precum grilajul unei mănăstiri care interzice fizic fetelor închise acolo să îşi mai aparțină ori să evadeze. Din acest motiv, cum va evita oare să nu o respingă Jacqueline şi, în acelaşi timp, cum îi va explica, dacă nu adevărul, atunci cel puțin o parte din el?

Soarele mai făcuse ceva drum pe cer şi, de acum, nu îi mai lumina direct chipul. Umerii i se lipiseră de fotografiile peste care era culcată, iar pe genunchiul drept simțea marginea aspră a hainei englezului, care se apropiase de ea. Şi el, şi René au luat-o de câte o mână şi au ajutat-o să se ridice. Cel din urmă i-a adunat papucii. Trebuia să se îmbrace. Abia în timpul mesei, la Saint-Cloud, pe malul Senei, rămas singur cu ea, Sir Stephen şi-a reluat interogatoriul. La baza gardului viu, de lemn câinesc, care mărginea esplanada umbrită unde erau aşezate mesele acoperite cu fețe albe, se întindea un şir de bujori roşu închis, abia înfloriți. Lui O i-a luat destul timp pentru a încălzi cu coapsele goale scaunul de fier pe care se aşezase, ascultătoare, ridicându-şi fusta înainte ca Sir Stephen să îi fi făcut vreun semn. Se auzea zgomotul apei lovindu-se de bărcile legate de o platformă de lemn, la marginea esplanadei. Englezul stătea în fața femeii care vorbea fără grabă, hotărâtă să nu lase să îi scape nici un cuvânt care să nu reprezinte adevărul. Sir Stephen dorea să ştie de ce lui O îi plăcea Jacqueline. Ah, dar nu era deloc grea întrebarea: pur şi simplu fiindcă era prea frumoasă pentru O, ca acele păpuşi mari cât ei, care sunt dăruite copiilor săraci, şi pe care aceştia nu îndrăznesc vreodată să le atingă. Pe de altă parte ştia că, dacă nu i-ar fi vorbit şi nu ar fi încercat să şi-o apropie, ar fi însemnat că nici nu o dorea cu adevărat. Ajunsă aici, şi-a ridicat ochii pe care până în acel moment îi ținuse coborâți, uitându-se la bujori, şi şi-a dat seama că Sir Stephen îi priveşte fix buzele. Oare o asculta sau, pur şi simplu, era atent la sunetul vocii ei şi la mişcarea buzelor? A amuțit dintr-o dată, iar privirea englezului s-a ridicat şi a întâlnit-o pe a sa. Ceea ce i-a citit în ochi a fost de data aceasta atât de limpede pentru ea încât, pricepând, bărbatul a pălit. Dacă într-adevăr o iubea, îi va ierta oare faptul că şi-a dat seama? Tânăra nici nu-şi putea întoarce privirile, nici surâde, nici vorbi. Dacă într-adevăr o iubea, cu ce avea să schimbe asta lucrurile? Şi dacă ar fi fost amenințată cu moartea, tot atât de incapabilă de vreun gest ori de fugă s-ar fi dovedit, cu genunchii ei de cauciuc. Fără îndoială, nu dorea din partea ei decât supunerea în fața

propriei dorințe, atâta vreme cât aceasta va dura. Dar, oare, numai despre dorință să fi fost vorba când, din ziua în care René i-o predase, o cerea şi o ținea lângă el din ce în ce mai mult, uneori numai pentru a o şti prezentă, fără a-i cere altceva? Se găsea acum în fața ei, la fel de tăcut şi de nemişcat ca şi ea. La masa vecină, nişte oameni de afaceri discutau sorbind din cafeaua neagră şi atât de tare încât parfumul ei ajungea până la masa lor. Două americance, disprețuitoare şi foarte bine aranjate, îşi aprinseseră țigările, deşi erau abia la jumătatea mesei. Pietrişul scârțâia sub paşii chelnerilor. Unul dintre ei se apropiase pentru a umple paharul lui Sir Stephen, golit pe trei sferturi. Dar de ce să mai torni în paharul unei statui, al unui somnambul? Acesta însă nu a intervenit. O a simțit, încântată, că, dacă privirea cenuşie şi arzătoare i-ar fi părăsit ochii, ar fi făcut-o numai pentru a se agăța de mâinile, de sânii ei, pentru a i se întoarce din nou către ochi. A văzut născându-se, în sfârşit, o umbră de surâs, căruia a îndrăznit să îi răspundă. Dar de pronunțat măcar un singur cuvânt, asta chiar îi era peste putință. Şi aşa, abia de respira. „O...”, a şoptit Sir Stephen. „Da”, a răspuns tânăra, cuprinsă de slăbiciune. „O, ceea ce vă voi spune am hotărât împreună cu René. Dar şi eu...” S-a întrerupt. O nu avea să afle vreodată dacă s-a întâmplat aşa fiindcă ea a închis ochii din cauza emoției sau fiindcă şi el îşi pierduse suflul. A aşteptat ca ospătarul să le schimbe farfuriile şi să îi aducă lui O meniul, pentru ca aceasta să îşi poată comanda desertul. O l-a întins lui Sir Stephen. Sufleu? Da, sufleu. Durează douăzeci de minute. Bine, douăzeci de minute. Chelnerul a plecat. „ Îmi trebuie mai mult de douăzeci de minute”, i-a comunicat Sir Stephen. A continuat cu voce egală şi ceea ce i-a spus a convins-o rapid pe O că măcar un lucru era sigur, că o iubea, ceea ce nu schimba cu nimic datele problemei, dacă nu se putea numi totuşi schimbare ciudatul respect şi ardoarea cu care îi vorbea. „Aş fi fericit dacă ați accepta”, în loc să o roage pur şi simplu să fie de acord cu cererile lui. Şi totuşi nu era vorba decât despre ordine cărora O nu avea de ce să li se sustragă. I-a comunicat observația lui Sir Stephen, care a recunoscut că aşa şi era. „Răspunde-mi, totuşi, i-a cerut bărbatul. „Voi face tot ceea ce doriți”, a răspuns O, iar ecoul a ajuns-o din urmă: „Voi face tot ceea ce vrei”, îi spunea lui René. O şoaptă i-a scăpat: „René...” Englezul a auzit-o. „René ştie ceea ce vreau de la tine. Ascultă-mă.” Vorbea în engleză, cu voce joasă şi înfundată, care nu putea fi percepută de la mesele învecinate. Când chelnerii s-au apropiat, s-a întrerupt, apoi a reluat fraza chiar de unde rămăsese, când aceştia s-au îndepărtat.

Ceea ce spunea părea neobişnuit pentru liniştitul loc public în care se aflau şi totuşi încă şi mai neobişnuit era ceea ce spunea şi faptul că O asculta, ca şi când ar fi fost cel mai firesc dintre lucruri. Mai întâi i-a amintit că, în prima seară când venise la el, îi dăduse un ordin pe care nu îl ascultase şi că a pălmuit-o, deşi ordinul nu i l-a mai dat de atunci. Ar fi de acord acum cu ceea ce refuzase atunci? O a înțeles că nu ajungea doar să fie de acord, ci să o spună cu gura ei, să i se audă cuvintele zicând da, se va mângâia de fiecare dată când i se va cere. A spus-o şi a revăzut salonul în galben şi gri, plecarea lui René, revolta, focul care îi ardea între genunchii desfăcuți, culcată cum era, goală, pe covor. Diseară, în acelaşi salon... Ba nu, Sir Stephen nu a precizat nimic, ci doar a continuat remarcând că René nu a posedat-o nicicând în prezența lui (dar nici a altcuiva), pe când el a posedat-o în fața lui René (după cum şi alții au făcut-o, la Roissy). Nu trebuia să tragă de aici concluzia că doar de la René i se trăgea acest gen de umilire, de a fi dăruită de bărbatul care o iubea unui bărbat care nu o iubea, ajungând astfel, poate, şi la plăcere. Insista îndelung şi brutal: îşi va deschide sexul, anusul şi gura tuturor prietenilor săi care o vor dori, când se vor întâlni cu aceştia. O se îndoia că această insistență i se adresa numai ei, nu şi lui însuşi, şi din ea nu a reținut decât cuvintele „bărbatul care o iubea”. De ce altă dovadă mai avea nevoie? De altfel, o să o ducă şi el, la vară, la Roissy. Nu a mirat-o izolarea în care a fost menținută mai întâi de René, acum şi de el? Numai pe ei îi vedea, fie împreună, fie pe rând. Când Sir Stephen dădea recepții în casa lui din Strada Poitiers, pe O nu o invita. Nu luase niciodată masa la el acasă. Nici René nu îi prezentase vreodată prietenii lui, cu excepția lui Sir Stephen. Va continua să fie ținută deoparte, fiindcă el deține, de acum, privilegiul de a dispune de ea. Să nu îşi închipuie însă că a fi a lui înseamnă a fi mai puțin proprietatea privată a lui René. Din contră. (Ceea ce îi rupea inima lui O era că Sir Stephen urma să aibă pentru ea exact acelaşi statut ca şi René.) Inelul din fier şi aur pe care îl purta la mâna stângă – îşi amintea cum îi fusese ales, atât de strâmt încât trebuise să fie forțat pentru a intra pe deget, aşa că de scos nici nu mai putea fi vorba – era semnul stării ei de sclavie, dar ca sclav comun mai multor bărbați. Numai hazardul făcuse ca, din toamnă încoace, să nu fi întâlnit nici un inițiat de la Roissy care să îi fi remarcat fiarele. Sau poate că se făcuseră că nu le remarcă... Pluralul „fiare”, în care întrevăzuse echivocul atunci când Sir Stephen îl utilizase în sensul că „fiarele îi stăteau bine”, nu mai era deloc echivoc acum, ci o formulă de recunoaştere.

Englezul nu utilizase şi o a doua formulă care să lămurească ale cui erau „fiarele” pe care O le purta. Dacă acum O ar fi fost întrebată, ce ar fi răspuns oare? A ezitat. „— Lui René şi dumneavoastră, a răspuns până la urmă. — Nu, i-a întors-o Sir Stephen. Mie. René doreşte ca, în primul rând, să asculți de mine.”

Doar O ştia asta foarte bine, de ce încerca să trişeze? Peste câtăva vreme, în orice caz înainte de a se întoarce la Roissy, va trebui să accepte un marcaj definitiv, care nu o va dispensa de statutul de sclavă comună, dar o va desemna şi ca sclavă particulară a lui, după care, dacă urmele de bici ori de cravaşă vor mai fi reînnoite, vor fi, în orice caz, discrete şi superficiale. (Ce marcaj? Ce va însemna? Cum adică, definitiv? O era terifiată, fascinată, murea de curiozitate să ştie, să afle imediat. Evident însă, Sir Stephen nu avea chef deocamdată să îi explice. Şi cu adevărat trebuia să accepte, să consimtă în toată puterea cuvântului, fiindcă niciodată nu va fi pedepsită cu forța, fără să fi consimțit, avea libertatea să refuze, nimic altceva nu o ținea în sclavie în afara iubirii şi a însuşi sentimentului sclaviei. Chiar aşa, ce o împiedica să plece?) Totuşi, înainte de a i se impune marcajul respectiv, înainte ca Sir Stephen să instituie obiceiul de a o biciui în aşa fel încât urmele să rămână mereu vizibile, după cum stabilise împreună cu René, i se oferea o amânare: timpul care îi va fi necesar pentru a o convinge pe Jacqueline să îi cedeze. Stupefiată, O a ridicat fruntea şi l-a privit pe Sir Stephen. De ce? De ce Jacqueline? Dacă Jacqueline îl interesa pe Sir Stephen, ce legătură avea asta cu ea? „— Sunt două motive, i-a explicat englezul. Primul, şi cel mai puțin important, este că vreau să te văd sărutând şi mângâind o femeie. — Cum ați vrea, a exclamat O, admițând că mă va accepta şi mă va dori şi ea, să accepte şi prezența dumneavoastră? — Nu e mare lucru, la nevoie, prin trădare, însă mă bazez pe tine să obții încă şi mai mult, fiindcă al doilea motiv pentru care doresc să fie a ta este ca să o aduci la Roissy.”

O a pus la loc, pe farfurioară, ceaşca pe care o ținea în mână, tremurând atât de tare încât a vărsat pe fața de masă amestecul de zaț şi de zahăr care mai rămăsese. Ca o ghicitoare, vedea în pata cafenie, care se întindea, imagini de nesuportat: ochii înghețați ai Jacquelinei în fața valetului Pierre, şoldurile, fără îndoială la fel de sclipitoare ca şi sânii, pe care O nu le văzuse încă, oferite de sub rochia largă de catifea suflecată, lacrimile scurgându-i-se pe pufuşorul obrajilor, gura fardată şi căscată lăsând să-i scape urlete, părul drept lipindu-i-se de fruntea transpirată... Nu,

imposibil, nu ea, nu Jacqueline. „— Imposibil, a şoptit O. — Ba da, i-a răspuns Sir Stephen. Cum crezi că sunt recrutate fetele pentru Roissy? De altfel, o dată ce ai adus-o, restul nu te mai priveşte. Dacă va vrea să plece, va pleca. Vino."

S-a ridicat brusc, lăsând pe masă banii pentru consumație. O l-a urmat până la maşină, a urcat şi s-a aşezat. Abia ajunşi în Bois de Boulogne, Sir Stephen a şi întors pe o mică alee, unde a luat-o în brațe.

III.ANNE-MARIE ŞI INELELE

O crezuse, sau vrusese să creadă, pentru a-şi găsi scuze, că Jacqueline se va dovedi o sălbatică, însă realitatea îi demonstră aproape imediat că se înşela. Aerul pudic, asumat de model când închidea uşa cămăruței cu oglindă în care îşi scotea şi îşi punea rochiile, era destinat să o seducă pe O, să o incite să forțeze o poartă care, de altfel, era larg deschisă, dar al cărei prag nu îndrăznea să îl treacă. Jacquelinei nici pe departe nu-i putea trece prin cap că decizia lui O s-a luat, până la urmă, de către o autoritate din afara ei şi nu a fost rezultatul respectivei strategii. Mai întâi, O s-a distrat. Simțea o surprinzătoare plăcere, în timp ce o ajuta, de exemplu, să îşi aranjeze coafura, după ce Jacqueline îşi dezbrăcase veşmintele în care o fotografiase şi îşi pusese puloverul strâns la baza gâtului şi colierul de turcoaze în nuanța ochilor ei, la ideea că seara Sir Stephen va afla fiecare dintre gesturile fetei, dacă o lăsase pe O să-i strângă, peste puloverul negru, sânii micuți şi depărtați unul de celălalt, dacă pleoapele cu gene mai deschise la culoare decât pielea i se coborâseră sau dacă gemuse. Când O o săruta devenea parcă mai grea, imobilă şi atentă, oarecum, în brațele acesteia, întredeschizându-şi gura şi trăgând-o de păr. O trebuia să aibă mereu grijă să o lipească de cadrul uşii sau de masă şi să o țină de umeri. Ar fi alunecat altfel pe jos, cu ochii închişi, fără să se plângă. Imediat însă ce o lăsa din brațe redevenea de gheață, râzând străină, spunând: „M-ai murdărit de ruj" şi ştergându-se la gură. Tocmai pe străina aceasta îi plăcea lui O să o trădeze, urmărind cu minuție, pentru a nu uita să povestească vreun amănunt, roşirea înceată a obrajilor, parfumul de salvie al transpirației feței. Nu s-ar fi putut spune nici că

Jacqueline se apăra, nici că devenea neliniştită. Când ceda săruturilor lui O – până una-alta nu îi acordase decât dreptul la săruturi, pe care le primea fără a le întoarce –, o făcea dintr-o dată şi, s-ar fi putut spune, cu totul, devenind subit o alta pentru zece secunde ori pentru cinci minute. În restul timpului era în egală măsură provocatoare şi alunecoasă, de o incredibilă abilitate a eschivei, găsind întotdeauna ceva care nu era în ordine pentru a nu da naştere vreunui gest, vreunui cuvânt, vreunei priviri cel puțin care să permită potrivirea dorințelor celei care triumfa şi celei care era învinsă, lăsând să se creadă că era atât de uşor să i se forțeze buzele. Singurul indiciu după care te puteai lua, bănuind tulburarea din străfundurile apei privirilor ei, era, uneori, un soi de umbră involuntară a unui surâs care părea, pe fața ei triunghiulară, surâsul unei pisici, şi el, în egală măsură, nehotărât, lipsit de persistență, neliniştitor. Lui O nu i-a trebuit totuşi prea mult pentru a remarca faptul că două lucruri, de care Jacqueline nu era conştientă, produceau surâsul acela. Primul erau cadourile, al doilea, evidența dorinței pe care o inspira, cu condiția totuşi ca dorința să vină din partea unei persoane care îi putea fi utilă sau care o flata. Cu ce îi putea fi O utilă? Dar dacă, în mod excepțional, Jacqueline pur şi simplu se bucura că ea o doreşte fiindcă o reconforta această dovadă de admirație şi, de asemenea, fiindcă dorința unei femei este lipsită de pericole şi de consecințe? O era în acelaşi timp convinsă că dacă, în loc să îi fi adus Jacquelinei un clips de sidef sau ultimul model de fular de la Hermes, pe care cuvintele „Te iubesc” erau imprimate în toate limbile pământului, de la japoneză la irocheză, i-ar fi oferit cei zece sau douăzeci de mii de franci care păreau să îi lipsească în permanență, fata ar fi încetat să îi tot spună că nu are timp să treacă pe la ea pentru a lua masa împreună şi să se ferească de mângâieri. Dovada însă nu a avut-o niciodată. Abia dacă deschidea gura în fața lui Sir Stephen că acesta îi şi reproşa ritmul lent în care acționa. René a fost cel care a intervenit. De cele cinci sau şase ori când acesta venise să o caute pe O la studio, iar Jacqueline era şi ea acolo, au plecat toți trei ba la Weber, ba în vreunul dintre barurile englezeşti din apropiere de Madeleine. René o privise pe Jacqueline cu acelaşi amestec de interes, siguranță şi obrăznicie cu care se uita la fetele de la Roissy, care îi erau la dispoziție. Pe armura strălucitoare şi puternică a Jacquelinei, insolența aluneca fără a lăsa urme, fără ca aceasta să pară măcar că o sesizează. Printr-o ciudată contradicție, în schimb, O era cea atinsă, găsind insultătoare față de Jacqueline

atitudinea pe care o considera absolut corectă şi normală în ceea ce o privea. Dorea să îi ia apărarea fetei sau să fie singura care să o posede? I-ar fi fost tare dificil să răspundă, cu atât mai mult cu cât nu era a ei. Încă! Reuşita, trebuia să recunoască, s-a produs mulțumită lui René. În trei rânduri, la ieşirea de la bar, unde o făcuse pe Jacqueline să bea ceva mai mult whisky decât ar fi fost cazul – pometii îi deveniseră roz şi strălucitori, iar privirile dure –, o condusese acasă, înainte de a merge cu O la Sir Stephen. Manechinul locuia într-una dintre acele pensiuni întunecate, de familie, din Passy, în care se îngrămădiseră ruşii albi în primele zile ale imigrării şi de unde nu mai plecaseră. Culoarea antreului imita lemnul de stejar, în scobiturile balustradelor era plin de praf, iar mocheta verde era atât de uzată încât pete mari, albe, o acopereau. De fiecare dată când René, care nu trecuse niciodată pragul, încerca să intre, Jacqueline striga „Nu! Mulțumesc mult!" şi sărea din maşină ca arsă, trântind portiera în spatele ei. Într-adevăr, focul era în spatele ei, îşi zicea O. Era de admirat cum ghicise, deşi nimeni nu o informase. Cel puțin ştia că trebuie să se ferească de René chiar şi aşa, insensibilă cum o făcea să pară detaşarea de care dădea dovadă. Dar chiar era insensibilă? Fiindcă, din punctul de vedere al lipsei de sensibilitate, erau deja doi care o jucau, iubitul ei nefăcând, nici el, excepție. O înțelesese de ce Jacqueline refuza cu atâta sălbăticie să îl lase pe René să intre, singura dată când o putuse urma până în camera ei. Ce s-ar fi ales din prestigiul ei, din legenda pe care o construiseră în alb-negru în paginile verzui ale luxoaselor reviste de modă, dacă altcineva în afara unei femei ca ea ar fi văzut din ce bârlog sordid ieşea, zi de zi, animalul acela somptuos? Patul nu era niciodată făcut, abia dacă avea o cuvertură aruncată neglijent pe el, cearşaful de dedesubt era cenuşiu şi unsuros, fiindcă Jacqueline nu se culca în nici o seară fără să îşi maseze fața cu cremă şi adormea prea repede pentru a-i mai da prin cap să se şteargă. Cândva, o perdea pesemne că mascase toaleta, însă din ea nu mai rămăseseră, agățate de o vergea metalică, decât două inele de care atârnau câteva capete de ață. Nici o culoare nu mai era clară, nici a covorului, nici a hârtiei ale cărei flori roz şi gri urcau ca o vegetație nebună şi împietrită pe un fals spalier alb. Ar fi trebuit smuls totul, lăsați pereții goi, aruncat covorul, desfăcută podeaua. În orice caz şi fără întârziere, ar fi trebuit înlăturate dungile de jeg care ieşeau în relief, în straturi, pe emailul lavaboului, şterse şi puse în ordine flacoanele de demachiant şi cutiile de cremă, ştearsă pudriera, măsuța de toaletă, aruncate cârpele murdare, deschise ferestrele.

Numai că, dreaptă şi proaspătă, şi curată, şi mirosind a lămâiță şi a flori sălbatice, impecabilă, de nemânjit, Jacqueline îşi bătea joc de mizerabila ei magherniță. În schimb, de ceea ce nu îşi bătea joc, şi care o apăsa, era familia ei. Însă tocmai din cauza acelei maghernițe, despre care O îi povestise cu nevinovăție, René îi sugerase o propunere care avea să le schimbe viața, propunere acceptată de Jacqueline exact din cauza familiei. Era vorba ca fata să locuiască împreună cu O. Familie ar fi fost prea puțin spus. Mai degrabă un trib, o hoardă: bunică, mătuşă, mamă, ba chiar şi o servitoare, patru femei între cincizeci şi şaptezeci de ani, fardate, urlătoare, sufocate sub mătăsurile negre şi sub mărgelele de jais, bocind, pe la patru dimineața, în filmul gros al țigărilor, la lumina palidă a candelelor de sub icoane, patru femei în clinchetul paharelor cu ceai, ale căror guri şuierau bolovănos într-o limbă pe care Jacqueline şi-ar fi dat jumătate din viață numai să o poată uita, înnebunită de obligația de a le asculta, de a le auzi sau măcar de a le vedea. Când îşi zărea mama ducând la gură bucățica de zahăr, pentru a-şi bea ceaiul, punea jos cana de ceai şi o întindea înapoi, în cloaca aceea searbădă, acoperită de praf, lăsându-le baltă pe toate trei, bunică, mamă şi sora mamei, toate trei cu părul vopsit negru ca pana corbului, cu sprâncenele unite, cu ochi mari de vite revoltate, lăsându-le în dormitorul mamei ei, care era folosit şi ca salon de primire, în care până şi servitoarea ajunsese să le semene. Fugea trântind uşile în urma ei, iar ele o strigau: „Şura, Şura, porumbițo!”, ca în romanele lui Tolstoi, fiindcă, de fapt, nu se numea Jacqueline. Jacqueline era numele pe care şi-l alesese pentru meseria ei, un nume ca să îşi uite adevăratul nume şi, o dată cu el, căminul sordid şi tandru, pentru a putea ieşi în lumina diurnă franceză, într-o lume solidă, în care există bărbați care te iau de nevastă, care nu dispar în expediții misterioase ca tatăl ei, pe care nu l-a cunoscut niciodată, marinar baltic pierdut printre ghețurile de la Pol. Numai cu el semăna, îşi spunea cu furie şi plăcere, numai cu el, de la care moştenise părul, pometii, pielea cenuşiu-cafenie şi ochii prelungiți către tâmple. Singurul lucru pentru care îi era recunoscătoare mamei sale era că îi dăduse ca tată demonul acela transparent, pe care zăpada l-a luat înapoi, aşa cum îi ia pământul pe ceilalți bărbați. Însă îi era ciudă pe ea că îl uitase îndeajuns ca, într-o bună zi, după o relație de scurtă durată, să se nască o fetiță negricioasă, sora ei de mamă, cu tată declarat necunoscut – care avea acum cincisprezece ani şi se numea Natalie. Nu o vedea decât în vacanțe. Pe tatăl acesteia, nicicând. Dar de plătit, el îi plătea Nataliei internatul la un liceu

din apropierea Parisului şi mamei Nataliei o rentă din care să poată duce un trai modest, într-o trândăvie care li se părea paradisul, ele, trei femei şi servitoarea lor, ba chiar şi Jacqueline, până când îşi luase zborul. Ceea ce ea câştiga din meseria de manechin sau de model, cum se zicea în manieră americană, şi nu cheltuia pe farduri, pe lenjerie, pe încălțăminte sau îmbrăcăminte de lux, cu preț preferențial dar, oricum, tot foarte scump, se pierdea în străfundurile pungii familiale, dispărând nu se ştie cum. Sigur că Jacqueline putea găsi pe cineva care să o întrețină şi ocazii se iviseră suficiente. Acceptase chiar unul sau doi amanți, nu atât fiindcă îi plăcuseră (mă rog, nici nu îi displăcuseră!), cât pentru a-şi dovedi că era capabilă să inspire dorință şi iubire. Singurul dintre cei doi (al doilea) care era şi bogat îi făcuse cadou un inel cu o perlă rozalie, foarte frumoasă, pe care o purta la mâna stângă, însă, cum refuzase să locuiască împreună, iar el, la rândul lui, refuzase să o ia de nevastă, îl părăsise fără cine ştie ce regrete, îngrijorată să nu cumva să fi rămas gravidă, aşa cum crezuse, drept care trăise câteva zile de groază. Nu, să locuiască împreună cu un amant, asta ar fi însemnat să îşi piardă şansele de viitor, să facă ceea ce făcuse mama ei cu tatăl Nataliei. Era imposibil. Însă cu O, lucrurile se schimbau. O politicoasă ficțiune permitea să lase să se creadă că, pur şi simplu, Jacqueline se instala în aceeaşi locuință alături de o camaradă, cu care urma să o împartă. O urma să folosească unui dublu scop: va juca rolul amantului care o face pe fata pe care o iubeşte să simtă că trăieşte, şi o şi ajută în acest sens, dar şi al aceluia, în principiu opus, de cauțiune morală. Prezența lui René nu era într-atât de oficializată încât să rişte să compromită ficțiunea. Numai că, în plan secund, cine ar fi putut spune dacă decizia Jacquelinei nu avea ca mobil exact prezența bărbatului? Cădea oricum în sarcina lui O, şi doar într-a ei, să încerce să îi convingă mama. Niciodată O nu avusese atât de pregnant senzația că e o trădătoare, un spion, trimisa unei organizații criminale, ca atunci când s-a găsit în fața femeii aceleia care îi tot mulțumea pentru prietenia dovedită față de fiica ei. În sinea ei, în timp ce pleda, îşi refuza misiunea şi motivele pentru care ajunsese acolo. Da, Jacqueline va veni să locuiască împreună cu ea, însă O nu va putea niciodată, absolut niciodată să îi dea ascultare într-atâta lui Sir Stephen încât să o tragă şi pe Jacqueline în povestea care începuse la Roissy. Deşi, totuşi... Fiindcă, abia ce s-a instalat în camera care i s-a atribuit, la cererea lui René, şi pe care acesta dădea uneori semne că ar ocupa-o (în realitate dormea în patul cel mare, al lui O), că gazda s-a şi trezit,

în pofida oricărei aşteptări, cuprinsă de dorința violentă de a o poseda cu orice preț, chiar dacă ar fi fost nevoită să o vândă, pentru a-şi atinge scopul. După alte toate, îşi zicea O, frumusețea Jacquelinei ajunge pentru a o apăra, ce mă bag eu? Şi dacă chiar trebuie redusă la condiția la care şi eu sunt redusă, ce e atât de rău? – mărturisindu-şi cu jumătate de gură şi totuşi tulburată, cât de plăcut era să şi-o imagineze goală şi lipsită de apărare, umăr la umăr cu ea, la fel ca ea.

Încă din săptămâna în care, cu permisiunea mamei sale, Jacqueline s-a mutat la O, René s-a arătat foarte grăbit, invitând o dată la două zile fetele la cină sau la filme pe care le alegea, în mod ciudat, numai dintre cele polițiste, cu poveşti despre traficanți de droguri ori cu trafic de carne vie. Se aşeza între ele, le lua încetişor de mână şi nu mai spunea un cuvânt. O însă îl zărea, la fiecare scenă de violență, pândind reacția emoțională pe figura celeilalte şi descoperind doar puțin dezgust, care îi trăgea în jos colțurile gurii. Le conducea apoi acasă cu maşina lui decapotabilă, iar vântul nopții şi viteza aruncau părul des şi blond al fetei peste obrajii dăltuiți parcă în piatră, peste fruntea micuță, ajungându-i până peste ochi. Ca să şi-l repună în ordine, aceasta scutura capul şi îşi trecea mâna prin el, băiețeşte. Înțelegând că fusese primită acasă la O, care era iubita lui René, Jacqueline considera fireşti familiaritățile bărbatului. Admitea, din această cauză, fără nici o ezitare ca René să intre în camera ei, sub pretextul că uitase nu se ştie ce acte pe acolo, ceea ce era o minciună, O ştia foarte bine, doar ea golise toate sertarele secretairului olandez de mari dimensiuni, incrustat cu flori de marchetărie, îmbrăcat în piele, mereu deschis, care se putea ridica şi coborî după dorință şi care nu se potrivea deloc cu stilul iubitului ei. De ce l-o mai fi ținut? De la cine l-o fi avut? Eleganța lui greoaie, lemnul de culoare deschisă erau singurul lux din camera cam întunecată, cu fereastra spre nord, către curtea interioară, cu pereții de cenuşiul oțelului şi podeaua bine cernită şi rece, contrastând cu celelalte camere, luminoase, ale căror ferestre dădeau spre trotuar. Jacqueline nu se plângea, i se părea foarte bine. Aşa va accepta mai uşor să împartă cu O cele două camere din față, să doarmă cu ea, după cum acceptase din prima zi să împartă baia, bucătăria, fardurile, parfumurile, masa. Ei bine, aici O se înşela. Jacqueline era legată pasional de ceea ce îi aparținea, de perla ei roz, de exemplu, în schimb simțea indiferență absolută pentru ceea ce nu era al ei. Dacă ar fi fost dusă într-un palat, lucrul nu ar fi interesat-o nici cât negru sub unghie decât dacă i s-ar mai fi spus şi: palatul vă

aparține şi vă vom dovedi prin act notarial. Dacă dormitorul gri era plăcut ori nu îi era complet egal, şi nu pentru a scăpa a mers să se culce în patul celeilalte. Şi nici pentru a-i dovedi acesteia o recunoştință pe care nu o resimțea în nici un fel, pe care însă O i-o dovedea din plin, fericită chiar să abuzeze de recunoştința Jacquelinei, de existența căreia era convinsă. Pur şi simplu, fata ținea la plăcerile ei şi considera agreabil şi practic să îi fie produse de o femeie, în brațele căreia nu risca nimic.

Cinci zile după ce îşi desfăcuse valizele şi îşi aranjase lucrurile cu ajutorul lui O, după ce René le adusese acasă pe la zece seara şi plecase ca şi în cele două seri anterioare, în care le mai scosese în oraş, şi-a făcut apariția firesc, în cadrul uşii, goală şi udă încă după baie, întrebându-şi prietena: „Sigur nu se mai întoarce?" şi, fără a mai aştepta răspunsul, strecurându-se în patul cel mare. S-a lăsat îmbrățişată şi mângâiată fără a răspunde, gemând, mai întâi, încetişor, apoi mai tare, şi mai tare, țipând, în sfârşit. A adormit luminată din plin de lampa roz, de-a latul patului, cu genunchii desfăcuți, cu pieptul uşor scos în față, cu palmele desfăcute. Transpirația îi strălucea între sâni. O a acoperit-o şi a stins lumina. Două ceasuri mai târziu, când a luat-o iarăşi în brațe, pe întuneric, Jacqueline nu s-a opus, însă i-a şoptit „Nu mă obosi prea tare, mâine mă scol devreme".

Tocmai atunci Jacqueline, în afara meseriei de model, încerca încă una, nu mai puțin lipsită de ritmicitate, dar mai captivantă: începuse să fie angajată pentru mici roluri. Era greu de ştiut dacă era sau nu mândră de lucrul acesta, dacă îl considera ori nu primul pas într-o carieră în care şi-ar fi dorit celebritatea. Dimineților se smulgea din pat mai degrabă cu furie decât cu elan, făcea un duş şi se farda în grabă, nu accepta decât o ceaşcă mare de cafea amară, pe care O abia de avea timp să i-o pregătească, şi îşi lăsa vârfurile degetelor sărutate surâzând mecanic, cu privirea înciudată. O era dulce şi călduță în haina ei de casă din vigonie albă, cu părul pieptănat, cu fața spălată, dar cu mina cuiva care se va duce înapoi la culcare. Totuşi, nu era aşa. O încă nu îndrăznise să îi explice prietenei ei. Adevărul era că, în fiecare zi când Jacqueline pleca la studiourile din Boulogne, unde filma, la ora când copiii intră în clasă şi micii funcționari în birouri, O, care altădată într-adevăr stătea acasă, acum, aproape în fiecare dimineață, se îmbrăca şi ea. „Îți trimit maşina, îi spusese Sir Stephen, mai întâi o va duce pe Jacqueline în Boulogne, apoi se va întoarce să te ia şi pe tine". Astfel încât O ajungea în fiecare dimineață la Sir Stephen, când soarele, în drumul lui pe boltă, nu

lumina decât fațadele îndreptate către răsărit, ceilalți pereți erau încă reci, iar umbrele de sub arborii din grădini se micşorau gradat. Nici ajunsă în strada Poitiers, pregătirile nu erau încheiate. Norah, mulatra, o conducea pe O în camera în care, în cea dintâi seară, Sir Stephen o lăsase să doarmă şi să plângă de una singură, aştepta să îşi lase jos geanta, să îşi scoată mănuşile şi hainele, să le pună pe pat, de unde le lua şi le încuia, după ce le aranjase cum trebuie, chiar în fața lui O, într-un dulap încastrat în perete, după care, dându-i o pereche de papuci verzi cu tocuri înalte, care făceau zgomot la fiecare pas, i-o lua înainte, îi deschidea uşile până ajungeau la biroul lui Sir Stephen, unde se dădea la o parte pentru a o lăsa să intre. O nu se împăca niciodată cu aceste pregătiri şi cu a se arăta goală în fața bătrânei răbdătoare, care nu îi vorbea şi abia dacă o privea, i se părea la fel de teribil ca şi atunci când stătea dezbrăcată în fața valeților de la Roissy. În papucii ei mari, de pâslă, ca o călugăriță, bătrâna mulatră aluneca în linişte din încăpere în încăpere. În timp ce o urma, O nu îşi putea lua ochii de la cele două colțuri ale baticului ei şi, de fiecare dată când deschidea uşile, de la pumnul ei de porțelan brun închis, care părea tare ca lemnul bine uscat. În acelaşi timp, cu un sentiment aflat complet la antipodul spaimei pe care i-o inspira (contradicție pe care tânăra nu şi-o putea explica), O resimțea un soi de mândrie pentru faptul că servitoarea aceasta a lui Sir Stephen (ce o fi fost ea pentru englez şi de ce i se încredințase rolul de maestru de ceremonii, pentru a cărui îndeplinire nu părea deloc făcută?) era martoră că şi ea – ca şi altele, aduse aici, probabil, la fel ca ea, cine poate şti? – merita să fie folosită de stăpân. Fiindcă Sir Stephen poate că o iubea, sigur că o iubea, iar O simțea că nu era prea departe momentul când o va lăsa nu doar să înțeleagă asta, dar i-o va şi spune. Pe măsură ce sporeau dragostea şi dorința englezului față de ea, acesta se dovedea tot mai îndelung, tot mai fără grabă, tot mai minuțios în exigența-i. Păstrând-o astfel lângă el dimineți întregi, uneori aproape fără să o atingă, dorind doar să fie mângâiat, ea se dedica recunoscătoare, foarte recunoscătoare în cazul în care cererile lui luau formă de ordine. Fiece abandon era zălogul unuia nou, pe care îl aştepta şi de care se achita ca şi când ar fi fost vorba despre un drept câştigat. Ciudat cât putea fi de satisfăcută, dar acesta era adevărul. .. Biroul lui Sir Stephen, situat deasupra salonului în gri şi galben rezervat serilor, era mai strâmt şi cu tavanul mai jos. Nu existau nici canapea, nici divan, ci doar două fotolii Régence acoperite cu tapițerie înflorată. O se aşeza adesea pe unul dintre ele, numai că bărbatul prefera, în

general, să o țină mai aproape, la îndemână, aşa că, atunci când nu se ocupa de ea, ținea să o ştie aşezată pe birou, în stânga lui. Biroul era aşezat perpendicular pe perete, aşa că tânăra se putea sprijini de rafturile cu dicționare şi anuare legate. Telefonul se lipea de coapsa ei stângă, iar soneria lui o făcea, de fiecare dată, să tresară. Ridica receptorul şi răspundea: „Din partea cui?", repeta numele cu voce tare şi fie îl trecea lui Sir Stephen, fie se scuza, în funcție de semnul pe care i-l făcea acesta. Când avea de primit pe cineva, bătrâna Norah îl anunța şi îl lăsa să aştepte timpul necesar pentru a o conduce pe O în camera în care se dezbrăcase şi de unde venea să o ia după ce musafirul plecase, iar Sir Stephen apăsase pe butonul soneriei. Cum Norah intra şi ieşea din birou de mai multe ori în fiecare dimineață, fie pentru a-i aduce stăpânului cafeaua sau corespondența, fie pentru a ridica storurile sau pentru a goli scrumierele, cum era singura care avea dreptul să intre, dar şi consemnul de a nu bate niciodată la uşă, cum aştepta mereu în linişte, dacă avea ceva de spus, ca Sir Stephen să îi dea cuvântul, s-a întâmplat o dată să intre exact când O stătea aplecată pe birou, cu brațele şi capul lipite de pielea acestuia şi fesele oferite, aşteptând ca englezul să o pătrundă. A ridicat capul. Norah nici nu s-a uitat la ea, nici nu a făcut alte gesturi decât de obicei. Numai că de data aceea era clar că Norah ar fi vrut să-i întâlnească lui O privirea. Ochii negri şi duri, fixați în ai ei, fără a-ți fi putut da seama dacă sunt indiferenți ori ba, figura brăzdată de riduri şi imobilă au tulburat-o într-atâta pe O încât a schițat o mişcare, ca pentru a-i scăpa lui Sir Stephen. Acesta însă a înțeles intenția şi i-a apăsat cu o mână mijlocul spre tăblia mesei, ca să nu mai poată mişca, iar cu cealaltă i-a desfăcut fesele. Tocmai ea, care se dăruia mereu atât de bine, era acum, în pofida ei, atât de contractată, de strânsă, încât bărbatul a fost nevoit să forțeze intrarea. Chiar şi după ce a reuşit, O tot mai simțea sfincterele strângându-se în jurul sexului lui, care cu mare greutate a intrat cu totul în ea. Aşa încât bărbatul nu s-a retras dintre fesele ei decât atunci când sexul lui a reuşit fără greutate să îşi împlinească mişcarea de du-te-vino. Şi atunci, înainte de a continua, i-a spus lui Norah să aştepte, pentru a o putea ajuta pe O să se îmbrace, după ce el va termina. Totuşi, înainte de a o trimite acasă, Sir Stephen a sărutat-o tandru pe buze. Grație acestui sărut, O şi-a găsit peste câteva zile curajul de a-i spune că Norah o speria. „— Asta am şi sperat, i-a răspuns englezul. Iar atunci când vei purta, cum sper să se întâmple în curând, dacă vei fi de acord, pecetea şi lanțurile mele, vei avea încă şi mai multe motive să îți fie frică. —

De ce? Care pecete? Ce lanțuri? Doar port deja inelul ăsta...— E treaba lui Anne-Marie, căreia i-am promis că te voi prezenta. După masă o să trecem pe la ea. Vrei? Este prietenă cu mine şi cred că ai remarcat că, până azi, nici nu te-ai întâlnit cu vreunul dintre prietenii mei. Abia după ce vei ieşi din mâinile lui Anne-Marie îți voi oferi adevăratele motive pentru care vei avea de ce să te temi de Norah." O nu a îndrăznit să mai insiste. Anne-Marie aceea cu care era amenințată o intriga mai mult decât Norah. La ea se referise Sir Stephen atunci când luaseră masa la Saint-Cloud. Era adevărat că O nu cunoştea nici un prieten, nici o relație a englezului. Una peste alta, trăia în Paris, închisă în propriu-i secret ca într-un bordel. Singurele ființe care aveau dreptul să ia parte la secretul ei, Sir Stephen şi René, aveau, în acelaşi timp, şi dreptul câştigat asupra trupului ei. Îşi spunea că, pentru ea, expresia a te deschide în fața cuiva, în sensul de a te confesa, nu avea decât un singur sens, literal, fizic şi, de altfel, absolut, căci într-adevăr îşi deschidea toate acele elemente ale corpului care o puteau face. Părea, de altfel, că aceasta era chiar rațiunea ei de a fi şi că şi René, şi Sir Stephen aşa şi cred, fiindcă, atunci când îi vorbise despre prietenii lui, cum o făcuse la Saint-Cloud, a fost pentru a-i comunica faptul că urma să fie la dispoziția celor cărora o va prezenta, dacă ei vor avea chef de ea, lucru de la sine înțeles. Însă a şi-o imagina pe Anne-Marie şi ceea ce, prin intermediul ei, Sir Stephen aştepta de la ea, pentru O era prea mult, chiar dacă avusese parte de experiența de la Roissy. Englezul îi mai spusese că dorea să o vadă mângâind o femeie. Asta să fi fost? (Numai că precizase că era vorba despre Jacqueline...) Nu, nu despre asta era vorba. „Îți va arăta ea", tocmai spunea Sir Stephen. Într-adevăr. Atâta doar că a plecat de la Anne-Marie fără a fi aflat ceva în plus.

Anne-Marie locuia în apropierea Observatorului, într-un apartament aflat în prelungirea unui soi de atelier de mari dimensiuni, la ultimul nivel al unui imobil nou, având liberă priveliştea peste coroanele copacilor. Era o femeie slăbuță, cam de aceeaşi vârstă cu Sir Stephen, în al cărei păr negru începuseră să se strecoare şuvițe argintii. Albastrul ochilor era atât de adânc încât s-ar fi putut crede că sunt negri. Le-a oferit, în ceşcuțe foarte mici, cafea neagră, fierbinte şi amară, care a reconfortat-o pe O. Când a terminat şi s-a ridicat din fotoliu pentru a aşeza ceaşca goală pe un gheridon, Anne-Marie a prins-o de încheietura mâinii şi, întorcându-se către Sir Stephen, l-a întrebat: „— Permiteți? — Vă rog", i s-a răspuns. Dacă până în acel moment, nici pentru a-i răspunde la bună-ziua, nici măcar când i-a fost prezentată de către Sir Stephen, Anne-Marie nu îi adresase vreun cuvânt ori

vreun zâmbet lui O, acum i-a spus cu voce blândă şi cu un surâs atât de tandru, încât ai fi zis că îi făcea un cadou: „Hai să ți-o văd, micuțo. Şi fesele. Mai bine, dezbracă-te de tot”. Şi-a aprins o țigară, în timp ce O executa, ascultătoare. Sir Stephen nu o scăpa din ochi. Au lăsat-o aşa, în picioare, vreo cinci minute. În încăpere nu era nici o oglindă, însă O s-a putut vedea vag în luciul lacului negru al unui paravan. „Scoateți şi ciorapii”, a adăugat Anne-Marie. „Vezi, nu ar trebui să mai porți jartiere, o să îți deformeze coapsele.” Şi, cu vârful unui deget, i-a arătat lui O uşoara dungă ce marca, deasupra genunchiului, locul până unde tânăra îşi rula ciorapii, fixându-i cu o jartieră elastică. „Cine te-a pus să faci aşa ceva?” înainte ca O să răspundă, Sir Stephen a intervenit: „Băiatul care mi-a dat-o, îl ştiți, René.” După care a adăugat: „— Sunt convins că va fi de acord cu dumneavoastră. — Bine, a zis Anne-Marie. O să-ți dau nişte ciorapi foarte lungi şi închişi la culoare şi un portjartier care să îi țină, însă unul cu balene care îți vor strânge mijlocul”. După ce gazda a sunat, iar o fată blondă şi tăcută a adus ciorapi foarte fini, negri, şi un corset, şi el negru, de tafta, întărit cu balene ample, foarte apropiate, curbate spre interior, peste pântece şi deasupra şoldurilor, O, mereu în picioare, trecându-şi echilibrul de pe un picior pe altul, şi-a tras ciorapii, care îi ajungeau până în partea de sus a coapselor. Fata blondă i-a pus corsetul pe care tot o balenă, spre spate, îl strângea şi îl desfăcea. Tot din spate, ca şi corsetele de la Roissy, un sistem lat de şnururi permitea strângerea după dorință. O şi-a prins ciorapii în față şi pe laterale cu cele patru jartiere, apoi blonda a început să îi strângă corsetul cât de mult s-a putut. O şi-a simțit mijlocul şi pântecele crăpându-i, parcă, sub presiunea balenelor care coborau până aproape de pubis, pe care îl lăsau liber, cum o făceau şi cu coapsele. În spate, corsetul era mai scurt, lăsând fesele complet neacoperite. „Va fi mult mai bine, i-a spus Anne-Marie lui Sir Stephen, după ce i se va mai reduce talia. De altfel, dacă nu veți avea timpul să o dezbrăcați, veți constata că nu o deranjează corsetul. „O, apropie-te, acum.” Blonda a ieşit, iar O s-a apropiat de gazdă, care era aşezată într-un fotoliu jos, mic, îmbrăcat în catifea de culoarea cireşei. Anne-Marie i-a trecut uşor mâna peste fund, apoi a împins-o pe un taburet nu mai mare decât fotoliul, i-a ridicat şi i-a desfăcut picioarele, ordonându-i să nu se mişte şi prinzându-i între degete buzele sexului. Cum se face la piață, îşi spunea O, cu branhiile peştilor, sau la târg, cu buzele inferioare ale cailor. Şi-a amintit că şi valetul Pierre, în prima seară de la Roissy, după ce o pusese în lanțuri, făcuse acelaşi lucru.

Până la urmă, nu îşi mai aparţinea şi acea parte din ea care, cu siguranţă, nu mai era a ei, era jumătatea care putea servi, aşa zicând, în afara ei. Oare de ce, de fiecare dată când constata faptul, nu numai că nu era deloc surprinsă, ci iar şi iar convinsă, şi de fiecare dată la fel de puternic, de fiecare dată cu aceeaşi tulburare care o imobiliza, care o oferea mai puţin celui în braţele căruia se afla decât celui care o lăsase pe mâini străine, care la Roissy o oferea mai mult lui René decât celorlalţi, care o posedau, şi care aici o oferea mai mult oare cui? Lui René sau lui Sir Stephen? Ah! Nu mai ştia! Şi ceea ce nu voia să ştie era că lui Sir Stephen îi aparţinea de... de când? Anne-Marie i-a spus să se ridice şi să se îmbrace. „Puteţi să mi-o aduceţi când doriţi. Voi fi la Samois peste două zile. (Samois... O auzise: Roissy, ei bine, nu, nu despre Roissy era vorba. Atunci despre ce?) Totul va fi în ordine." (Ce, adică, va fi în ordine?) „Peste zece zile, dacă doriţi, i-a răspuns Sir Stephen, la începutul lui iulie."

În maşina care o conducea înapoi acasă numai pe ea, fiindcă Sir Stephen rămăsese la Anne-Marie, îşi amintea de o statuie pe care o văzuse în copilărie, în grădina Luxemburg: o femeie a cărei talie era atât de strânsă părea atât de îngustă între sânii grei şi şoldurile cărnoase, aplecată ca pentru a se oglindi în izvorul, şi el tot de marmură, imaginat la picioarele ei, încât te apuca spaima să nu se facă praf toată marmura. Dacă englezul asta dorea...

Cât despre Jacqueline, era simplu să îi spună că era vorba despre un capriciu al lui René. De altă idee era însă O mai preocupată, idee de care încerca să scape de fiecare dată când îi revenea în minte şi ale cărei junghiuri se mira că nu sunt încă şi mai înţepătoare: de ce, de când se mutase manechinul la ea, René avea atâta grijă nu doar să le lase singure, ceea ce tot s-ar mai fi înţeles, dar şi să nu mai rămână el, singur, cu O? Se apropia luna iulie, când iubitul ei urma să plece din Paris, drept care nu avea să treacă să o vadă la Anne-Marie, unde urma să o ducă Sir Stephen. Chiar trebuia să se resemneze cu gândul că nu se vor mai întâlni decât în serile când venea să le invite pe amândouă în oraş sau (şi nu mai ştia ce o încurcă mai tare, fiindcă între ei nu mai existau decât relaţii esenţialmente false, din moment ce erau atât de limitate) dimineţile, uneori, când ea se găsea la Sir Stephen, iar Norah îl invita înăuntru, după ce, mai întâi, îi anunţase sosirea? Englezul îl primea de fiecare dată, de fiecare dată René o săruta şi îi mângâia sfârcurile, făcea împreună cu gazda planuri pentru a doua zi, în care nicidecum nu era vorba şi despre ea, după care pleca. Oare o dăruise într-atâta lui Sir Stephen încât nici nu se mai

punea problema să o iubească? Oare ce se va întâmpla dacă nu o va mai iubi? Panica a cuprins-o în asemenea hal încât, coborând mecanic din maşină, pe trotuarul din faţa casei, a luat-o la fugă după un taxi. Numai că în zona Béthune se găsesc cu greu taxiuri. Aşa că a mai fugit până pe bulevardul Saint-Germain, şi încă a mai avut de aşteptat. Era lac de sudoare şi gâfâia, întrucât corsetul îi tăia respiraţia, când, în sfârşit, un taxi a încetinit la colţul bulevardului cu strada Cardinal Lemoine. I-a făcut semn, i-a dat adresa biroului lui René şi a urcat fără să ştie dacă acesta era la serviciu şi, în cazul în care era, dacă o va şi primi. Nu fusese niciodată acolo. Nu au surprins-o nici imobilul imens din strada perpendiculară pe Champs-Elysées, nici birourile în stil american, însă a descumpănit-o atitudinea lui René, care a primit-o imediat. Nu pentru că ar fi fost agresiv ori plin de reproşuri. Chiar ar fi preferat nişte reproşuri, doar nu îi permisese să îl deranjeze şi poate că, de fapt, îl deranja foarte tare. Şi-a chemat secretara şi a rugat-o să nu lase pe nimeni în birou şi nici să nu îi facă vreo legătură telefonică. După care a întrebat-o pe O ce s-a întâmplat „Mi-era teamă că nu mă mai iubeşti", i-a răspuns aceasta. René a râs: „— Aşa, dintr-o dată? — Da, m-a apucat în maşină, când mă întorceam de la... — De la el?". O a tăcut. René tot mai râdea: „Ştiu de unde te întorceai, nu fi proastă. De la Anne-Marie. Peste zece zile o să mergi la Samois. Sir Stephen mi-a spus la telefon". René se aşezase în singurul fotoliu confortabil din birou, în faţa mesei, iar O i se ghemuise în braţe. „— Mi-e indiferent ce îmi vor face acolo, numai spune-mi că mă mai iubeşti. — Sigur că te iubesc, sufleţelule, numai că vreau să mă asculţi şi tu nu o faci deloc cum trebuie. I-ai spus lui Jacqueline că aparţii lui Sir Stephen? I-ai vorbit despre Roissy?" O a mărturisit că nu făcuse aşa ceva. Jacqueline îi accepta mângâierile dar, în ziua în care ar afla... Bărbatul nu a mai lăsat-o să termine. A ridicat-o, a sprijinit-o de fotoliu şi i-a ridicat fusta. „Aha, uite şi corsetul! Vei fi cu adevărat mai bine când ţi se va mai îngusta foarte tare mijlocul." Apoi a pătruns-o, iar femeii i s-a părut că nu a mai făcut-o de atâta vreme că, în secret, se îndoia că mai are chef de ea, şi acum, cu naivitate, trăia pe viu dovada iubirii lui. „Auzi, i-a spus mai târziu René, chiar eşti proastă că nu vorbeşti cu Jacqueline. Avem nevoie de ea la Roissy şi e mai simplu să o aduci tu. De altfel, când o să te întorci de la Anne-Marie, chiar că nu îi vei mai putea ascunde adevărata ta condiţie." L-a întrebat care va fi cauza. „O să vezi. Mai ai cinci zile, numai cinci zile, fiindcă Sir Stephen intenţionează, celelalte cinci înainte de plecarea la Anne-Marie, să înceapă să te

biciuiască din nou, zilnic. Cum îi vei explica lui Jacqueline urmele de pe tine?" Nu i-a răspuns. Ceea ce bărbatul nu ştia era că modelul nu era interesat decât de pasiunea pe care O i-o arăta şi că, altfel, nu îi dovedea cine ştie ce interes. Chiar acoperită de cicatrice, ajungea să nu facă baie împreună cu fata şi să îşi pună cămaşa de noapte. Aşa, Jacqueline nu va vedea nimic. Nu remarcase nici că O nu poartă chiloți, nici nimic altceva. Pur şi simplu, O nu o interesa. „— Ia ascultă, a reluat René conversația, un lucru, în orice caz, tot îi vei spune şi asta imediat: că sunt îndrăgostit de ea. Aşa e? — Vrea să mă culc cu ea şi dacă tu nu poți sau nu vrei să mă ajuți, o să mă descurc şi singur. — Nu o să vrea niciodată să meargă la Roissy. — Nu? Ei bine, o vom obliga."

Noaptea, când Jacqueline se băgase în pat, iar O dăduse cearşaful la o parte pentru a o putea admira în plină lumină a lămpii, după ce îi spusese „René s-a îndrăgostit de tine", fiindcă într-adevăr i-o spusese imediat ce se dezbrăcaseră, O, care, cu o lună mai devreme s-ar fi îngrozit la ideea de a vedea trupul acesta atât de fragil, atât de subțire, căzut sub loviturile de bici, sexul acesta îngust desfăcut cu brutalitate, gura neîntinată urlând, pufuşorul de pe obraji mânjit de lacrimi, acum, amintindu-şi ultimele cuvinte ale lui René, s-a trezit pătrunsă de fericire.

Cum Jacqueline plecase pentru a nu mai reveni, fără îndoială, înainte de începutul lui august, dacă filmul la care lucra avea să fie încheiat, nimic nu o mai reținea pe O în Paris. Iulie se apropia, prin toate grădinile străluceau muşcate stacojii, toate storurile erau coborâte la prânz, René se plângea că este obligat să se ducă până în Scoția. O clipă, O a sperat că o ia cu el. Numai că, dincolo de faptul că niciodată nu o prezentase familiei sale, ştia că iubitul ei va ceda în cazul în care Sir Stephen i-o va cere. Englezul spusese că, în momentul în care René se va urca în avionul de Londra, va veni să o caute. Şi ea era în vacanță. „O să mergem la Anne-Marie, a anunțat-o, te aşteaptă. Nu îți lua bagaje, nu vei avea nevoie de nimic acolo." Nu era vorba despre apartamentul de lângă Observator, în care o cunoscuse, ci despre o casă joasă, aflată în fundul unei grădini mari, la marginea pădurii Fontainebleau. De la prima întâlnire, O purta corsetul foarte strâns în balene care i se păruse atât de necesar lui Anne-Marie. În fiecare zi îl mai strângea un pic. Acum, aproape că îi puteai cuprinde mijlocul cu amândouă mâinile, aşa că Anne-Marie trebuia să fie mulțumită. Când au ajuns, pe la două după-amiază, întreaga casă dormea şi, la sunetul soneriei, câinele, un ciobănesc uriaş de Flandre cu păr aspru, care i-a mirosit femeii genunchii pe sub rochie, abia de a

lătrat Anne-Marie se afla sub un fag roşiatic, sub ferestrele propriului dormitor, la capătul pajiştii, într-un colț al grădinii. Nu s-a ridicat. „Iat-o pe O, i-a spus Sir Stephen. Ştiți ce trebuie să îi faceți. Când va fi gata?" Anne-Marie a privit-o. „Nu i-ați explicat ce urmează? Bun, o să începem imediat. Zece zile tot trebuie puse la socoteală. Presupun că inelele şi monograma doriți să i le montați chiar dumneavoastră. Întoarce-ți-vă peste cincisprezece zile. După care, totul trebuie încheiat după alte cincisprezece." O ar fi vrut să vorbească, să pună întrebări. „O clipă, O, i-a spus Anne-Marie. Mergi în camera din față, dezbracă-te, rămâi doar cu sandalele şi întoarce-te aici." Camera era goală, o cameră mare, albă, cu perdele din pânză de Jouy violet. O şi-a aşezat geanta, mănuşile şi hainele pe un scăunel din fața unui dulap în perete. Oglinzi nu existau. A ieşit încet, orbită de soarele strălucitor, până a ajuns la umbra fagului. Sir Stephen era tot în picioare, în fața lui Anne-Marie, cu câinele la picioare. Părul negru, uşor încărunțit, al femeii strălucea de parcă ar fi fost dat cu ulei, ochii ei albaştri păreau acum negri. Era îmbrăcată în alb, cu o centură verde, purta sandale de aceeaşi culoare cu centura care lăsau să i se vadă picioarele goale şi unghiile date cu ojă roşie, la fel ca şi unghiile de la mâini. „O, îngenunchează în fața lui Sir Stephen." O a făcut-o, cu mâinile la spate, cu sfârcurile fremătând. Câinele a dat semne că va sări pe ea. „— Aici, Turcule, a strigat Anne-Marie. O, eşti de acord să porți inelele şi monograma cu care Sir Stephen doreşte să fii marcată, fără să ştii cum îți vor fi puse? — Da. — Atunci îl voi conduce pe Sir Stephen, iar tu vei rămâne unde eşti." Englezul s-a aplecat şi a luat-o pe O de sâni, în timp ce Anne-Marie se ridica din şezlong. A sărutat-o pe gură, şoptindu-i: „Eşti a mea, O, chiar eşti a mea?". Apoi a părăsit-o, urmând gazda. S-a auzit poarta. Anne-Marie s-a întors. Cu genunchii îndoiți, înconjurați cu mâinile, O părea o statuie egipteană.

În casă mai locuiau trei fete, fiecare având camera ei la primul etaj. O a primit o cameră micuță, la parter, alături de dormitorul lui Anne-Marie. Aceasta din urmă le-a strigat, chemându-le în grădină. Şi ele erau goale, ca şi O. Îmbrăcate, în locuința ascunsă cu grijă de zidurile înalte ale parcului şi de jaluzelele coborâte ale ferestrelor care dădeau către o stradă plină de praf, erau numai Anne-Marie şi servitoarele: o bucătăreasă şi două cameriste, mai în vârstă decât stăpâna, cu aparență de severitate în fustele lor largi din lână neagră de lamă şi cu şorțurile apretate. „Pe ea o cheamă O, a anunțat Anne-Marie, care se aşezase iarăşi în şezlong. Aduceți-mi-o să o văd mai de aproape." Două fete brunete, cu părul aproape la fel de închis la culoare ca şi blănițele lor dintre

picioare, cu sfârcurile lungi şi aproape mov, au ridicat-o în picioare. A treia era scundă, rotundă şi roşcată, iar pe pielea de cretă a pieptului se putea vedea o groaznică rețea de vinişoare verzui. Primele două au împins-o pe O spre Anne-Marie care a întins un deget către cele trei dungi negre de pe suprafața coapselor, care se repetau şi pe fese. „ — Cine te-a biciuit, Sir Stephen? — Da, a răspuns O.— Când şi cu ce? — Acum trei zile, cu cravaşa. — Începând de mâine, timp de o lună, nu vei mai fi biciuită, cu excepția zilei de azi, cu ocazia sosirii tale. O vom face după ce voi termina să te examinez. Sir Stephen te-a biciuit vreodată în interiorul coapselor, cu picioarele larg desfăcute? Nu? Bineînțeles că nu, bărbații nu se pricep la aşa ceva. O să vedem imediat cum este. Arată-mi mijlocul. Mda, e mai bine." Anne-Marie a tras de şnururi pentru a îngusta încă şi mai mult talia netedă a lui O. A trimis-o apoi pe micuța roşcată să caute alt corset, pentru a i-l schimba. Acesta era din nailon negru, cu balene foarte tari, fără jartiere şi atât de strâmt încât l-ai fi putut lua drept o centură de piele foarte înaltă. Una dintre fete l-a legat, în timp ce Anne-Marie îi ordona să i-l strângă cu toată puterea. „— E groaznic, a exclamat O. — Întocmai, i-a răspuns Anne-Marie, de-asta şi arăți mai bine dar, cum nu vei reuşi altfel, o să-l porți zilnic. Spune-mi, cum preferă Sir Stephen să se folosească de tine? Trebuie să ştiu." Cum îşi ținea mâna pe sexul lui O, aceasta nu mai putea răspunde. Două dintre fete se aşezaseră pe jos, a treia, cea mai brunetă, pe brațul şezlogului. „Întoarceți-o, să-i văd bucile!" O a fost întoarsă şi pusă jos, mâinile fetelor desfăcându-i fesele. „Sigur că da, a zis Anne-Marie, nici nu e nevoie să mai răspunzi, aşadar pe-astea trebuie să ți le marcăm. Ridică-te. O să ți se pună brățările. Colette, mergi de caută cutia. O să tragem la sorți cine te va biciui. Colette, adu jetoanele. Vom merge în sala de muzică." Colette era cea mai înaltă dintre brunete, pe cealaltă o chema Claire, iar micuța roşcată era Yvonne. O nu observase că toate purtau, ca la Roissy, colier şi brățări de piele. În plus, şi la glezne aveau brățări. Pe când Yvonne alegea şi îi punea lui O brățările care i se potriveau, Anne-Marie i-a întins patru jetoane şi a rugat-o să dea câte unul fiecăreia, fără să se uite la cifră. O le-a distribuit Fetele au privit cifrele de pe jetoane şi nu au scos un cuvânt, aşteptând-o pe Anne-Marie să vorbească prima. „Eu am doi, a zis aceasta. Cine are unu?" Colette îl avea. „Ia-o. A ta este." Colette a prins-o de mâini pe O, i le-a dus la spate legându-i brățările, apoi a împins-o înaintea ei. În pragul unei uşi de sticlă, care dădea către o aripă mai mică a clădirii, perpendiculară pe fațadă, Yvonne, care

mergea prima, i-a scos lui O sandalele. Prin uşa de sticlă primea lumină o încăpere al cărei perete din spate forma o rotondă supraînălțată. Vaga cupolă a acesteia era susținută de două coloane subțiri, dispuse cam la doi metri una de cealaltă. Estrada aflată la capătul a patru trepte se prelungea, între coloane, cu o platformă rotundă. Podeaua încăperii era acoperită cu catifea roşie. Pereții erau albi, perdelele roşii, canapelele dispuse de jur împrejurul rotondei erau acoperite cu aceeaşi catifea roşie ca şi cea de pe jos. În zona dreptunghiulară a încăperii se găsea un şemineu mai degrabă larg decât profund şi, în fața lui, un aparat , de radio cu pick-up, înconjurat de rafturi cu discuri. Din această cauză se şi numea sala de muzică, sală care comunica direct cu dormitorul lui Anne-Marie printr-o uşă de lângă şemineu. De cealaltă parte a şemineului se găsea un dulap în perete, a cărui uşă era aşezată simetric cu aceea dinspre dormitorul lui Anne-Marie. Cu excepția canapelelor şi a radioului, în încăpere nu se mai găsea nici un alt element de mobilier. Colette a aşezat-o pe O pe marginea estradei construite perfect între scările care coborau de o parte şi de alta a coloanelor, celelalte două fete au închis uşa de sticlă după ce au lăsat jaluzelele. Surprinsă că era vorba, în realitate, despre un fel de fereastră dublă, O a umplut-o de bună dispoziție pe Anne-Marie: „Toate acestea sunt gândite pentru ca să nu poți fi auzită țipând. Pereții sunt căptuşiți cu plută. Nu se aude absolut nimic din tot ce se petrece aici. Culcă-te". A luat-o de umeri şi a lipit-o de catifeaua roşie, apoi a tras-o ceva mai în față. Mâinile lui O zgâriau marginea estradei, unde Yvonne le legase de un inel, fesele păreau să-i cadă în gol. Anne-Marie i-a împins genunchii la piept, apoi O şi-a simțit picioarele, astfel întoarse, întinse şi trase în acelaşi sens. Nişte chingi, trecute prin brățările de la glezne, îi duceau tălpile mai sus decât capul, fixându-le de coloanele în mijlocul cărora, ridicată astfel pe estradă, era în asemenea mod expusă încât singurul lucru vizibil erau cele două găuri de sub pântece, teribil de desfăcute. Anne-Marie i-a mângâiat interiorul coapselor. „Este pielea cea mai fină de pe întregul corp, a explicat. Ia-o încet, Colette. Nu trebuie să leşine." Fata stătea în picioare, deasupra ei, cu picioarele de o parte şi de cealaltă a mijlocului lui O şi, printre picioarele ei, O zărea corzile biciului pe care îl avea în mână. La primele lovituri care i-au ars pântecele, O a gemut. Colette trecea de la coapsa dreaptă la cea stângă, se oprea, o lua de la capăt O se zbătea din toate puterile, de-ai fi crezut că o să rupă chingile în care era fixată. Nu voia să se roage, nu voia să cerşească îndurare. Numai că Anne-Marie urmărea să o aducă la cheremul

ei. „Mai iute, i-a comandat lui Colette, şi mai tare.” O a strâns din dinți, însă degeaba. Un minut mai târziu, ceda urletelor şi lacrimilor, pe când Anne-Marie îi mângâia chipul. „ Încă o clipă şi e gata. Numai cinci minute. Poți să strigi cât te ține gura astea cinci minute. E şi douăzeci şi cinci. Colette, te opreşti la şi treizeci, când o să-ți spun eu.” Numai că O urla nu, nu, te rog! Nu mai putea, nu, nici o clipă nu mai putea să suporte tortura. Şi totuşi a suportat-o până la capăt şi, când Colette a coborât de pe estradă, Anne-Marie i-a zâmbit „Mulțumeşte-mi”, i-a zis, şi O i-a mulțumit. Ştia de ce Anne-Marie ținuse neapărat să o biciuiască, înainte de orice altceva. Nu se îndoise niciodată că o femeie poate fi tot atât de crudă, de implacabilă, ca un bărbat. Numai că O îşi spunea că Anne-Marie căuta mai puțin să îşi manifeste puterea, cât să stabilească o anume complicitate între ele. O nu înțelesese nicicând, însă sfârşise prin a recunoaşte ca pe un adevăr de necontestat şi foarte important, încâlceala contradictorie şi constantă a propriilor sentimente. Îi plăcea ideea supliciului, când îl trăia ar fi trădat întreaga lume pentru a scăpa, dar când se încheia era fericită că l-a suportat, cu atât mai fericită cu cât acesta fusese mai crud şi ținuse mai mult. Anne-Marie nu se lăsase înşelată nici de acceptul, nici de revolta lui O, ştiind bine că mulțumirile pe care aceasta i le aducea nu erau deloc lipsite de valoare. Gestul ei mai avea o motivație, pe care i-a explicat-o. Ținea să dovedească fetelor care îi intrau în casă şi trebuiau să trăiască într-un univers strict feminin că în nici un caz condiția feminină nu îşi pierdea din importanță prin faptul că nu aveau legături decât cu alte femei, ba chiar din contră, devenea mai prezentă şi mai rafinată. De asta şi ținea ca fetele să fie încontinuu goale. Modalitatea în care O fusese biciuită, poziția în care fusese legată nu aveau nici ele un alt scop. Astăzi era rândul lui O să rămână întreaga după-amiază, adică încă trei ore, cu picioarele ridicate şi desfăcute, expusă aşa, pe estradă, cu fața către grădină. Nu avea decât să îşi dorească să îşi strângă la loc picioarele. Mâine va fi rândul lui Claire, sau al lui Colette ori Yvonne, iar O le va putea privi şi ea, la rândul ei. Era un procedeu mult prea lent şi mult prea minuțios, ca modalitate de utilizare a biciului, pentru a putea fi adoptat şi la Roissy. Dar O îi va putea observa eficacitatea. Dincolo de inelele şi de monograma pe care le va purta la plecare, va fi redată lui Sir Stephen mult mai deschisă şi într-o mai profundă stare de sclavie decât şi-ar fi putut imagina vreodată că ar fi posibil.

A doua zi, după micul dejun, Anne-Marie le-a spus lui O şi lui

Yvonne să o urmeze în dormitorul ei. Din secretair a luat o cutie îmbrăcată în piele verde pe care a aşezat-o pe pat şi a deschis-o. Fetele s-au aşezat la picioarele ei. „Yvonne nu ți-a spus nimic?", a întrebat-o Anne-Marie. O a negat din cap. Ce să-i fi spus Yvonne? «Ştiu, nici Sir Stephen. Uite inelele pe care vrea să le porți." Erau inele de fier, mate, inoxidabile, ca fierul inelului de la Roissy, dublat cu aur. Erau rotunde, groase ca nişte creioane colorate şi alungite, cam ca zalele lanțurilor groase. Anne-Marie i-a arătat lui O că fiecare era format din două părți în formă de U îmbinate una-ntr-alta. „Nu este decât modelul de probă. Poate fi scos. Modelul definitiv, după cum o să vezi, are un resort înăuntru, care trebuie forțat pentru a intra într-o canelură în care se blochează. Odată montat, nu mai poate fi scos decât folosind o pilă."

Fiecare inel era lung cât două falange de la degetul mic, putând aluneca unul într-altul. De fiecare era prins, ca o za suplimentară, sau cum se prind cerceii de inelele trecute prin ureche, un disc din acelaşi metal, lat cât lungimea inelelor. Pe una dintre fețe, un triscelum din aur încrustat cu email negru, pe cealaltă, nimic. „— Aici, i-a spus Anne-Marie, va fi numele tău, titlul, numele şi prenumele lui Sir Stephen şi, dedesubt, un bici şi o cravaşă încrucişate. Yvonne poartă un disc asemănător de colier. Tu însă îl vei purta sub pântece. — Păi..., a încercat O să răspundă. — Ştiu, i-a luat-o Anne-Marie înainte, tocmai de asta am chemat-o şi pe ea." Roşcata s-a ridicat şi s-a întins pe pat. Stăpâna casei i-a desfăcut coapsele şi i-a arătat lui O că una dintre buzele sexului, la jumătate şi mai spre bază, era găurită parcă în bătaie de joc. Inelul de fier exact pe acolo era petrecut. Imediat o să ți le găuresc şi pe ale tale, nu e mare lucru, mai mult o să ne ia până îți voi pune copcile pentru suturarea epidermei cu mucoasa. E mai puțin dur decât biciul. „ — Nu mă adormiți? a exclamat O, tremurând. — Niciodată, i-a răspuns Anne-Marie, o să te legăm doar ceva mai strâns decât ieri. E suficient. Apropie-te."

Opt zile mai târziu, Anne-Marie îi scotea copcile şi îi punea inelul de probă. Oricât de uşor ar fi fost, mai uşor decât părea, căci era gol pe dinăuntru, ceva-ceva tot cântărea. Metalul dur, care se vedea cum îi pătrunde în carne, părea un instrument de tortură. Cum va fi când va fi pus celălalt, care e mai greu? Aparatul barbar scânteia încă de la prima privire. „— Fireşte, i-a confirmat Anne-Marie lui O observația. Sigur ai înțeles ce doreşte Sir Stephen? Oricine, la Roissy ori în altă parte, el sau oricine altcineva, chiar şi tu, în fața oglinzii, aşadar oricine îți va ridica fusta va zări imediat inelele prinse de sex şi, dacă te va întoarce,

pecetea de pe fesă. Poate că, într-o zi, vei chema pe cineva să îți scoată, cu o pilă, inelele, monograma, însă pe asta nu ai s-o poți şterge niciodată. — Eu credeam că tatuajele se şterg cu uşurință, a intervenit Colette. (Ea fusese aceea care tatuase, pe pielea albă a Yvonnei, deasupra triunghiului de sub pântece, cu litere albastre împodobite, ca literele de broderie, inițialele stăpânului ei). „— O nu va fi tatuată", i-a răspuns Anne-Marie. O a privit-o. Colette şi Yvonne au tăcut surprinse. Anne-Marie nu se decisese dacă să le spună sau nu. „— Ei, haideți, spuneți-ne! a rugat-o O. — Drăguța mea, greu îndrăznesc să-ți spun: vei fi marcată cu fierul înroşit în foc. Sir Stephen mi-a trimis acum două zile instrumentele. — Cu fierul? a strigat Yvonne. — Cu fierul înroşit".

Încă din prima zi, O luase parte la toate activitățile casei. Ascultarea era absolută şi liber consimțită, distracțiile monotone. Fetele aveau voie să se plimbe prin grădină, să citească, să deseneze, să joace cărți, să facă pasiențe. Puteau rămâne în camerele lor, pentru a dormi, sau puteau ieşi să se bronzeze. Uneori stăteau la taclale, toate sau perechi-perechi, ceasuri întregi, alteori rămâneau aşezate, fără un cuvânt, la picioarele lui Anne-Marie. Orele de masă erau fixe, cina se lua la lumina lumânărilor, ceaiul în grădină, iar în atitudinea celor două servitoare, atunci când serveau fetele goale, aşezate ceremonios la masă, era ceva absurd. Seara, Anne-Marie desemna una dintre ele pentru a dormi împreună, uneori mai multe nopți la rând. O mângâia şi se lăsa mângâiată de aceasta, cel mai adesea către dimineață, apoi adormea iarăşi, după ce o trimitea în camera ei. Perdelele violet, trase doar pe jumătate, colorau în mov ziua care se năştea, iar Yvonne îi spunea că Anne-Marie era tot atât de frumoasă şi de mândră primind plăcerea, pe cât de nesătulă în pretenții. Nici una nu o văzuse complet goală. Îşi desfăcea sau îşi ridica numai cămaşa albă de jerseu, fără a o scoate vreodată. Nici plăcerea de noaptea, nici alegerea făcută cu o zi mai devreme nu îi influențau hotărârea a doua zi după prânz, când planurile se executau întocmai cum fusese prevăzut. La trei după-amiaza, sub fagul roşiatic unde fuseseră grupate fotoliile din grădină în jurul unei mese rotunde de piatră albă, Anne-Marie aducea vasul cu jetoane. Fiecare lua câte unul. Cea care trăsese numărul cel mai mic era condusă în sala de muzică şi legată pe estradă, aşa cum i se întâmplase şi lui O în prima zi. Îi mai rămânea (O era exceptată până la plecare) să indice una dintre mâinile în care Anne-Marie ținea ascunsă o bilă albă sau una neagră. Cea neagră însemna că va fi biciuită, cea albă, că a scăpat. Anne-Marie nu trişa niciodată,

chiar dacă sorții condamnau ori scăpau aceeaşi fată mai multe zile la rând. Astfel, tortura micuței Yvonne, care plângea şi îşi striga iubitul, a fost luată de la capăt patru zile la rând. Coapsele pline de vinişoare verzui, la fel cu acelea de pe piept, se desfăceau lăsând la vedere o carne roz din care apărea inelul gros de fier, cu atât mai vizibil cu cât Yvonne era epilată complet. „— De ce eşti rasă aşa, a întrebat-o O, şi de ce mai porți inelul, din moment ce discul e agățat de colier? — Bărbatul meu zice că sunt şi mai goală atunci când mă epilez. Inelul cred că este pentru a mă lega." Ochii verzi ai Yvonnei, figura mică, triunghiulară, o făceau să se gândească la Jacqueline de fiecare dată când o întâlnea. Dacă ar merge şi Jacqueline la Roissy? Atunci, într-o bună zi, şi ea va trece pe aici, va fi chiar aici, răsturnată pe estradă. „Nu vreau, îşi zicea O, nu vreau cu nici un chip, n-o să clintesc un deget pentru a o aduce, şi aşa i-am spus prea multe. Jacqueline nu e făcută să fie nici lovită şi nici marcată." Doar că loviturile şi fiarele i se potriveau bine Yvonnei, şi ce dulci îi erau transpirația şi gemetele, şi ce plăcut era să i le smulgi... Fiindcă în două rânduri, deocamdată numai în ceea ce o privea pe Yvonne, Anne-Marie îi dăduse biciul lui O şi o îndemnase să lovească. Prima dată, în primul minut, ezitase, la primul strigăt al Yvonnei dăduse înapoi, dar când reîncepuse, iar Yvonne urlase iarăşi, mai tare, fusese cuprinsă de o plăcere teribilă, atât de ascuțită încât simțise că izbucneşte în hohote de bucurie, în pofida ei însăşi, şi trebuise să facă eforturi ieşite din comun pentru a înceti ritmul şi pentru a nu lovi din toate puterile. După care rămăsese lângă tânără tot timpul cât aceasta stătuse aşa, legată, sărutând-o din când în când. Fără îndoială, semănau într-un fel. Cel puțin un al şaselea simț al lui Anne-Marie, asta părea a dovedi. Să o fi tentat tăcerea lui O, docilitatea ei? Abia de i se cicatrizaseră acesteia rănile, că Anne-Marie i-a şi spus: „Nici nu-ți dai seama cât regret că nu pot să te biciuiesc. Dar când o să te întorci... în sfârşit, o să te deschid zi de zi." Şi, zi de zi, după ce fata din sala de muzică era dezlegată, O îi lua locul, până când se auzea clopoțelul care anunța cina. Anne-Marie avea dreptate: nu se mai putea gândi la nimic altceva în cele două ore decât la faptul că era larg deschisă, decât la inelul care îi atârna de una dintre buzele sexului şi care va cântări şi mai mult de îndată ce i se va alătura şi cel de-al doilea. La nimic altceva decât la sclavie şi la însemnele sclaviei sale. Într-o seară, Claire, care venea alături de Colette din grădină, se apropiase de O şi îi întorsese inelul pe partea cealaltă. Încă nu era inscripționat. „— Anne-Marie te-a dus la Roissy? a întrebat-o aceasta. — Nu, i-a răspuns O. — Pe mine ea

m-a dus, acum doi ani. Mă întorc acolo poimâine. — Nu aparții nimănui? — Claire este a mea, a intervenit Anne-Marie. Stăpânul tău soseşte mâine, O. La noapte vei dormi cu mine."

Noaptea scurtă, de vară, se termina repede şi, pe la patru dimineața, semnele zilei începeau să alunge stelele. O, care dormea cu genunchii lipiți, a fost trezită de mâna lui Anne-Marie, care i se strecurase între coapse. Numai că aceasta nu dorea altceva decât să îi alunge somnul, pentru a se lăsa mângâiată. Ochii care îi străluceau în penumbră, părul argintiu, amestecat cu şuvițe negre, tăiat scurt şi ciufulit de pernă, uşor ondulat, îi dădeau un aer de mare senior exilat, de libertin viteaz. O i-a atins cu buzele sfârcurile întărite ale sânilor şi cu mâna despicătura de sub pântece. Anne-Marie s-a predat cu promptitudine, însă nu lui O. Plăcerea care o făcea să deschidă ochii mari era una anonimă şi impersonală, pentru care O nu era decât un simplu instrument. Îi era indiferent dacă tânăra îi admira chipul neted şi întinerit, gura frumoasă, care gâfâia, dacă o auzea suspinând când îi strângea între dinți, între buze creasta de carne ascunsă în valea de sub pântece. Pur şi simplu a luat-o de păr pentru a o lipi şi mai tare de trupul ei şi nu a lăsat-o decât pentru a-i spune: „Mai vreau!". Tot aşa o iubise O şi pe Jacqueline. O ținuse în brațe amețită de plăcere. Fusese a ei, sau cel puțin aşa îşi închipuia. Însă similitudinea gesturilor nu însemna nimic. Anne-Marie nu era a ei. Anne-Marie nu era a nimănui. Anne-Marie cerea mângâierile fără a-i păsa ce simțea persoana care i le acorda şi se deda lor cu o insolentă libertate. Totuşi, cu O s-a arătat tandră şi blândă, a sărutat-o pe gură şi pe sâni, a ținut-o strâns în brațe încă vreo oră înainte de a o trimite la ea în cameră. I-a scos inelele de fier. „Sunt ultimele ore în care mai poți dormi fără a le purta. Cele care ți se vor pune nu le vei mai putea scoate." Şi-a trecut mâna peste fesele fetei, încet, îndelung, apoi a condus-o în camera în care se îmbrăca, singura din toată casa în care se găsea o oglindă în triptic, întotdeauna închisă. A desfăcut-o pentru ca O să se poată vedea.

„Este pentru ultima oară când te poți vedea intactă. Chiar aici, unde eşti atât de rotundă şi de netedă, îți vor fi imprimate inițialele lui Sir Stephen, de o parte şi de alta a orificiului. În ziua dinaintea plecării te voi mai aduce o dată în fața oglinzii şi nu ai să te mai recunoşti. Are dreptate Sir Stephen. Du-te să te culci, O." Numai că spaima a ținut-o trează şi când, pe la zece, Colette a venit să o caute, a fost nevoită să o ajute să se spele, să se pieptene, să se rujeze, într-atât de tare tremura. A auzit poarta deschizându-se.

Sir Stephen era aici. „Haide, O, vino, i-a spus Yvonne, te aşteaptă."

Soarele era deja sus, pe cer, şi nici o adiere de vânt nu mişca frunzele fagului. Ai fi zis că era un arbore de aramă. Copleşit de caniculă, câinele zăcea la rădăcină şi, cum soarele nu se ridicase încă deasupra coroanei copacului, traversa cu uşurință frunzişul de la capătul unei ramuri, singura care la acea oră putea umbri cât de cât masa de sub ea, aşa încât piatra din care era făcută era presărată cu pete albe şi călduțe. Sir Stephen stătea în picioare, nemişcat, lângă masă, iar Anne-Marie se aşezase alături. „Ia uitați-vă, i-a zis gazda când Yvonne a adus-o pe O, puteți să-i puneți când doriți inelele, găurile sunt gata." Fără a-i răspunde, englezul a luat-o în brațe pe O, a sărutat-o pe gură şi, ridicând-o imediat, a culcat-o pe masă, rămânând aplecat deasupra ei. Apoi a mai sărutat-o de câteva ori, i-a mângâiat sprâncenele şi părul, după care, revenindu-şi, i s-a adresat lui Anne-Marie: „O s-o facem chiar acum, dacă nu aveți nimic împotrivă". Aceasta a luat cutia îmbrăcată în piele pe care o adusese şi o aşezase pe fotoliu şi i-a întins inelele care aveau gravate pe ele numele lui O şi al lui Sir Stephen. „Haideți", a spus el. Yvonne i-a ridicat lui O picioarele, iar ea a simțit metalul rece pe care Anne-Marie îl făcea să îi pătrundă cărnurile. În momentul în care a îmbinat cele două părți ale inelului, gazda a făcut-o cu grijă, în aşa fel încât fața încrustată cu aur să fie la vedere, iar cea inscripționată către interiorul coapsei. Resortul era atât de dur încât cele două părți nu intrau unul într-altul până la capăt. A trebuit ca Yvonne să fie trimisă după un ciocan. O a fost ridicată şi aplecată, cu picioarele desfăcute, pe marginea plăcii de piatră, care juca acum rolul de nicovală şi, apăsând alternativ una dintre extremitățile jumătăților de za şi lovind la cealaltă extremitate, a fost posibil să fie fixate. Sir Stephen privea fără un cuvânt. La sfârşit i-a mulțumit lui Anne-Marie şi a ajutat-o pe O să se ridice. Astfel, aceasta a realizat că noile inele erau mult mai grele decât cele provizorii, pe care le purtase în zilele dinainte. Numai că acestea de acum erau definitive. „Pecetea dumneavoastră, acum, nu-i aşa?", i s-a adresat englezului Anne-Marie. Bărbatul a aprobat din cap, susținând-o de mijloc pe O, care se clătina. Nu purta corsetul negru, dar acesta o arcuise atât de bine încât tânăra dădea impresia că e gata să se spargă, atât îi ajunsese talia de îngustă. Şoldurile păreau mai rotunde, iar sânii mai grei. În sala de muzică în care, urmându-le pe Anne-Marie şi pe Yvonne, Sir Stephen mai mult a dus-o pe sus decât a condus-o pe O, le-au găsit pe Colette şi pe Claire aşezate la baza estradei. La intrarea lor, fetele s-au ridicat. Pe estradă se afla

un aragaz mare cu un singur arzător. Din dulapul în perete, Anne-Marie a scos chingile şi a legat-o strâns pe O de mijloc şi pe sub genunchi, lipind-o cu burta de una dintre coloane. I s-au mai legat mâinile şi picioarele. Pierdută în propria-i amețeală, tânăra a simțit mâna lui Anne-Marie pe fese, indicând unde trebuie să imprime fierul, a auzit şuierul flăcării şi, într-o linişte absolută, fereastra care se închidea. Şi-ar fi putut întoarce şi capul pentru a vedea mai bine, dar nu avea atâta putere. A traversat-o o singură durere, abominabilă, care a aruncat-o, urlând şi cu muşchii întinşi la maximum, în chingile care o țineau strâns, şi nu avea să afle niciodată cine i-a pătruns carnea feselor cu cele două fiare înroşite în foc, în acelaşi timp, nici a cui voce a numărat până la cinci, nici la semnul cui au fost dezlipite de trupul ei. Când a fost dezlegată şi a alunecat în brațele lui Anne-Marie, a mai avut timp, înainte ca totul să se învârtă şi să se întunece în jurul ei, şi ca orice sentiment ori senzație să o părăsească, să mai întrezărească, între primele două valuri ale nopții care a cuprins-o, chipul livid al lui Sir Stephen.

Englezul a adus-o pe O înapoi, la Paris, cu zece zile înaintea sfârşitului lui iulie. Metalul care îi traversa buza stângă a sexului şi avea inscripționate literele care dovedeau că era proprietatea englezului îi cobora până la o treime din lungimea coapsei şi, la fiecare pas, i se mişca între picioare ca o limbă de clopot, discul gravat fiind mai greu şi mai lung decât inelul de care era fixat. Monogramele imprimate cu fierul înroşit în foc, înalte de trei degete şi late cam pe jumătate din înălțime, erau săpate în carne cu o daltă parcă, având adâncimea de circa un centimetru. La cea mai mică mângâiere le puteai simți sub degete. Pentru fiarele şi pecețile ei, O simțea o mândrie dementă. Dacă Jacqueline ar fi fost acasă, în loc să fi încercat să i le ascundă, aşa cum făcuse cu urmele loviturilor de cravaşă pe care Sir Stephen i le aplicase în ultimele zile dinaintea plecării, ar fi alergat să o caute pentru a i le arăta. Numai că manechinul nu avea să sosească decât peste opt zile. René lipsea şi el. Drept care, în cele opt zile, la cererea englezului, O şi-a făcut câteva rochii de purtat pe caniculă şi alte câteva de seară, foarte uşoare. Nu i s-au permis decât variantele a două modele: unul gen Éclair, care se deschidea şi se închidea de sus în jos (din care mai avea câteva), celălalt compus dintr-o fustă în evantai, care se ridica printr-un simplu gest, nelipsind corsetul care îi urca până sub sâni, purtat cu o vestă bolero închisă la gât. Ajungea să scoată boleroul pentru ca umerii şi sânii să i se dezgolească, sau, fără a-l scoate, să îl desfacă, dacă dorea cineva

să îi vadă doar sânii. Despre costumul de baie nici nu s-a pus problema, căci nu l-ar fi putut purta, întrucât fiarele de sub pântece i-ar fi ieşit pe lângă marginile lui. Englezul i-a spus că vara aceasta, dacă va dori să înoate, va trebui să o facă dezbrăcată. O îşi putuse da seama că bărbatului îi plăcea ca, dintr-o dată, când se afla alături, să o prindă de sub pântece, în mod mecanic, chiar dacă el nu o dorea în acel moment, să îi simtă şi să o tragă de părul de acolo, să o desfacă şi să o exploreze îndelung cu degetele. Plăcerea pe care, la rândul ei, O o resimțea ținând-o la fel pe Jacqueline, udă şi fierbinte, strângându-i înăuntru degetele, era martorul şi garantul plăcerii englezului. Şi înțelegea că Sir Stephen nu dorea ca accesul la această plăcere să îi fi fost mai dificil.

Cu eşarfele plisate, pepit, în gri şi alb, sau în bleumarin şi alb, cu fustele plisate şi vestele bolero mici, din material tare, strânse pe trup, cu rochiile mai sobre, din nailon negru, creponat, abia fardată, fără pălărie, cu părul lăsat în voie, părea o fetiță cuminte. Peste tot pe unde Sir Stephen o lua cu el, trecea drept fata ori nepoata lui, cu atât mai mult cu cât el o tutuia pe când ea continua să îi spună dumneavoastră. Singuri amândoi în Paris, plimbându-se pe străzi pentru a privi magazinele, sau pe trotuarele prăfuite, ca urmare a căldurii excesive, fără pic de umezeală, observau, fără să se mire, trecătorii surâzându-le, aşa cum faci când întâlneşti oameni fericiți. Lui Sir Stephen i se întâmpla să o împingă în ambrazura vreunei porți mari, cu două canaturi, ori pe sub arcadele cât de cât întunecate ale cine ştie cărei clădiri, de unde urca în stradă damf de pivniță, să o sărute şi să îi spună cât de mult o iubeşte. Lui O i se agățau tocurile de pragul porții celei mari, în care era decupată o uşă obişnuită. De acolo se zăreau, în fundul curții, rufe uscându-se la ferestre. Cu coatele sprijinite pe balustrada balconului) o fată blondă îi privea fix, câte o mâță li se strecura printre picioare. Se plimbau aşa, trecând prin Gobelins, Saint-Marcel, Mouffetard, Temple, Bastille. Odată, Sir Stephen a băgat-o brusc într-un hotel mizerabil, de tranzit, al cărui recepționer a vrut mai întâi să îi pună să completeze tot felul de fişe, după care a renunțat spunând că nu merită deranjul doar pentru o oră. Tapetul camerei era albastru, cu nişte bujori enormi, auriți, fereastra dădea spre un puț din care urca duhoarea lăzilor de gunoi. Oricât de slabă ar fi fost lumina lămpii de la căpătâiul patului, tot se puteau zări pe marmura şemineului urme de pudră ieftină şi spelci. Pe tavan, deasupra patului, era prinsă o oglindă de mari dimensiuni.

O singură dată Sir Stephen a invitat-o pe O să ia masa alături

de doi compatrioți aflați în trecere prin Paris. A venit să o caute cu o oră mai devreme decât prevăzuseră, în locuința ei de pe strada Béthune, în loc să o cheme la el. Tânăra tocmai se spălase, dar încă nu se pieptănase, nu se fardase şi nici nu se îmbrăcase. Surprinsă, a zărit în mâna englezului un sac de golf. Uimirea nu a durat prea mult, căci acesta i-a cerut să se uite înăuntru, unde se găseau mai multe cravaşe, două din piele roşie, nu foarte groase, două deosebit de subțiri şi de lungi, din piele neagră, un bici din fâşii de piele verde foarte lungi, fiecare strânsă la capăt în câte un nod, un altul din corzi cu noduri de la un capăt la celălalt, un bici pentru câini, făcut dintr-o singură fâşie de piele lungă şi groasă, cu mânerul din piele împletită, în sfârşit, brățări de piele ca acelea de la Roissy şi frânghii. O a aranjat totul, în ordine, pe patul desfăcut. Oricât ar fi fost de obişnuită ori de hotărâtă, tot tremura. Sir Stephen a luat-o în brațe. „Ce preferi?" Numai că femeia abia de putea îngăima ceva şi deja simțea sudoarea scurgându-i-se pe la subsuori. „Spune-mi, ce preferi? a repetat englezul. Bine, a continuat, observându-i tăcerea, mai întâi, mă vei ajuta." I-a cerut nişte cuie şi găsind soluția aranjamentului, i-a explicat lui O că, în dreapta oglinzii celei mari, între aceasta şi şemineu, în fața patului, se potrivea un panou din lemn cu bice şi cravaşe încrucişate. A bătut cuiele. Mânerele bicelor şi ale cravaşelor erau prevăzute cu inele, în aşa fel încât puteau fi agățate în cârligele pe care cuiele le aveau la unul dintre capete şi, totodată, puteau fi luate fără probleme. Adăugând brățările şi frânghiile, O urma să aibă, în fața patului, panoplia completă a instrumentelor de tortură. O panoplie drăguță, la fel de armonioasă precum roțile şi cleştii din tablourile reprezentând martiriul Sfintei Catherine sau precum ciocanul, cuiele, coroana de spini, lancea şi nuielele din tablourile Calvarului. Când o să se întoarcă Jacqueline... Păi, chiar despre Jacqueline era vorba! Mai avea de răspuns la întrebarea englezului, însă asta chiar nu o putea face, aşa că acesta şi-a ales singur biciul pentru câini.

La La Pérouse, într-un minuscul birou privat de la al doilea etaj, unde personaje ca ale lui Watteau, în culori deschise, cam şterse, păreau, pe pereții întunecați, actori ai unui teatru de păpuşi, O a fost lăsată singură pe pat, cu prietenii lui Sir Stephen de-a dreapta şi de-a stânga ei, pe fotolii, englezul aşezându-i-se în față. Pe unul dintre cei doi îl mai văzuse la Roissy, dar nu-şi amintea să fi fost a lui. Celălalt era un băiat zdravăn, roşcat, cu ochi cenuşii, care cu siguranță nu avea încă douăzeci şi cinci de ani. În câteva cuvinte, Sir Stephen le-a explicat cine este O şi de ce

a adus-o şi pe ea. Tânăra se mira încă o dată, ascultându-l, de brutalitatea limbajului. Dar cum ar fi vrut să fie descrisă altfel decât ca târfă o fată care consimțea, în fața celor trei bărbați, fără a mai pune la socoteală chelnerii care încă mai intrau şi mai ieşeau, să îşi desfacă nasturii pentru a-şi arăta sânii al căror fard era evident, cum nu mai puțin evident era şi faptul că fusese biciuită, prin cele două urme vinete de pe pielea albă? Masa a durat foarte mult, iar musafirii au băut fără măsură. La cafea, după ce au fost aduse şi lichiorurile, Sir Stephen a împins masa lângă perete şi, după ce i-a ridicat fusta pentru ca prietenii săi să poată vedea inelele şi numărul său, pe care O le purta, le-a lăsat-o. Bărbatul pe care îl mai văzuse la Roissy s-a descurcat rapid, cerându-i, fără să se mai ridice din fotoliu şi fără să o atingă, să îngenuncheze în fața lui, să îi ia sexul şi să i-l mângâie până când îşi va da drumul în gura ei. După care a pus-o să îl aranjeze şi a plecat. Roşcatul însă, tulburat de ceea ce aflase în legătură cu supunerea de care O dădea dovadă, de fiarele dintre picioare, de sfâşierea şi înfierarea ei, în loc să se arunce pe ea după cum se aşteptase femeia, a luat-o de mână, a coborât alături de ea scara fără a arunca o privire măcar spre zâmbetele maliționse ale chelnerilor, a chemat un taxi şi a dus-o în camera lui de hotel. Nu a mai lăsat-o să plece decât la căderea nopții, după ce i-a lucrat cu frenezie şi sexul şi anusul, după ce a amorțit-o, atât o avea de groasă şi de tare, şi tot atât era de înnebunit de neaşteptata libertate de a pătrunde pentru întâia oară în viață o femeie în ambele orificii, şi de a fi sărutat aşa cum văzuse pe celălalt că îi ordonase să o facă, ceea ce nu mai îndrăznise vreodată să ceară altei femei. A doua zi, pe la două, când O s-a dus la Sir Stephen care îi telefonase, l-a găsit grav şi parcă îmbătrânit. „Eric s-a îndrăgostit de tine. A venit de dimineață să mă roage să îți redau libertatea fiindcă vrea să se căsătorească cu tine. Vrea să te salveze. Observi ce fac din tine, dacă eşti a mea şi, cum eşti a mea, nu ai libertatea de a refuza ceva însă, ştii prea bine, îți păstrezi libertatea de a refuza să mai fi a mea. Asta i-am spus şi lui. Se întoarce pe la trei."

O a izbucnit în râs. „— N-o fi cam târziu? Ați înnebunit amândoi. Dacă Eric nu ar fi venit pe aici de dimineață, ce ați fi făcut cu mine după-amiază? Doar ne-am fi plimbat? Haideți, atunci, să ne plimbăm. Or, doar pentru atâta lucru nu m-ați mai fi sunat? Atunci, eu am plecat... — Nu, O, tot ți-aş fi telefonat, dar nu ca să ne plimbăm. Aş fi vrut... — Spuneți. — Vino, e mai simplu să-ți arăt". S-a ridicat şi a deschis uşa din fața şemineului, simetrică uşii pe unde se intra în birou. O fusese convinsă că era

vorba despre uşa unui dulap în perete. Dincolo de uşă era un budoar micuț, proaspăt vopsit, îmbrăcat în mătase roşu închis, ocupat, pe jumătate, de o estradă rotundă, sprijinită pe două coloane, ca aceea din sala de muzică de la Samois. „Pereții şi tavanul sunt îmbrăcați în plută, nu-i aşa, uşa e capitonată şi fereastra dublată?" l-a întrebat O. Sir Stephen a confirmat din cap. „— De când? — De la întoarcerea ta. — De ce?...— De ce am aşteptat până azi? Fiindcă am aşteptat să treci şi prin alte mâini decât ale mele. Iar acum te voi pedepsi. Nu te-am mai pedepsit până acum, O. — Vă aparțin. Pedepsiți-mă, deci! Când o să vină Eric..." Un ceas mai târziu, în prezența lui O desfăcută grotesc între cele două coloane, băiatul s-a albit, s-a bâlbâit şi a dispărut. O credea că nu se vor mai întâlni niciodată. L-a regăsit însă la Roissy, la sfârşitul lui septembrie, unde a luat-o în stăpânire trei zile şi a maltratat-o cu sălbăticie.

IV.CUCUVEAUA

Ceea ce nu pricepea O era de ce ezita să îi vorbească Jacquelinei despre ceea ce René numea „adevărata ei condiție". Anne-Marie îi spusese limpede că va pleca schimbată de la ea, însă nu şi-ar fi putut închipui că aşa ceva era cu putință, şi încă în asemenea măsură. I s-ar fi părut firesc ca, odată revenită Jacqueline, mai strălucitoare şi mai proaspătă decât oricând, să nu mai aibă grijă să rămână singură nici la baie, nici când se îmbrăca. Totuşi, fata avea o asemenea nepăsare față de tot ceea ce nu era ea însăşi încât, a treia zi de la întoarcerea acasă, intrând din întâmplare în baie, exact în momentul în care O ieşea din apă, a fost nevoie ca aceasta să-şi treacă un picior peste marginea căzii, făcând să răsune metalele de sub pântece, lovite de emailul băii, pentru ca zgomotul ciudat să îi atragă atenția manechinului. Întorcându-şi capul a zărit, în acelaşi timp, discul care îi atârna între picioare lui O şi dungile care îi vărgau coapsele şi sânii. „— Ce-ai pățit? a întrebat-o. — Sir Stephen, ştii...", i-a răspuns, adăugând, ca şi cum ar fi fost de la sine înțeles: „René m-a dăruit lui şi el m-a marcat cu numele său. Ia uită-te". Ştergându-se în continuare, s-a apropiat de Jacqueline care, uluită, se lăsase pe

taburetul lăcuit, suficient ca aceasta să poată pune mâna pe disc şi citi inscripția. Apoi, lăsând să îi cadă prosopul, s-a întors şi i-a arătat cu mâna literele S şi H săpate în fesele ei: „M-a marcat şi cu monograma lui. În rest, sunt lovituri de cravaşă. În general, el mă biciuie însă, uneori, îşi punea şi servitoarea neagră să o facă".

Jacqueline o privea fără să poată scoate un singur cuvânt. O a izbucnit în râs, apoi a dat să o sărute. Îngrozită, fata a dat-o la o parte şi a fugit în dormitor. Liniştită, O s-a uscat, s-a parfumat, s-a pieptănat. Şi-a pus corsetul, ciorapii, papucii şi, împingând uşa, a întâlnit, în oglindă, privirile manechinului care se pieptăna fără să îşi fi dat seama ce face. „— Strânge-mi corsetul, i-a zis. Pari mirată. Auzi, René e îndrăgostit de tine. Chiar nu ți-a spus nimic? — Nu înțeleg, i-a răspuns Jacqueline, mărturisindu-i ce o surprinsese mai tare: Pari foarte mândră, asta nu înțeleg. — Când o să te ducă şi pe tine René la Roissy, vei înțelege. Te-ai culcat cu el?" Un val de sânge a invadat fața Jacquelinei, care a negat cu un semn din cap, atât de stângace încât O a izbucnit şi mai tare în hohote: „Minți, iubito! Eşti o proastă. Ai tot dreptul să te culci cu el. Dar ăsta nu e un motiv ca să mă respingi pe mine. Lasă-mă să te mângâi şi îți voi povesti despre Roissy".

Îi fusese frică modelului de o scenă violentă de gelozie, răsuflase oare uşurată, era moartă de curiozitate, dorea să obțină anumite explicații ori, pur şi simplu, îi plăceau răbdarea, lentoarea, pasiunea cu care O o mângâia? Oricum, i-a cedat. „Povesteşte-mi", i-a şoptit, mai târziu, lui O. „Bine. Dar sărută-mi mai întâi sfârcurile. E timpul să te obişnuieşti, dacă vrei să îi fii folositoare cu ceva lui René." Jacqueline a ascultat-o atât de bine, încât i-a smuls suspine, apoi i-a cerut iarăşi: „Povesteşte-mi".

Cât de exactă şi de clară a fost povestea, în ciuda probelor materiale, Jacquelinei tot i s-a părut delirantă. „— Şi chiar te-ntorci în septembrie? — După ce vom reveni din Midi, i-a răspuns O. Şi o să te duc şi pe tine. Sau o s-o facă René. — Să văd, asta aş vrea, numai să văd. — E posibil şi aşa", a liniştit-o O, convinsă de contrariu, însă spunându-şi că, dacă ar putea-o hotărî să încerce să treacă dincolo de grilajele de la Roissy, Sir Stephen chiar i-ar fi recunoscător căci, apoi, s-ar fi găsit destui valeți, lanțuri şi bice pentru a o face pe Jacqueline să învețe ce înseamnă frica. Ştia că vila pe care englezul o închiriase în apropiere de Cannes, în care urma să îşi petreacă luna august împreună cu el, cu René, cu Jacqueline şi cu sora mai mică a acesteia, pe care modelul ceruse voie să o aducă, nu fiindcă ar fi ținut neapărat, ci fiindcă maică-sa o tot sâcâise să o convingă pe O

să meargă şi ea, ştia deci că dormitorul pe care urma să îl ocupe, şi în care Jacqueline nu va putea refuza să intre măcar pentru siestă, când René va fi plecat, era separat de al lui Sir Stephen printr-un perete aparent gros, în realitate decorat în vederea unei iluzii optice, cu un grilaj ajurat ce permitea, ridicând un stor, să vezi şi să auzi de partea cealaltă ca şi cum ai fi stat în picioare, lângă pat. Jacqueline va fi dăruită privirilor lui Sir Stephen atunci când O o va mângâia şi, când va afla, va fi prea târziu ca să se mai poată apăra. O se bucura să îşi spună că o va preda pe Jacqueline prin trădare, căci se simţea insultată de dispreţul fetei faţă de condiţia de sclavă marcată şi biciuită, de care ea era atât de mândră.

O nu mai fusese niciodată în Midi. Cerul albastru, imobil, marea care abia de se mişca, pinii încremeniţi sub lumina soarelui, totul i se părea mineralizat şi ostil. „Ăştia nu sunt copaci adevăraţi", îşi spunea întristată, în faţa codrilor parfumaţi, plini de chiparoşi şi de arbatus, în care toate pietrele, toţi lichenii, fără excepţie, erau călduţi la atingere. „Marea nu miroase a mare", mai spunea. Îi reproşa că nu aduce la mal decât alge neplăcute, rare şi îngălbenite, care semănau cu bălegarul de cal, că prea era albastră, că prea lingea plaja în aceleaşi locuri. Însă grădina vilei, care era o veche fermă refăcută şi modernizată, se afla departe de mare. Pereţi înalţi, în dreapta şi în stânga, îi apărau de curiozitatea vecinilor. Aripa servitorilor dădea spre curtea de la intrare, de partea cealaltă, pe când dormitorul lui O avea vederea către grădină, la nivelul unei terase de la primul etaj, orientată spre răsărit. Coroanele dafinilor mari, negri, netezeau olanele dispuse ca o schelă de susţinere, servind ca parapet pentru terasă. Deasupra ei, un umbrar de stuf o apăra de soarele miezului zilei. Pe jos, mereu aceleaşi dale roşii. Pereţii erau albi, văruiţi, cu excepţia celui care îi separa dormitorul de cel al lui Sir Stephen, practic peretele unui alcov mare, delimitat de restul camerei printr-o arcadă şi un fel de barieră asemănătoare unei scări cu balustrade de lemn strunjit. Covoarele groase, albe, erau din bumbac, perdelele din pânză galbenă şi albă. În încăpere se găseau două fotolii acoperite cu acelaşi gen de pânză şi saltele cambodgiene albastre, împăturite în trei. Ca mobilier, un foarte frumos scrin Régence din lemn de nuc, rotunjit, şi o masă ţărănească, lungă şi îngustă, galbenă şi lucioasă ca o oglindă. O şi-a aranjat rochiile într-un şifonier. Suprafaţa scrinului a decis să o folosească drept măsuţă de machiaj. Micuţei Natalie, sora Jacquelinei, i-a fost repartizată o cameră aproape de cea a lui O şi, dimineaţa, când ştia că aceasta face plajă pe terasă, venea şi ea şi

se întindea alături. Avea pielea foarte albă, era cam rotunjoară şi totuşi fină, cu ochii alungiți către tâmple, ca şi ai surorii ei, dar negri şi sclipitori, lucru care îi dădea un aer de chinezoaică. Părul negru îi era tuns drept, venindu-i până deasupra cefei şi a sprâncenelor, într-un breton gros. Avea sâni mici şi fremătători şi şolduri de copil, abia reliefate. Din întâmplare, alergând pe terasă, unde credea că se găseşte sora ei, o descoperise dezbrăcată pe O, singură, întinsă pe burtă pe o saltea cambodgiană. Numai că, ceea ce îi revoltase sora, pe ea a tulburat-o, umplând-o de dorință. Ceva mai târziu a cerut lămuriri Jacquelinei. Amănuntele prin care aceasta spera să o revolte, povestindu-i ceea ce aflase de la O, nu numai că nu au schimbat starea fetiței, ba chiar din contră, au făcut-o să se îndrăgostească de O. Vreo săptămână nu a mai scos nici un cuvânt, apoi, la sfârşitul unei după-amieze de duminică, a făcut în aşa fel.încât să se găsească singură cu O.

Era mai puțin cald ca de obicei. René, care înotase o bună parte din dimineață, dormea pe un divan, într-o cameră mai răcoroasă, la parter. Jacqueline, iritată să îl vadă că preferă să doarmă, s-a dus în dormitorul lui O. Marea şi soarele îi înnegriseră şi mai tare pielea. Părul, sprâncenele, genele, blănița de sub pântece, subsuorile păreau pudrate cu argint şi, cum nu se fardase deloc, gura îi era de acelaşi roz cu al sexului. Pentru ca Sir Stephen (a cărui prezență O îşi spunea că, în locul modelului, ar fi presimțit-o, ar fi ghicit-o, ar fi sesizat-o fie ea şi invizibilă) să o poată vedea în detaliu, O avusese grijă, în repetate rânduri, să îi ridice picioarele şi să i le desfacă în plină lumină, aprinzând lampa de la căpătâi. Cum jaluzelele erau coborâte, dormitorul era aproape întunecat în ciuda liniilor de lumină care pătrundeau printre stinghiile prost îmbinate. Jacqueline gemuse mai bine de o oră sub mângâierile lui O, iar acum, în sfârşit, cu sânii ridicați, cu brațele date pe spate, strângând cu mâinile barele de lemn de la capul patului italienesc, începuse să țipe în timp ce prietena ei, îndepărtând zulufii blonzi, începuse să îi muşte încetişor creasta de came, în locul dintre coapse în care se întâlneau buzele mici, fine şi suple. O o simțea fierbinte şi întărindu-se, sub limba ei, şi a făcut-o aşa să urle de plăcere, până când, dintr-o dată, s-a înmuiat, ca un resort rupt, udă toată de plăcere. După asta a trimis-o în camera ei, unde a adormit imediat. S-a trezit şi a fost gata pe la cinci, când René a venit să o caute ca să meargă pe mare, împreună cu Natalie, cu o barcă mică, cu pânze, după cum se obişnuiseră, fiindcă la sfârşitul după-amiezelor începea o vagă briză. „Unde e Natalie?”, a întrebat-o René. Fata nu era nici în

camera ei, nici altundeva, în casă. Au strigat-o prin grădină. René s-a dus până în păduricea de stejari de plută cu care se continua grădina, dar tot nu a găsit-o. „Poate c-a ajuns deja în golfuleț, la barcă", a presupus bărbatul, aşa că au plecat fără să o mai strige. Abia atunci a zărit-o O, care stătea întinsă pe salteaua ei de pe terasă, printre olanele parapetului, cum fugea spre casă. S-a ridicat, şi-a pus halatul, căci era goală, afară fiind încă tare cald, şi tocmai îşi strângea cordonul, când Natalie a năvălit ca o furie şi s-a aruncat asupra ei. „A plecat! În sfârşit, a plecat!, i-a strigat micuța. Am auzit-o, O, pe-amândouă v-am auzit. Am ascultat la uşă. O săruți, o mângâi. De ce nu mă mângâi şi pe mine? De ce nu mă săruți şi pe mine? Fiindcă sunt negricioasă, fiindcă nu sunt drăguță? Nu te iubeşte, să ştii. Eu, eu te iubesc!" A izbucnit în lacrimi. „Ei, hai...", a intervenit O. A împins-o într-un fotoliu, a luat o batistă mare din scrin (o batistă a lui Sir Stephen) şi, când lacrimile Nataliei s-au mai potolit, i-a şters chipul. Fata i-a cerut iertare şi i-a sărutat mâinile. „— Chiar dacă nu vrei să mă săruți, O, lasă-mă, cel puțin, să stau lângă tine. Ține-mă mereu lângă tine. Dacă ai avea un câine, l-ai ține. Dacă nu vrei să mă săruți, dar ți-ar face plăcere să mă bați, nu ai decât să mă bați, numai nu mă alunga. — Taci din gură, Natalie, nu ştii ce vorbeşti.", a murmurat O cu voce joasă. Fetița, cu aceeaşi voce joasă, alunecând la genunchii lui O şi îmbrățişându-i, a răspuns: „Ah! Ba da, ştiu foarte bine. Te-am văzut ieri dimineață pe terasă. Am văzut monograma şi vânătăile. Şi mi-a explicat Jacqueline... — Ce ți-a explicat? — Unde ai fost şi ce ai făcut. — Ți-a vorbit despre Roissy? — Mi-a spus şi că ai fost, că erai... — Că eram ce? — Că porți inele de fier. — Mda... şi mai departe? — Şi că Sir Stephen te biciuie zilnic. — Aşa este. Şi va veni aici într-o clipă. Du-te, Natalie". Fără să se mişte, fetița a ridicat către O priviri pline de adorație. „— Învață-mă şi pe mine, O, te implor, vreau să fiu ca tine. Voi face tot ce-ai să-mi spui. Promite-mi că o să mă iei cu tine acolo unde mi-a zis Jacqueline. — Eşti prea mică. — Nu e adevărat, nu sunt prea mică, am împlinit cincisprezece ani, i-a strigat furioasă Natalie, nu sunt deloc prea mică, uite, întreabă-l şi pe Sir Stephen", a repetat, căci englezul tocmai intrase.

Natalie a obținut dreptul să rămână alături de O şi promisiunea că va fi dusă la Roissy. Însă Sir Stephen i-a interzis lui O să o învețe şi cea mai mică mângâiere, să o sărute fie şi pe gură, ori să se lase sărutată de ea. Înțelegea să ajungă la Roissy fără să fi fost atinsă de mâinile ori buzele indiferent cui. În schimb, avea pretenția, fiindcă tot nu voia să se despartă de O, să nu o facă

într-adevăr nici un moment, să o vadă mângâind-o pe sora ei, mângâindu-l şi pe el şi dăruindu-i-se, să o vadă biciuită de el ori lovită cu nuielele de către Norah. Săruturile cu care O îi acoperea sora, gura ei lipită de gura surorii ei o făceau pe Natalie să tremure de gelozie şi de ură. Ghemuită pe covor, la picioarele patului, ca micuța Dinarzada la picioarele patului Şeherazadei, se uita de câte ori O, legată de balustrada de lemn, se răsucea sub loviturile de cravaşă, de câte ori O, în genunchi, primea cu umilință în gură sabia ridicată a sexului lui Sir Stephen, de câte ori O, prosternată, îşi desfăcea singură fesele cu mâinile pentru a-i oferi intrarea dintre ele, se uita fără alte sentimente în afara admirației, nerăbdării, dorinței.

Poate că O mizase prea mult pe amestecul de indiferență şi senzualitate al Jacquelinei, poate că aceasta considera, cu naivitate, că, în relația cu René, faptul că se dăruia într-atâta lui O poate fi periculos. Sigur este că a tăiat legătura dintr-o dată. Cam în aceeaşi vreme dădea impresia că îl ține oarecum la distanță pe René, cu care îşi petrecuse aproape toate nopțile, ba chiar şi toate zilele. Oricum, niciodată nu se comportase față de el ca o îndrăgostită. Îl privea rece şi, când îi zâmbea, zâmbetul era doar al buzelor, nu şi al ochilor. Admițând că, şi cu el, se abandona la fel ca în brațele lui O, lucru foarte probabil, cea din urmă nu se putea împiedica să creadă că respectivul abandon nu obliga manechinul la mare lucru. Pe când bărbatul putea fi simțit ca pierdut în dorință, paralizat de un soi necunoscut de iubire, unul neliniştitor, care nu îşi punea problema reciprocității, speriat să nu cumva să displacă. Trăia, dormea în aceeaşi casă cu Sir Stephen, cu O, mânca la prânz şi seara, ieşea la plimbare cu Sir Stephen, cu O, le vorbea şi totuşi nu îi vedea, nu îi auzea. Vedea, asculta, vorbea prin ei, dincolo de ei, încercând fără încetare să atingă, cu un efort mut şi istovitor, asemănător celui pe care îl faci în vis pentru a sări într-un tramvai care pleacă sau pentru a te agăța de balustrada unui pod care amenință să se ducă la fundul apei, să atingă locul secret în care Jacqueline îşi ascundea rațiunea de a fi, adevărata ei față care tot trebuia să fi existat pe undeva prin interiorul epidermei aceleia bronzate, ca mecanismul care face păpuşile să strige, dincolo de învelişul lor de porțelan. „Uite că a venit şi ziua, îşi spunea O, în care, pentru René, nu mai sunt decât o umbră dintr-o viață trecută. Nu sunt tristă, mi-e doar milă de el şi nu pot să îl văd fără a mă simți jignită că nu mă mai doreşte, fără amărăciune, fără regret. Şi totuşi nu sunt decât câteva săptămâni de când alergam după el, rugându-l să-mi spună că mă iubeşte.

Asta să-mi fi fost iubirea? Atât de uşoară, atât de simplu de consolat? Ce zic eu consolat? Pur şi simplu sunt fericită. A fost, aşadar, de ajuns că m-a dăruit lui Sir Stephen ca să mă pot despărți de el şi în noile brațe să renasc atât de uşor într-o nouă dragoste?" Dar, în definitiv, ce era René pe lângă Sir Stephen? Frânghie de iarbă uscată, chingă de pai, glonț de plută erau legăturile cu care încercase să o țină René lipită de el, pentru a renunța mai apoi, dintr-o dată. Însă cât de odihnitoare, cât de plăcute inelul de fier care îi trecea prin came şi atârna greu, pentru totdeauna, pecetea care nu se va mai şterge nicicând, mâna stăpânului care te culcă pe un pat de piatră, dragostea stăpânului care ştie să ia în posesie, fără milă, ceea ce iubeşte. O îşi spunea că nu îl iubise pe René decât pentru a învăța mai bine cum să se dăruiască, sclavă şi pe deplin satisfăcută, lui Sir Stephen. Dar să îl vadă pe René, care fusese cu ea atât de liber, şi căruia îi iubise libertatea, mergând ca împiedicat, ca şi cum picioarele i-ar fi fost prinse, în apă, de stuful unui heleşteu nemişcat, ai cărui curenți s-ar fi ascuns în secrete profunzimi, năştea în O ura contra Jacquelinei. Să fi ghicit asta René? Să fi fost O atât de imprudentă încât să fi lăsat să se vadă? O greşeală tot comisese. Într-o după-amiază plecaseră numai ele două la Cannes, la coafor, apoi comandaseră înghețată pe terasa de la Réserve. În pantaloni strânşi sub genunchi şi pulover negru de in, Jacqueline stingea, în jurul ei, până şi țipetele copiilor, atât de netedă, de bronzată, de dură, de luminoasă în plin soare, de insolentă, de închisă în sine era. Îi spusese lui O că urma să se întâlnească cu regizorul cu care mai lucrase şi la Paris, pentru a filma scenele de exterior, în munți, probabil, dincolo de Saint-Paul-de-Vence. Bărbatul era deja acolo, ținându-se drept şi hotărât. Că era îndrăgostit de model, se vedea de la o poştă. Era de ajuns să te uiți la el cum o priveşte. Ce era de mirare? Poate atitudinea Jacquelinei. Pe jumătate întinsă într-unul dintre fotoliile mari, legănătoare, aceasta îl asculta vorbind despre date de fixat, despre întâlniri de stabilit, despre dificultatea de a găsi destui bani pentru a termina filmul. O tutuia pe Jacqueline care aproba sau infirma din cap, închizând ochii pe jumătate. O se aşezase în fața ei, regizorul, între ele. Nu i-a fost greu să remarce că Jacqueline, de la adăpostul pleoapelor coborâte, imobile, pândea dorința bărbatului, cum o făcea mereu închipuindu-şi că nimeni nu îşi dă seama de asta. Dar cel mai ciudat lucru era să o vadă tulburată, cu mâinile atârnând, fără o umbră de zâmbet, gravă, cum O nu o văzuse niciodată în fața lui René. Abia de i-a înflorit o clipă, pe buze, un surâs atunci când O

s-a aplecat pentru a pune pe masă paharul cu apă de la gheață, când privirile li s-au întâlnit şi O a înțeles că manechinul se prinsese că fusese ghicit. Ceea ce nu o deranja, drept care prietena ei a simțit cum roşeşte. „Ți-e cald? a întrebat-o Jacqueline. Hai că plecăm în cinci minute. Totul e-n ordine...” A mai surâs o dată, ca pradă unui tandru abandon, ridicând ochii spre interlocutorul ei căruia părea că îi va fi peste poate să nu sară în sus de la locul lui pentru a o săruta. Nu s-a întâmplat aşa ceva. Era prea tânăr pentru a şti câtă neruşinare se ascunde în nemişcare şi în linişte. A lăsat-o pe Jacqueline să se ridice, să îi întindă mâna, să îi spună la revedere. O să-l sune ea... Şi-a luat la revedere şi de la umbra care era pentru el O şi, în picioare, pe trotuar, a privit Buick-ul negru gonind pe bulevard, între clădirile arse de soare şi marea prea albastră. Palmierii păreau decupați din tablă, oamenii care ieşiseră la plimbare, manechine de ceară prost topită, însuflețite de mecanisme absurde. „Chiar îți place să te porți aşa?”, a întrebat-o O, pe când maşina ieşea din oraş şi urca dealul. „Ce te priveşte?, i s-a răspuns. — Îl priveşte pe René. — Ceea ce îi priveşte şi pe René, şi pe Sir Stephen şi, după cum am înțeles, un anumit număr de alți bărbați, este să ştii să te aşezi cum trebuie. Vezi să nu-ți şifonezi rochia...” O nu s-a clintit. „— Mai cred, a adăugat Jacqueline, şi că nu ai voie să stai picior peste picior.”

Numai că O nu o mai asculta. Ce-i păsa ei de amenințările manechinului? Dacă îşi închipuia că o poate denunța pentru această greşeală neînsemnată, chiar nu înțelegea că nu o poate împiedica să o pârască şi ea lui René? Şi doar nu cheful de a o face îi lipsea. Iar bărbatul nu ar suporta să afle că Jacqueline îl minte, nici că dispune de ea însăşi fără acceptul lui. Cum să o facă să creadă că dacă nu va spune nimic, va fi numai şi numai pentru a nu-l vedea pe René schimbându-se la față, îngălbenindu-se din cauza altei femei în afara ei, chiar dând dovadă de slăbiciune şi renunțând la pedeapsă? Ba poate şi de teamă să nu vadă furia lui întorcându-se chiar împotriva turnătoarei, mesagerei care adusese veştile cele rele. Cum să îi spună Jacquelinei că îşi va ține gura, fără aerul că îi propune un târg, în care fiecare are de dat câte ceva? Fiindcă, astfel, aceasta îşi va închipui că lui O îi este o frică îngrozitoare, care o îngheață, de pedeapsa care i se va aplica în cazul în care Jacqueline ar vorbi.

Nu şi-au adresat nici un cuvânt până au coborât din maşină, în curtea casei vechi. Fără a se uita la O, Jacqueline a cules o muşcată albă din fața clădirii. O o urma atât de aproape încât a putut simți parfumul fin şi puternic al frunzei frecate între degete.

Credea oare că aşa va putea ascunde mirosul propriei transpiraţii, mai ascuţit, şi care îi înnegrea şi mai tare ţesătura de in a puloverului la subsuori? În încăperea mare, cu dale roşii şi văruită în alb, René era singur. „Aţi întârziat, le-a spus când au intrat. Sir Stephen te aşteaptă alături, a adăugat, adresându-se lui O, are nevoie de tine, nu părea prea mulţumit".

Jacqueline a izbucnit în râs, iar O a privit-o înroşindu-se. „V-aţi fi putut găsi o altă ocazie", a zis René care nu înţelegea nici râsul Jacquelinei, nici tulburarea lui O. „Nu e vorba de asta, a încercat manechinul să explice, nici nu ştii că frumoasa voastră cea ascultătoare nu e chiar aşa de ascultătoare, când nu sunteţi de faţă. Ia uită-te la rochia ei cât e de şifonată". O stătea în picioare, în mijlocul încăperii, în faţa lui René. Acesta i-a spus să se întoarcă, însă femeia nu s-a putut mişca. „— Ba chiar stă picior peste picior, a adăugat Jacqueline, numai că, desigur, asta nu mai ai cum să vezi. Nici cum agaţă băieţi. — Minţi, a strigat O sărind la ea, tu îi agăţi!".

René a prins-o de mână în clipa în care încerca să o pălmuiască pe Jacqueline, iar ea a început să se zbată din plăcerea de a se simţi cea mai slabă, aflată la bunul lui plac, când, ridicând capul, l-a zărit pe Sir Stephen în cadrul uşii, privind-o. Jacqueline se aruncase pe canapea, faţa ei mică se contorsionase de frică şi de furie, iar O simţea că, deşi ocupat să o imobilizeze, René tot modelului îi acorda întreaga atenţie. Aşa că a încetat să îşi mai încerce puterile şi, disperată să nu facă greşeli tocmai sub privirile lui Sir Stephen, a repetat cu voce joasă: „Nu e adevărat, jur că nu e adevărat". Fără un cuvânt, fără să îi arunce Jacquelinei vreo privire, Sir Stephen i-a făcut semn lui René să o lase şi lui O să treacă.

De partea cealaltă a uşii, lipită de perete, prinsă de sex şi de sâni, cu gura deschisă de limba lui Sir Stephen, a suspinat de fericire şi de plăcere. Sfârcurile i se întăreau sub degetele englezului. Cu cealaltă mână, acesta îi pătrunsese atât de brutal în pântece încât O a avut senzaţia că va leşina. Va îndrăzni, oare, într-o zi, să îi spună că nici o plăcere, nici o bucurie, nici o închipuire nu o poate aduce mai aproape de fericire, pe care şi-o definea ca pe libertatea lui de a se folosi de ea, ca pe gândul că el ştie foarte bine că nu trebuie să o menajeze în nici un fel, că nu trebuie să îşi limiteze nicidecum modalităţile în care îşi putea căuta plăcerea în trupul ei, ca pe certitudinea că atunci când o atingea, fie pentru a o mângâia, fie pentru a o bate, când îi ordona ceva numai fiindcă aşa avea el chef, nu ţinea cont decât de

propria-i vrere, certitudine care o cucerea pe O în asemenea măsură încât, de fiecare dată când toate acestea i se dovedeau din nou, sau când doar se gândea la ele, o teacă de foc, o armură arzătoare o cuprindea de la umeri până la genunchi. Acolo, în picioare, lipită de perete, cu ochii închişi, murmurând „vă iubesc" când mai avea aer să o facă, mâinile lui Sir Stephen, izvor proaspăt al acelui foc care urca şi cobora de-a lungul corpului ei, o făceau să se aprindă încă şi mai mult. S-a desprins încetişor de ea, coborându-i fusta peste coapsele umede, încheindu-i vesta peste sânii ridicați. „Vino, O, am nevoie de tine." Deschizând ochii, femeia şi-a dat seama dintr-o dată că mai era cineva de față. Încăperea mare, văruită, asemănătoare sălii de la intrare, se deschidea printr-o uşă către terasă şi, mai departe, către grădină, iar de pe terasă, dintr-un fotoliu de răchită, cu țigara între buze, o privea un fel de uriaş cu craniul ras, cu o burtă enormă care îi întindea cămaşa desfăcută şi pantalonii de pânză. S-a ridicat şi a înaintat până în fața englezului care a împins-o către el pe O. Femeia a zărit, atârnându-i din buzunar, legat cu un lănțişor de ceas, discul de la Roissy. Sir Stephen l-a prezentat curtenitor drept „Comandantul", fără a-i adăuga numele şi, pentru prima oară de când se afiliase celor de la Roissy (cu excepția lui Sir Stephen), a avut surpriza să i se sărute mâna. Au intrat toți trei, lăsând fereastra deschisă. Sir Stephen a mers către şemineul din colț şi a sunat. Pe masa chinezească de lângă canapea, O a zărit o sticlă de whisky, un sifon şi pahare. Deci nu sunase pentru a comanda băutură. A mai zărit, în acelaşi timp, pe jos, lângă şemineu, o cutie de carton albă, destul de mare. Bărbatul de la Roissy s-a aşezat într-un fotoliu de pai, Sir Stephen, pe jumătate, pe masa rotundă, cu un picior bălăbănindu-se. O, căreia i se indicase canapeaua, îşi ridicase ascultătoare fusta, simțind pe coapse înțepătura uşoară a bumbacului din care era făcută cuvertura provensală. A intrat Norah. Sir Stephen i-a spus să o dezbrace pe O şi să îi ia hainele. O a lăsat-o să îi ia vesta bolero, rochia, corsetul cu balene arcuite care îi strângea mijlocul, sandalele. Imediat ce a dezbrăcat-o, Norah a plecat, iar O, pătrunsă de automatismul regulilor de la Roissy, sigură că Sir Stephen nu doreşte din partea ei decât docilitate perfectă, a rămas în picioare, în mijlocul încăperii, cu ochii coborâți, aşa că mai mult a ghicit-o decât a văzut-o pe Natalie alunecând peste fereastra deschisă, îmbrăcată în negru, ca şi sora ei, desculță şi tăcută. Fără îndoială, Sir Stephen explicase ce este cu Natalie. S-a mulțumit deci să îi spună numele musafirului care nu punea nici o întrebare şi să o roage să toarne în pahare. Imediat

ce fetița a pus whisky-ul, apa de Seltz şi cuburile de gheață, al căror clinchet în pahar, în tăcerea care se lăsase, era sfâşietor, Comandantul, cu paharul în mână, s-a ridicat din fotoliul din care nu se mişcase cât timp O fusese dezbrăcată şi s-a apropiat de ea. O a crezut că mâna liberă i-o va pune pe sâni sau pe sex. Numai că nu a atins-o, ci s-a mulțumit să o privească de aproape, de la gura întredeschisă până la genunchii desfăcuți. S-a învârtit în jurul ei, analizându-i cu minuție sânii, coapsele, fesele, totul, fără a scoate un cuvânt, iar prezența corpului lui gigantic, trecându-i atât de aproape, o zăpăcea pe O în asemenea măsură încât nu mai ştia dacă ar fi vrut să o rupă la fugă ori, dimpotrivă, să o pună jos şi să o strivească sub greutatea lui. Era atât de tulburată încât şi-a pierdut cumpătul şi a ridicat privirile spre Sir Stephen pentru a-i cere ajutorul. Înțelegând-o, acesta a zâmbit, s-a apropiat, i-a luat mâinile şi i le-a sucit la spate, ținându-le cu una singură. S-a lipit de el cu ochii închişi şi, ca prin vis, sau ca în crepusculul unei stări de semiconştiență, urmare a epuizării, după cum i se mai întâmplase şi în copilărie când, ieşită pe jumătate de sub efectul anesteziei, infirmierele, care o credeau încă adormită, vorbeau despre ea, despre părul ei, despre tenul ei palid, despre pântecele plat sub care începuse să îi crească blănița, tot aşa deci l-a auzit pe străin aducându-i laude, insistând asupra podoabei sânilor puțin cam prea grei, asupra taliei înguste şi a fiarelor mai groase, mai lungi şi mai vizibile decât de obicei. A mai aflat, totodată, că Sir Stephen promisese să i-o împrumute săptămâna viitoare, drept care îi şi mulțumea. După care, luând-o de ceafă, englezul i-a şoptit cu blândețe să se trezească, să urce în camera ei şi să îl aştepte împreună cu Natalie. Observând-o atât de tulburată, Natalie, îmbătată de bucuria de a o vedea pe O pătrunsă şi de un alt bărbat în afara lui Sir Stephen, dansa în jurul ei ca o piele roşie, strigând: „— Crezi că o să ți-o bage şi în gură? Ai văzut cum se uita la gura ta? Ah! ce fericită eşti să trezeşti atâta dorință! Sigur o să te biciuiască. De trei ori şi-a întors privirile la semnele de bici. Măcar atunci nu te vei mai gândi la Jacqueline. — Păi, la Jacqueline mă gândesc tot timpul, nu fi proastă. — Nu, nu sunt proastă, ştiu că-ți lipseşte.” Era adevărat, dar nici chiar aşa. Ceea ce îi lipsea lui O nu era neapărat să stea de vorbă cu Jacqueline, ci să se folosească de trupul unei fete, cu care putea face tot ce vrea. Dacă Natalie nu i-ar fi fost interzisă, ar fi luat-o pe ea, iar singurul motiv care o împiedica să treacă peste interdicție era certitudinea că, la Roissy, aceasta îi va fi oferită, peste câteva săptămâni şi că, în primul rând în fața ei, cu ajutorul ei, mulțumită ei, Natalie va fi predată la

castel. Peretele de aer, de spațiu, de vid pentru a-l numi complet, care exista între fetiță şi ea l-ar fi pus pe foc imediat, dar, în acelaşi timp, degusta şi aşteptarea la care era constrânsă. I-a spus-o, dar Natalie a scuturat capul, fără a o crede. „— Dacă Jacqueline ar fi aici, şi n-ar avea nimic împotrivă, imediat ai mângâia-o... — Sigur că da, i-a răspuns O râzând. — Păi, vezi...", i-a reproşat copilul. Cum să o facă să înțeleagă – şi chiar merita efortul? – că nu era aşa, O nu era chiar atât de îndrăgostită de Jacqueline, nici de Natalie şi, de altfel, de nici o fată în mod special, ci de fete, ca atare, şi-apoi, cum poți fi îndrăgostită de propria ta imagine, găsind mereu mai emoționante şi mai frumoase celelalte fete decât pe tine însăți? Plăcerea pe care o descoperea în a vedea o fată gâfâind grație mângâierilor ei, închizând ochii, întărindu-i-se sfârcurile prinse de buzele, de dinții ei, afundându-se, scormonindu-i sexul şi anusul şi simțindu-le cum se strâng în jurul degetelor ei, îi sucea mințile, iar plăcerea asta era atât de ascuțită fiindcă o avea continuu aproape, ca şi plăcerea pe care o oferea strângându-se, la rândul ei, pe aceea ce o pătrundea, gemând, cu diferența că nu putea concepe să fie dăruită unei fete aşa cum aceasta i se dăruia, ci doar unui bărbat. I se mai părea şi că fetele pe care le mângâia aparțineau, de drept, bărbatului căruia şi ea îi aparținea, şi că ea nu era acolo decât prin procură. Dacă Sir Stephen ar fi intrat când ea o mângâia pe Jacqueline, zilele trecute, când aceasta venea lângă ea la ora siestei, fără nici o remuşcare, ba din contră, cu o totală plăcere, ar fi ținut desfăcute pentru el fesele fetei, dacă lui i-ar fi plăcut asta în loc să se uite prin grilajul ascuns în perete, aşa cum o făcea. Putea fi trimisă la vânătoare, era o pasăre de pradă dresată, care se întorcea şi aducea vânatul fără să dea greş. Şi chiar... în acel moment, cum tocmai se gândea, cu inima zbătându-i-se, la buzele delicate şi atât de rozalii ale Jacquelinei, ascunse de blănița blondă de sub pântece, la inelul încă şi mai delicat şi mai roz dintre fesele ei pe care nu îndrăznise să îl forțeze decât de vreo trei ori, l-a auzit pe Sir Stephen mişcându-se în dormitorul lui. Ştia că o putea vedea, chiar dacă lucrul nu era reciproc, şi o dată mai mult s-a simțit fericită datorită acestei constante expuneri, acestei constante închisori a ochilor lui, în care era prizonieră. Mica Natalie se aşezase pe covorul alb, în mijlocul încăperii, ca o muscă alunecată în lapte, iar O, în picioare, în fața scrinului rotunjit pe care îl folosea drept măsuță de machiaj, peste care se vedea doar de la brâu în sus, ca în apele unui heleşteu, în oglinda veche, uşor verzuie şi tremurătoare, te făcea să te gândeşti la gravurile de la sfârşitul veacului trecut, în

care femei dezbrăcate se plimbau în penumbra apartamentelor, în miez de vară. Când Sir Stephen a deschis uşa, s-a întors brusc, lipindu-se cu spatele de scrin, încât fiarele dintre picioare au izbit unul dintre mânerele de bronz, scoțând un clinchet. „Natalie, i-a spus englezul, mergi şi caută cutia de carton care a rămas jos, în a doua cameră." Când s-a întors, fata a aşezat cutia pe pat, a deschis-o şi a scos, unul după altul, obiectele dinăuntru, întinzându-i-le rând pe rând lui Sir Stephen. Erau nişte măşti. Peruci şi măşti în acelaşi timp, se vedea că erau făcute pentru a acoperi întreg capul, lăsând libere, în afara ochilor, doar gura şi bărbia. Erete, şoim, cucuvea, vulpe, leu, taur... nu erau decât măşti animaliere pe măsura capului uman, făcute însă din blană sau din pene veritabile, cu orbitele umbrite de gene, când, în realitate, animalul respectiv le avea (ca în cazul leului), cu pielea sau cu penele coborând destul de jos pentru a ajunge până pe umerii mascatului. Era de-ajuns să fie strânsă o chingă, suficient de largă, de altfel, ascunsă sub această pavăză prelungită în spate, pentru ca masca să se aplice fix deasupra buzei superioare (erau practicate şi orificii pentru nări) şi peste obraji. O armătură de carton modelată şi rigidizată îi menținea forma, aşezată între învelişul exterior şi dublura de piele. În fața oglinzii celei mari, în care se putea vedea din cap până-n picioare, O le-a încercat pe rând. Cea mai originală, care, în acelaşi timp, o transforma cel mai tare şi i se părea cea mai naturală, era o mască de cucuvea (erau două în cutie), fără îndoială pentru că avea pene arămii şi bej, culori care se închideau până la nuanța bronzată a pielii ei. Mantia de pene îi ascundea aproape în întregime umerii, coborând până la jumătatea spatelui şi, în față, până în locul în care începea scobitura dintre sâni. Sir Stephen a pus-o să îşi şteargă rujul, apoi, cum îşi scosese masca, i-a zis: „Aşadar, vei fi cucuveaua Comandantului. Dar, iartă-mă, O, vei fi dusă în lesă. Natalie, mergi şi caută în primul sertar din secretairul meu, vei găsi acolo un lanț şi nişte agrafe". Natalie i le-a adus, iar englezul a desfăcut ultima verigă a lanțului şi a trecut-o prin cel de-al doilea inel pe care O îl purta de buzele sexului, apoi l-a închis la loc Lanțul, asemănător acelora pentru câini (chiar aşa ceva şi era), avea un metru şi jumătate şi se termina cu un cârlig care se închidea cu un resort. Sir Stephen i-a spus Nataliei, după ce O şi-a pus masca la loc, să ia celălalt capăt al lanțului şi să meargă prin cameră, înaintea acesteia. Fata a făcut de trei ori înconjurul camerei, trăgând-o după ea, de sex, pe O, goală şi mascată. „Mda, a constatat Sir Stephen, Comandantul are dreptate, trebuie să te

epilezi complet. Lăsăm asta pe mâine. Până una-alta, lasă lanțul aşa.” În aceeaşi seară şi pentru întâia oară în compania Jacquelinei, Nataliei, a lui René şi a lui Sir Stephen, O a cinat goală, cu lanțul trecut printre picioare, urcându-i peste fund şi înconjurându-i mijlocul. Norah singură îi servea, iar O încerca să nu îi întâlnească privirea. O chemase Sir Stephen, cu două ceasuri mai înainte.

Rănile proaspete, mai mult decât fiarele şi pecetea de pe fese, au fost cele care au tulburat-o peste măsură, a doua zi, la Institutul de Frumusețe, pe tânăra la care O se dusese pentru a se epila. Degeaba i-a explicat că epilarea cu ceară, care se trage dintr-o dată, după ce s-a întărit şi a prins firele de păr, produce o durere la fel de vie ca lovitura de cravaşă, degeaba i-a repetat, ba chiar a încercat să o lămurească, dacă nu care îi era destinul, cel puțin că era fericită, nu a fost chip să o vadă mai puțin scandalizată, mai puțin îngrozită. Singurul efect al încercărilor lui O de a o linişti a fost că, de unde fusese privită cu milă, acum oroarea era aceea care umpluse privirile fetei. Cât de drăguț i-a mulțumit la sfârşit, când era pe punctul de a părăsi cabinetul în care picioarele îi fuseseră desfăcute larg, ca pentru dragoste, cât de mare fusese suma pe care o lăsase, O simțea totuşi că nu pleacă de acolo, ci este dată pe uşă afară. Dar, ce-i păsa? Era limpede că fusese ceva şocant în contrastul dintre părul de sub pântece şi penele măştii. Era limpede că aspectul de statuie egipteană pe care i-l conferea masca şi pe care umerii largi, şoldurile înguste şi picioarele lungi îl accentuau, impunea să aibă pielea în întregime netedă. Numai efigiile zeițelor sălbatice ofereau atât de ridicată şi de vizibilă despicătura de sub pântece, dintre buzele căreia se ivea locul în care se opreau, unindu-se, celelalte buze, încă şi mai fine. Să fi fost vreo asemenea imagine şi cu inele trecute prin buze? O îşi amintea de roşcata durdulie de la Anne-Marie, care îi spusese că stăpânul ei nu folosea inelul de sub pântece decât pentru a o lega de piciorul patului şi că o dorea epilată fiindcă numai aşa considera că este goală cu adevărat. O se temuse că, în schimb, ea îi va displăcea lui Sir Stephen, care se distra trecându-şi degetele prin blănița ei şi trăgând-o de firele de păr, însă se înşelase: acestuia i s-a părut încă şi mai tulburătoare şi, după ce şi-a pus iarăşi masca, iar buzele, şi ale gurii şi ale sexului, lipsite de ruj, se puteau zări atât de palide, a mângâiat-o aproape timid, cum faci cu un animal pe care ai vrea să îl îmblânzeşti. Nu i-a spus nimic nici despre locul unde urmau să ajungă, nici despre ora plecării, nici despre invitații Comandantului. Însă tot restul după-amiezei a

dormit alături de ea, iar seara a comandat cina pentru amândoi, în dormitor. Au plecat cu Buick-ul, un ceas înaintea miezului nopții. O era acoperită cu o capă maro, de munte, iar în picioare purta nişte saboți de lemn. Natalie, în pantaloni şi pulover negre, o ținea în lanțul al cărui cârlig cu resort era prins de brățara pe care o purta la mâna dreaptă. Sir Stephen conducea. Luna, aproape plină, lumina din înalt, în pete mari, ca ningând, şoseaua, copacii, casele din satele prin care treceau, lăsând negre, acoperite parcă de tuş, toate locurile la care lumina ei nu ajungea. Pe la porți mai erau mici grupuri de oameni, pe care îi simțeau mişcați de curiozitate la trecerea maşinii închise, fiindcă Sir Stephen nu îi mai dăduse la o parte capota. Câinii lătrau. Pe unde treceau, în lumina farurilor, măslinii păreau nori de argint, plutind la doi metri deasupra solului, iar chiparoşii, pene negre. Nimic nu era real în această țară pe care noaptea o transfera în imaginar, cu excepția, poate, a parfumului de salvie şi de levănțică. Deşi drumul urca încontinuu, adia acelaşi vânt călduț. O şi-a lăsat capa să îi alunece de pe umeri. Nu avea cine să o vadă, doar nu era nimeni prin preajmă. Zece minute mai târziu, după ce au rulat de-a lungul unei păduri verzi de stejari, pe coama unei coline, Sir Stephen a încetinit în fața unui zid cu o poartă mare, cu două canaturi, care s-a deschis la apropierea maşinii. A parcat într-o primă curte şi, imediat ce poarta a fost închisă, le-a făcut semn celor două să coboare, O lăsându-şi în maşină, la ordinul lui, capa şi saboții. Poarta pe care a împins-o se deschidea într-o mănăstire cu arcade Renaissance, din care doar trei pereți mai rămăseseră în picioare, în locul celui de-al treilea, astfel formata curte interioară prelungindu-şi dalele de partea liberă cu o terasă. Vreo zece cupluri dansau pe terasă şi în curte, câteva femei foarte decoltate şi câțiva bărbați în alb erau aşezați la măsuțe luminate de lumânări, pick-upul se auzea din galeria din stânga, exista şi un bar în cea din dreapta. Când lumina lunii, nu mai puțin puternică decât a lumânărilor, a pus-o în evidență pe O, trasă de Natalie ca de o micuță umbră neagră, cei care au zărit-o s-au oprit din dans ori s-au ridicat de la mese. Băiatul care avea grijă de muzică, simțind că se întâmplă ceva deosebit, s-a întors şi, tulburat, a oprit discul. O nu a mai înaintat. Sir Stephen, nemişcat şi el, la doi paşi în urma ei, aştepta, la rândul lui.

Comandantul i-a dat la o parte pe cei care se strânseseră în jurul femeii şi a ordonat să fie aduse torțe pentru a o putea vedea mai bine. „— Cine e?, întrebau invitații. A cui e? — A dumneavoastră, dacă doriți”, le răspundea, trăgându-le pe Natalie

şi pe O într-un colț al terasei unde o bancă din piatră albă, acoperită cu o saltea cambodgiană, era sprijinită de perete. După ce O s-a aşezat, cu spatele lipit de zid, cu mâinile pe genunchi, cu Natalie pe jos la picioarele ei, în partea stângă, ținând-o încontinuu de lanț, Comandantul s-a întors. O îl căuta cu privirile pe Sir Stephen, dar, la început, nu l-a putut zări. Apoi, mai mult l-a ghicit întins pe un şezlong, la celălalt capăt al terasei. Putea să o vadă, aşa că era liniştită. Muzica răsuna din nou, dansatorii trecuseră iarăşi în ring. Unul sau două cupluri s-au apropiat de bancă, mai întâi ca din întâmplare, continuând să danseze, apoi un alt cuplu, mai direct, femeia trăgând după ea şi bărbatul. O îi privea cu ochii ei încercuiți de brunul închis al penelor, deschizându-i larg ca şi pasărea nocturnă pe care o închipuia, iar iluzia era atât de pregnantă, încât cel mai firesc lucru părea ca nimănui să nu-i dea prin cap să îi pună vreo întrebare, ca şi cum chiar cucuvea ar fi fost şi, prin urmare, mută şi surdă la limbajul uman. De la miezul nopții până când zorile au început să lumineze zarea, spre cinci dimineața, pe când lumina lunii scădea către apus, mai multe persoane s-au apropiat de ea, au atins-o, au făcut cerc în jurul ei, de mai multe ori i s-au desfăcut picioarele şi, ridicându-i-se lanțul, s-au adus candelabre cu două brațe, din faianță provensală (simțea flacăra lumânărilor încălzindu-i interiorul coapselor) pentru a vedea cum era prins lanțul. Un american beat a pus mâna pe ea râzând însă, când a realizat că a atins în acelaşi timp carnea şi fierul care trecea prin ea, aburii alcoolului i-au zburat imediat din cap şi O a văzut ivindu-i-se pe chip aceeaşi oroare, acelaşi dispreț pe care le citise şi pe fața fetei care o epilase. Bărbatul a plecat. A mai fost şi o fată foarte tânără, cu umerii goi şi cu un colier micuț de perle la gât în rochie albă ca de prim bal destinat fetițelor, cu doi trandafiri galben-pal în talie, pe care un băiat a aşezat-o în fața ei, uşor spre dreapta. Apoi a luat-o de mână şi a obligat-o să îi mângâie sânii lui O, care au fremătat sub palma proaspătă, să îi atingă sexul, inelul, gaura prin care acesta trecea. Micuța asculta, tăcută, iar când băiatul a anunțat-o că îi va face şi ei la fel nu a părut să vrea să dea înapoi. Dar chiar şi aşa, folosind-o astfel, luând-o drept model, drept obiect de susținere a unei demonstrații, nici măcar o singură dată nu i s-a adresat vreun cuvânt. Să fi fost ea din piatră, ori din ceară, să fi fost o creatură din altă lume, despre care se credea că ar fi fost inutil să i te adresezi, asta în cazul în care cineva ar fi îndrăznit să o facă? Abia când s-a luminat bine de ziuă, când toți musafirii au plecat Sir Stephen şi Comandantul, trezind-o pe Natalie, care

dormea la picioarele lui O, au ridicat-o pe aceasta din urmă, au adus-o până în mijlocul curții, i-au scos lanțul şi masca şi, întinzând-o pe burtă, pe una dintre mese, au posedat-o cu schimbul.

Într-un ultim capitol, care a fost suprimat, O se întoarce la Roissy, unde Sir Stephen o părăseşte.

Există şi un al doilea final al poveştii lui O. Văzându-se pe punctul de a fi părăsită de Sir Stephen, O a preferat să moară. Iar Sir Stephen a fost de acord.